

Никодин Чернодримски

Апостолите на Ѓаволот

Содржина

1. Наместо Предговор
2. Исповед-или првото Небесно скалило
3. Собирач на тишини
4. Кратка радост
5. Хумката на Лажната Љубов
6. Тоа се моите зборови во Проклетијата
7. Чудна Коинциденција
8. Злокобна Вистина
9. Терање инает
10. Првиот Сомнеж
11. Во канците на Црната Маѓија
12. Сеќавањата никогаш не умираат
13. Трули Маски
14. Белиот Завет
15. Променливоста се покажа
16. Дрзок поглед
17. Баба Ифета
18. Го градеше патот за добра Спонзоруша
19. Содома и Гомора
20. Понекогаш не вреди да си човек
21. Печатот на Судбината
22. Повторно истиот филм го играше
23. Величенствена
24. Во животот нема но
25. Првата задача
26. Другите ја гледаа како Курва
27. Добра имформација
28. Камена статуа која повторно се враќа во Прилеп по нова жртва
29. Празни Блебетања
30. Преданиа за Семето
31. Последна Средба
32. Паднат Ангел
33. Осаменикот (но којзнае можеби беше Светец)

34. Договор со Смрта.
35. Тоа беше само Божја воља
36. Смрта на Поетот
37. Ангелот од Гази Баба
38. За да леташ постои еден мал трик
39. Завршена Мисија
- 40.Зарем повторно да сонувам
41. Идиотизмот на мајкаи на дело
42. ЈАС знам каде ќе одам
43. Јас и Ерегорот
44. Јас и Стерната
45. Крајот на една темнина
46. Моите последни 24 часа
47. Мојата нескротена искреност
48. Над Бездната со Ерегорот(ако знаете што е тоа Ерегор)
49. Нова карта се отвори
50. Осуда или подршка
51. Повторно животот камшикуваше
52. Првиот вистински театар
53. Пред вратите на пеколот
54. Проклетството на Прометеј
55. Пуштетеме
56. Спиеше Животот на моите гради
57. Првиот од Проколнатите го најави својот подарок.
58. Воскреснато минато мртва иднина
- 59.Злокобна Вистина
60. Повторно кај Баба Ифета
- 61.Вистинските Местења започнаа
- 62.Папката наречена Живот

Наместо Предговор

Судбината ја започна својата игра да ја игра Денес..тргнав на патеката каде светат најблескавите ѕвезди...ве канам,бидетеми придружници..нема веќе песочни часовници,нема веќе студени ноќи...патеката е долга,долга...ајде ќе ја измерам со мерка човечка...долга е векови многу..кога тргав утрово,во моите дисаѓи ги ставив сребрените соништа...и си реков сам на себеси...ништо не е невозможно..можеби некогаш во некој миг кога ќе бидам во чуден инспиративен занес,грев ќе сторам...уште сега ве молам простетеми за тоа..јас сум несовршен,а мојата Љубов совршена..Месечината синоќа ми кажа за сите временски меридијани,така да нема да бидам скитник...кога сега би раскажал колку е среќна и мојата сенка што конечно тргнав,знам нема да ми верувате.....но јас одам...кој доаѓа доаѓа,кој не, нека биди здрав и жив..што да правам тоа е

Мислите дека зборувам напразно,ќе ви кажам искрено..синоќа непознат глас ми зборуваше,јас само ги запишував тие зборови,којзнае можеби навистина судбината зборуваше со глас човечки и разбирлив,за ете да ја разберам,и да го заборавам конечно тоа проклето минато.....

Мислев дека никогаш нема да исчезнеш од моето срце,и дека таму ќе живееш се до моето последно отчукување..но сум се излажал...за тоа се погрижи судбината...синоќа после полноќ се разбудив облеан со ладна пот,и големо студенило околу срцето,малку бев исплашен..но ветрето од водно кое ме погали ,лесниот сон го носеше со себе,та повторно ги склопив очите..незнаев тогаш дека ти си умираше во моето срце,и не ја чувствував веќе твојата болка на мене,и сакав тогаш името да ти изговорам,но неможев да се сетам...се разбудив онака слично на вчера,само за разлика денес се израдував на цврктот од птиците на прозорот што стоеја..тие ти стоеле секогаш тука,но тагата не ми давала да ги видам..и шумолот на лисјата од дрвјата ме израдува,беше тивок но многу восхитувачки...ги видов и облаците,некоја весела игра играа..ете се беше наоколу со светлина исполнето..тргнав прашуваќи се каде..во животот ми рече некој далечен мил глас...тргнав одеќи по истит пат каде

одев и вчера..но сега беше многу поширок,имаше место за двајца,за тројца за петмина да одат по него.. кога поминав покрај сребрените борови,непозната жена ми кажа добр утро и се насмевна кратко,носеше ли со себе чудна маѓија,што украде од моите усни насмевка..срцето...ах тој предавник на сите чувства,затрепери за кратко..и топлината по телото проструи брзо...се прашував што се случува со мене..зошто ми се случува сега пак ова..но одев по тој пат,знаеќи дека околу пладне повторно ќе ги видам тие очи,и повторно ќе го слушнам тој глас..сега јас ќе и кажам добар ден за да ми подари две насмевки..зарем се убаво не почнува со насмевки

Пуштетеме

Го барам само човечкото во вас да го разбудите и така полесно ќе ме разберете

Но сега пуштетеме да ги кажам сите зборови кои и никога неможев да ги кажам,а можеби и вие неможете..но јас сега морам..пуштетеме,зошто со сите ваши слободи што ми ги дадовте,ми го изградивте најголемиот невидлив затвор,затвор заграден со стотици ладни ноќи кои мораше мојата душа да ги преживее.

Незнам,навистина неznam дали ова е мојот вистински крај,или е новиот почеток на патот каде нема повеќе враќање назад..на овој пат,нема да раскажувам за животот,животот заврши тогаш кога се разголев пред Вечноста.

Отсекогаш од сите барав да ме сакаат со песна,со игра,со насмевка,со миг кој нема да го заборавам..но..лесно ви беше да ме исмејувате,тешко ви беше да ме насмеете...јас ве сакав секогаш,и во моите соништа,а вие во ставрноста само болката ми ја подарувавте...

Пуштете навистина..пуштетеме да го живеам животот,па макар тој траел уште еден час,или уште еден краток,краток миг..

Пуштетеме,да ги пејам сите забранети песни,кои вие несакате да ги пеете,да ги гледам сите облаци во утрото,да ги слушам сите ветришта,да се радувам и на сврокот од малиот црн штурец...

Во името на сето неродено време,во името на сите несоздадени светови..ве молам пуштетеме...

Пуштетеме да бидам птица..слободна..пуштетеме да одлетам далеку,толку далеку во светови кои вие се плашите да замислите и дека постојат..пуштетеме да летам и со мислата,се до моите најубави смарагдни светови...

Јас...цветав и венеув,одев и паѓав..но..никогаш не плукнав на вистината..на пламена енергија која гори се што е валкано пред себе..

Исповед-или првото Небесно скалило

-стани сине.

-неможам оче,земјата ме врза пред седум дена,рече низ шепотот на брзакот дека сум нејзин вечен роб..

-ајде стани,земјата сите нас не има како робови,но сепак не сака како мајка

-навистина оче неможам да станам,каменов ме држи залепен на него,чека нестрпливо сам да си го напишам името на него..

-сине,знаеш дека никогаш не го почувствував тоа чувство и вистински секојдневно да го изговарам тој збор,сине,ете Бог така сакал,јас и никогаш не му се налутив за тоа,можеби имал добра причина што е така...но сепак ете тебе те имам за син...

-значи сме исти,двајцата..

-не те разбирам...

-тебе Бог никогаш не те сторил Татко,а мене ме стори,но сега и јас неznam дали навистина ме стори...и јас како тебе на други им викам сине...

-не зборувај така..не ми се допаѓа твојата камена насмевка

-Оче...го погледнав право,во зеницата на окото отецот...

-кажи сине..

-оче дали некогаш Бог ќе ми прости за гревот што го сторив

-на сите ни простува Бог,сине,на сите ако искрено се покаеме...ама искрено од длабочината на нашата душа..

-неznam,неznam навистина оче дали имам сила да се исповедам сега пред овој свет олтар..

-сине...ме гледаше сега отецот во мојата зеница,со погледот,со тој продорен поглед ја имаше моќта да ги отвори сите врати на душата и да ја натера да го отвори изворот на сите некажани зборови...ја остави за кратко тишината да ја распостели сета своја раскошност и да го натера срцето прво да заплаче а потоа да почни да зборува...

Ја кренав главата високо,толку високо што во тој миг посакав оваа црква да нема покрив,и мојот поглед да стигне далеку,во тие небеса каде ете

како што ми кажуваше отсекогаш отецот,се наоѓа престолот на Бог,да стигне мојот поглед пред тој престол,и да падне понизно,не,прво да клекни и да моли,и да почека Бог да одобри кога да заплаче,кога да потече реката несопирлива од сите земни пресушени солзи....

-оче...бев поклоник на Ѓаволот,бев негов слуга....бев во преградите на еден негов Апостол,спиев со тој Апостол,јадев,се смеев,се радував..и го сакав,го сакав искрено,со сето мое срце,и се боров секогаш,се боров против добрината,а мене ми изгледаше таа добрина како зло...

Можеби само помислив дека громови ми ја распараа душата на половина,или бестежинскиот простор се создаде,но знам дека однекаде некој ветер дувна и тука пред мене,додека клечев ми ги донесе и замене во првиот миг чудните зборови,не знаев барем дека морам да ги изговорам за да потече сето скриено,премолчено и заборавено минато

Собирач на тишини

Кога ќе дојде тишината и кога секој збор ќе се бори да излезе од бунарот на молкот,тогаш некои предавнички солзи ќе потечат,и ќе бидат нивна замена.....еххххх..мислам дека ми останаа уште малку зборови кои треба да ги кажам,подобро е така,отколку да избегаат во етерот...

Ја собрав вечерашната тишина,попат,одеќи накај градскиот парк,и кога повторно по којзнае кој пат ја здогледав омилената дрвена клупа празна,седнав,радувајќисе небаре сум освоил неосвоена територија во која ќе владеам неприкосновено..

И оваа ноќ,да и оваа ноќ ќе пишувам со перото на мојата душа...ќе пишувам низ сите сеќавања кои ќе профучат крај мене,тука во тишинава...за се...за тоа дека еден ден се ќе престане..и ќе се претворам во прав,и јас,и другите..некои заборавени слики тогаш брзо ќе избледнат во стариот шифоньер..а љубовта конечно ќе биде мртва...

Но ајде да почнам...за моментот кога се запознавме

Гледано од оваа временска дистанца...незнам дали ти зна...но јас премногу добро знам...нема посовршена љубов од таа што ја создал Бог... нашата...или подобро мојата...беше несовершена..непотполна...и можеби затоа боли,боли тоа проклето несовершенство,кое сега стои празно и непотполнето..

А беше така насмеана во мигот кога помина низ ходникот на хотелот..и во мигот кога ја виде елката на сидот,и гордо исправениот паљачо на креветот...рече некако низ насмевка дека сум премногу детињаст...или преголем романтичар...можеби така помисли кога го виде кебето на кои беа мачето и кучето во прегратка...да ете од тогаш па се до крајот ние бевме токму тоа...прегрнати маче и куче...за сите совршени,за себе,несовршени..

Измина и првата недела,на кратки прошетки низ градот,го запознавав и градот и тебе..повеќе смеа,и несериозни разговори...токму тие насмевки,да да...токму тие насмевки го натераа срцето да чука брзо,брзо и со секој поминат ден побрзо..во тоа брзо чукање ја чувствував и земјата како прави поголеми кругови ..

Изминуваше и втората недела...кога стигна петок...малку чудно ми стана кога побара од мене,да и ги дадам маиците и долниот веш за перење кај неа дома...во само твој стил со кротка и невина насмевка кажа..неможеш ти,јас ќе ги исперам дома...а кошулите и останатото не го бараше...наивно и ги дадов..што подоцна се покажа како кобна грешка,но тогаш беше доцна...

. Првиот од Проколнатите го најави својот подарок.

Додека птичијот спев, полека се смируваше, првите зраци на муграта веќе смело загалопираа по земјата, виделината го формираше повторно својот млечнобел облик. Марковата Грамада под таа виделина веќе блескаше со својата убавина.

Никодин, сеуште беше во под дејството на Боженствената церемонија, спуштените капаци на неговите небесносини очи ја покажуваа мирнотијата низ која пловеше, топлината на небесната Љубов го исполни секој негов дамар, сега можеше да тргне по новиот пат на кој се заколна, да биде тоа што до неодамна му беше само детски копнеж, заштитник на немојните, несреќните и очајните, неговата рака ја носеше сета потребна помош, помош кој ќе ја дарува многупати.

Но којзнае, којзнае дали навистина денешниот ден ќе биде сепак така природно убав.

Црните пеперутки полека започнаа да се лепат на стаклото од собата во која спиеше Никодин, прво дојдоа само неколку, мали и ситни, со своите минијатурни крилца, го распараа воздухот, и го дадоа потребниот знак на јатотото кое само го очекуваше сигналот за доаѓање, се упатија со тивок за ним звук, небеше тоа чујно за човечкото уво, но за сега изоштрениот звук на Никодин беше доволно, ја прекина пловидбата низ светот на сништата и само го поткрена капакот на десното око, ги виде неколкуте пеперутки како во само нивен познат ритам танцуваат по стаклото од надворешната страна, небеше тоа некој голем сигнал за опасност, па затоа спокојни продолжи да сонува, но веќе во наредниот миг, ја слушна буката која ја правеа стотици такви мали црни пеперутки, ги гледаше малиот облак како се доближува и започнува да се лепи насекаде по таа привидна граница.

Кога веќе сите на број, а ги имаше стотици пристигнаа, започнаа нервозно да удираат по глатката површина, и колку навистина да не се плашеше, сепак некој ладен бран помина низ неговото тело, морниците беа ништо во споредба на студенилото кое го обли, ја претчувствуваше несреќата, или овие црни пеперутки само ја најавуваа.

Одникаде одекна некое смеење, смеење кое и најхрабриот човек на оваа планета ќе му го замрзени крвотокот, и Никодин сега ги отвори ширум двете очи, брзо стана од креветот, клекнувајќи на подот, со сините очи започна од десната страна па кон лево со погледот некаде во висина на својата половина да го црта замислениот круг за заштита, мораше да го создаде пламениот обрач додека злото не пристапило во просторијата со сета сила, кога го затвори за некој степен се намали тој страв и започна сега да се враќа сигурноста но и храброста, полека повторно ги спушти капаците на своите очи, оставајќи мал простор, но доволен да ја набљудува сета ситуација, ја започна ритуалната молба до чуварите на кулите заради посигурна заштита, мораше да ги викне, бидејќи летот на пеперутките веќе небеше нервозен, туку првите и најхрабрите самоубиствено ги започнаа ударите во стаклото за да ја пробијат таа бариера која ги делеше од Никодин, кога и четвртиот чувар го потврди своето присуство, тогаш тресокот од скршено стакло веќе одекна низ просторијата, но залудно јатото кое нагна кон Никодин, беше буквално спржено, како сноп покосен илјадници мали црни пеперутки го послаа подот на собата, знаеше дека битката само што започна, ова беше само предвесник на тоа што следува.

Полека започна од северната страна на собата да се отвара вратата на светот што смртници кои само лутаат во белината никогаш не го гледаат, прво како вртлог кој со секој круг стануваше се поголем и поголем, ги голташе привремени земните сидови, и го најавуваше злото со сета своја сила, безумната смеа на хор демони со призив на ехо одекнуваше во тој отвор, еден по еден излегуваа и без да бидат наредени го заземаа своето место, и тие како Никодин го направија својот црн круг околу пламениот, белата светлина сега бликаше во правилна форма внатре во кругот, лицето на Никодин го доби оној сигурен облик на спремност за борба. Силниот тресок го најави доаѓањето на првиот од проколнатите, демоните ги смирија потоците на лиги, ги смирија своите подивени и жедни за крв страсти, знаеја и тие дека дека вечерва не се дојдени за да се нахранат, дојдени се само да ја пренесат пораката. Силниот тресок на удар од неприродна нога значеше дека веќе започна несекојдневниот настан.

Ветерот безмилосно започна од надворешна страна на куќата со својот злокобен свиреш да ја ја зголемува морбидноста на

миговите,продорните пискави цвичења на нервозните демони кои тупкаа на место но од преголема почит кон својот суров господар кој ги наградуваше со својот бодликов камшик,ги натера и погледите да ги свијат,со својот вжарен поглед го гледаше Никодин, започна прво да се смее толку силно,што доколку оваа безумна и громогласна смеа ако продолжеше уште само неколку мигови,повеќе од сигурно дека ќе му пукнеа тапанчињата,застана спроти него и сега и двајцата се гледаа право во очите,не намеравааше господарот на ордите да влегува во борба,дојде само да го види својот противник.

-мислев дека ќе имам подостоинствен противник,а гледам дека повторно пред мене стои само еден беден црв,исполнет со страв.....можеби привидната заштита ти ја дава таа сигурност што ти течи низ вените,но запамети беднику,запамети ги сега моите зборови....започна повторно да се смее,и додека горомгласно се смееше,удираше со нозете на подот,од силните тресоци на неколку места излегоја шајките со кој беа прицврстени правилно закованите даски од кој се состоеше патосот.

-запамети,не можеш ама навистина не можеш да избегаш од мене,биди колку сакаш заштитен но јас,јас ќе ја отворам вратата на твојата душа со мојот невидлив клуч,јассссссс,ќе ти ја дадам мојата најмала ќерка....ахааааа,ахааааа,ахаааааа,а ти.....повторно започна да се смее..Никодин мрдеше со усните кажувајќи ја постојана молитвата.....мојата најмала ќерка која ќе ти ги даде најдобрите подароци на кој не ќе можеш да одолееш,а потоа ,потоаааааа.....ќе молиш пред мојот најпонижен смртен слуга.....ахаааааааа.....ахаааааааа.....

Дека бесот веќе кулминираше низ неговото огромно тело,кое беше покриено со облека која никако не можеше да се каже дека е земна,јасно се отцрта на неговите раце кој се стегнаа во тупаница спремна за удар,дебелите жили набрекнаа до степен на прскање,долгите нокти полека се исправаа,и беа спремни секое земно суштество да го раскинат на ситни парчиња само за неколку мигови.повторно го погледна со своите крвјосани очи Никодин.

-ти не си ни дел од Бог,не си ни пророк,не си блажен,само возвишен на еден степен повеќе од сите бедни црви околу тебе,ти, зарем мислиш дека ако некој привремено го извлечеш од неговоти животни блато во

кое сам влегол дека си го спасил, не, не ти само на кратко си му ги симнал крастите кои се налепиле на него, ти и вистински никогаш неможеш да го видиш пеколот во нивните срца што ќе пламти, ти мислиш ако го облечеш убаво дека си го сторил човек, не нема да биде човек некој кој засекогаш го умрвил тоа чувство, ти ја немаш моќта повторно во неговите очи да го запалиш пламенот на надежта, го немаш зошто си и ти смртник, стравот кој те демне на секој агол, ти ја одзема таа моќ, стравот од смрта.....ти кој незнаеш што носи вистински една капка крв, ти кој не ја знаеш вистинската моќ на таа капка, и никогаш нема да ја дознаеш, мислиш дека те лажам, нееееее не те лажам, само ти кажувам колкави трња ти поставив на твојот пат, затоа биди спремен, кога болката ќе ти ги отвори вратите на мојот свет, биди спремен да дојдеш...ахаааа, аааааххххааааа..повторно започна да се смее и силно да удира со нозете...сега беднику ќе те оставам со твојата привидна моќ да царуваш.....се заврти извикуваќи силно.

-ајде синови мои, шугави, крастави, лигави со мене, ајде да го припремиме дочекот на овој бедник, ајде да ја најдеме најоштрата спила на кој ќе го заковаме на неговите скршени криља.

Како што се појави така и исчезна првиот од проколнатите, преминот на видливиот и невидливиот свет се затвори со онаа брзина со која и се отвори.

Опасноста од било каква борба измина, Никодин најпонижно им се заблагодари на чуварите од кулите, отпуштаќи ги со редовниот благослов, кога веќе и кругот го тргна од себе, во собата останаа само неколку шајки излезени од патосот, и куп црна прашина, знаеше дека тоа е остатокот на црните пеперутки.

Се челичеше уште од мали нозе Никодин, а токму во тоа челичење секогаш како добар советник беше Поп Љубе.

Поп Љубомир, кој верниците нагалено го викаа во неговата парохија Дедо Поп Љубе, веќе ја трошеше својата шеесета година, но сепак ни шеесетите години изминати не беа моќни никаде на него да остават толку длабока бразда, ни на челото ни пак некаде на ликот, виталноста која бликаше од секоја негова пора, беше толку силна што и кај дваесетгодишници ја немаше, беше вистински извор на позитивноста, широката и ведре насмевка која беше залепена на

неговите усни стоеше таму повеќе од 50 години,и беше доказ,дека во ниеден миг не се покајал за својот избран пат по кој одеше веќе долго време.

Уште како дете без наговор од никого едно пролетно утро им ја соопшти својата желба на своите родители дека се определил животот да го посвети на Бога.Родителите воопшто не го попречија во неговиот слободен избор,туку напротив,бидејќи Бог беше се вдомил неколку генерации пред нив во нивниот дом,со особена радост ја прифатија оваа вест,и за кратко време откако им ја соопшти оваа вест,го однесоа во најблискиот Манастир Свети Ѓорѓија да ги учи Светите Божји Тајни.Како растеше Поп Љубомир така во себе ги вливаше сите пишани знаења што ми ги даваа во рака постарите калуѓери.Сите до еден беа вчудоневидени од леснотијата на учење,но и пожртвуваноста кога ќе се молеше,зборовите просто летаа од неговати усни кон небеса,никој никогаш не дозна дали навистина Поп Љубе знаеше да ги одбере вистинските зборови кон небото или беше нешто друго,но секогаш неговите молитви беа слушнати,не отиде ниедна празна молитва во тие бегранични пространства.

Кога прв пат ја облече свештеничката црна риза немаше посреќен човек од него на светот,дека е така покасно раскажувал и Владиката дека во моментот на давањето на неговиот благослов почувствувал и тој и сите други некој топол трепет околу срцето,енергијата која бликнала од Поп Љубомир буквално ги опфатила сите,некои дури на Владиката му тврдеа дека во мигот додека траел риталот на посветеност,во тој таен свет завет на Вечна Љубов виделе Ангел како клава светла круна на неговата глава,откако ја примил круната,истиот ангел во неговото срце ставил жив крст,кој киптел со жив оган,рацете на Поп Љубомир Ангелот ги посипал со свездена прашина,за да можат секој благослов што ќе го дадат да биде искрен делотворен и чист.

Веќе ја започнал Поп Љубомир својата света мисија во парохијата која му била доделена,како изминувале годините така посветеноста но и љубовта кон Бога кај Љубомир растела и станувала неговата моќ се поголема.токму вистинската верба која ја поседувал била причината многумина кој доаѓале во малата црква да ја почувствуваат Божјата моќ,дадена преку благословот изговорен од усните на Поп Љубомир.несреќните заминувале со широки насмевки и всаденоа

повторна искра на надеж,немојните си ја враќале својата сила со само една прегратка која им ја давал на испраќање ,доаѓаа луѓето и кога имаа мака и кога немаа,секогаш Поп Љубомир имаше време за сите да ги прими,да поразговара,да им даде совет,да ги утеши,ако беа гладни заедно седнуваа на скромната трпеза да јадат,да ги покани заедно да клекнат пред Божјиот олтар,да се помолат за прошка,откако ќе завршеа со молитвата ќе им дадеше крстена вода која ја пееше специално за нив,ќе ја ставеше во шише даваќи им ја со напомена ,залудно и бесцелно да не ја растураат.

Откако ќе завршеше со вечерната молитва,ќе ги затвореше рајските двери на своето мало благословено земно царство повлекуваќи се во малата скромна одаја која беше во дворот на црквата,да се опишува внатрешноста на таа одаја,е само губење на време,бидејќи не изобилуваше со раскош,напротив скромноста се гледаше на секој чекор,маса,дрвен плахар во кој ги чуваше своите свештенички одежди,мала витрина во кој се наоѓаа садовите во кој ја спремаше својата храна,и мал шпорет,кој му го подари еден поимотен граѓанин.ете тоа беше таа одаја,црвениот тепих беспрекорни чист ,чист како душата на Поп Љубомир.

Веќе ја изминуваше својата 30есета година како беше свештеник во оваа парохија,со својот крупен стас и милозвучен глас ги пленеше сите,посебно ги пленеше симпатиите кај жените,многу од нив доаѓаа во црквата не затоа што во своето срце го носеа Бог толку пламено,туку зошто во нив киптеше оној женски див оган,доаѓаа поради Поп Љубе,доаѓаа да го видат,да бидат во негова близина,но и да го измамат со некој поглед,што итроштини не смислија да го заработат и да го придобијат но безуспешно,неуспеа ниедна женска итроштина да го натера срцето на Поп Љубе да заигра како на маж,да заигра и да се предаде на земните страсти,дури Цена Црцорова остана стара мома,од пуста желба да стане Попадика,доаѓаше редовно во црква,напамет ги научи сите молитви,и секогаш кога во црквата ќе одекнеше тој ангелски глас,Цена го придружуваше со пискавоста своја,напати му сметаше ,но сепак пристојноста не му даваше да и каже да замолчи,никогаш жените не разбраа дека срцето на Поп Љубомир му припаѓа само на Бог.Знаеше често кога некоја жена ќе дојдеше пред прагот на црквата непристојно облечена Поп Љубе да ја врати со најљубезни зборови.

-оди чедо мое,облечисе попристојно,повторно дојди тука и Бог ќе позборува со тебе,не се грижи ти ,те знае тој и со кармин и без кармин,и гола и облечена,оди облечиги алиштата што ти ги дале татко и мајка,а не овие непристојни-и навистина ниедна жена не му се налути или замери за овие добронамерни прекори.

Дека неможеа жените да се помират со фактот што на Поп Љубомир не му игра срцето како на маж,кон нив,на неколку кои срцето им беше заклучено со катанец,а низ вените наместо крв им течеше злоба,започнаа низ парохијата да шират разноразни лаги за свештеникот,дека свештеникот дење бил предан на Бога,а навечер,тајно во малите саати,под закрила на ноќта во неговата одаја доаѓала жена од којзнае каде,па блудничеле до раните зори,од што толку го испизмија,тврдеа дека со свои очи гледале како жената влегува,пристојно,а излегува со расчешлани коси,и разместена руба..кога овие гласови стигнаа до ушите на Поп Љубе,не се загрижи или не се растревози,само мирно им кажа на насобраните жени..

-Што погана уста истурила,света вода ќе испере,што погано срце ќе посее,свет благослов ќе изгори пепел семе ќе стори-а потоа како вистински свештеник ќе влезеше во црквата и ќе се помолеше за спас на нивната грешна и заблудена душа.

&&&

Пролета полека но сигурно го постилаше својот зелен тепих,со секое ново утро животот се будеше се побрзо и повесело,во првите мугри јатото на мали но весели превесници на раскошната белина од дрво на дрво ја носеа веста за новиот ден,но и веста за новото овогодишно буѓење на мајката земја.Најхрабрите вишни веќе ги распукуваа кожурстите пупки на своите заспани гранки,и со тоа на сите други кое се колебаа дали сеуште е време им кажуваа да ја отфрлат наметката која им го продолжуваше зимскиот сон.многу дрвја се плашеа но и се колебаа да ги отворат своите крошни,превртливата и никогаш непредвидлива баба марта многупати пред тоа им го кажуваше ненајавено,дека таа е само носач на пролетната енергија,и дека честопати преморот од зимските дни и неа ја туркаат па така таа мора тогаш сурово да возвраќа,а во нејзината суровост страдаа тие кои најмалку беа виновни,нејзините кревки и млади дрва.но што да правеше,со старечко од одеше од ден во ден се додека изнемоштено не

му ја предадеше власта на Април ,Априлот,тој млад и силен ја имаше моќта во доволна количина да се бори со сите природни непогодности..
 Да се опишува еден мартовски ден на Поп Љубе е премногу ,но и колку да наликуваше на вчерашниот,сепак имаше и овој посебности,секојдневната река од верници веќе истече,кога наближуваше пладнето,поп Љубе со задоволство ја гледаше старата но голема вишна која се распостилаше скоро во самиот центар во дворот,првите срамежливи пупки се појавија,отиде до нив,и нежно,понежно дури од родителските допири на прстите,само со врвот на прстите помина прво по дебелото и испукано стебло,даваќи му ја така потребната човекова љубов,но и во себе го благословуваше,интересно,кога дојде како млад свештеник во оваа црква,прво дрво што го засади беше токму оваа вишна,ја засади во самиот центар на дворот,како што растеше вишната така растеше популарноста негова кај верниците,колку што истури благослови во срцата на своите верници и колку што кажа молитви за здравје,исто толку кажуваше молитви и за вишната,а таа како за возврат,растеше толку многу што мештаните се чудеа која е таа сила што ги држи тие плодови на ова дрво,но и друго имаше интересно,животните бразди наместо на челото од поп Љубе да се вгнездад,тие одеа во стеблото на вишната,целата беше избраздена со бразди бразди.така и денес ја благослови и задоволно седна под настрешницата на својата одаја,испиваќи го своето второ кафе.

Вечерта додека се припремаше за ноќната починка,сети некој непознат немир,немир што никогаш дотогаш не го почувствувал така како сега,мускулите на stomакот му заиграа немирно,на првиот бран не му даде големи значење,но кога мускулите не престануваа да се смируваат,напротив некако побрзо започнаа да играат,повторно ја кажа ноќната молитва и легна,мислеше дека сонот ќе биде моќен овој немир да го смири,но го натисна некој арамиски несон,го натисна и не му даде во текот на целата ноќ очите да склопи спокојно,сонот,ако можеше да се каже сонот,траеше кратко,како и тој да се исплаше од овој непознат немир,се вртеше бараќи барем погодно место во постелата каде би можело телото да ја најде најудобната положба за да може да се опушти,попусто,некоја невидлива сила му го крадеше сонот само што ќе се доближеше до очните капаци и го носеше во некоја привидна

маглина,некаде во раните зори,кога пропеаа првите петли,капаците се составија ,сонот прошета низ телото,ги разбуди тајните морничави дамари,ги остави таму немирните тајни мигови и со смеа замина небаре виор беше,ги отвори очите Поп Љубе брзо ,да го видеше некој ќе помислеше дека бил на нојно капење,крупни ладни капки капеа од снагата,стана ја промени рубата,но сеуште беше рано да ја облече ризата,стравот,тој подмолен невидлив ветер дувна и тука,не мубеше познато многу ова чувство на Поп Љубе,но ете и тој како смртник го почувствува,зошто незнаеше,дали овие стари сидови досега го криеа во тулите или е ова некое недојдено искушение,којзнае си помисли.

Стана и излезе пред вратата,свежото утринско ветре го помилува,си поигра со неговата долга негувана брада,а потоа замина да им раскаже на своите браќа за палавоста,првите зраци на муграта со руменилото веќе пишуваа по темната постела нова светлосна приказна,ја осветлија Црквата,која вака наутро искапена во тие Боженствени зраци го добиваше својот целосен сјај,и се полнеше со потребната енергија,лакомо ги пиеше Сребрениот крст тие зраци,откако муграта ја исполни својата мисија понизно се поклони пред светлосните јавачи кои етеги и сега галопираа меѓу дрвјата на градината.

Немирот и сега не му даваше мира,откако се освежи,влезе во помошната просторија,и од полицата со алати,ја зеде ножицата за кроење,сакаше барем рано да ја окрои младата јаболкница која пред три години му ја подариа неговите верници, се доближи до дрвото и во моментот кога сакаше да ја пресече правата гранка слушна глас позади себе кој низ зборовите носеше слатка смеа но и многу искреност и ведрина.

-Дедо Попе,ако ја пресечеш таа гранка,наесен ќе јадеш киселачки а не јаболка...и со својата тивка смеа му кажа дека не зборува напразно.

Брзо се заврти да види кој е тој ранобудец како него кој неможе да спие туку уште во раните зори го троши денот.

На малата дрвена ограда потпрен благо беше Никодин,18 годишно момче со кој судбината си поигра,животниот камшик пресурово го камшикуваше во тој животен период,на 12 годишна возраст ја изгуби својата Мајка,својата најсветла надеж за подобро утре,која наутро го хранеше со најмоќната храна што може едно мајкино срце да ја зготви, широка насмевка,благ бакнеж по челото,и топла преградка .Премногу

беше мал за да ја акумулира сета таа болка во себе ,затоа кога хумката црна ја градеа гробарите,Никодин во најдлабокиот и најтаен дел од своето срце го изгради најсветлиот олтар каде отсега натаму во својата самотија ќе се моли и ќе ги пали невидливите свеќи.

Започна едно ново поглавие кое многупати на другите ќе им изгледа на несебична радост,но тоа за Никодин ќе биде само привид,со својата смеа едноставни не им даваше на другите ни миг да сирнат во таа лесно ранлива душа.Растеше со незапирливо темпо,ги такеше деновите на неговото замислено ирамче,на кое беше ставил само светли бои,конците ги влечеше од своите грешки и боите ги мешаше со своите мечти,а тие беа големи,можеби три пати или десет пати поголеми од него,го ткаеше повеќе низ градската калдрма отколку во неговиот дом.

Никодин знаеше и паметеше кога зачестија редовните посети на докторот во неговата куќа,знаеше дека нешто се случува,но **постарите,почнуваќи од неговиот татко,па и Вујковците како и тетките кои и тие како и** докторот станаа почести гости во нивната куќа не му кажуваа ни нему ни пак на неговата помала сестра што се случува,сите ги ставаа на лицето своите загрижени маски и само се сноевеа од соба во соба небаре го нашле решението на злото кое се вгнздило тука,ќе ги прашаше повеќе со молбен шепот отколку со вистински збор,ВујчеТето што е со Мама,а тие ќе одмавнеа со раката и само кратко ќе му одговореа..премногу си мал за да разбереш.оди играјси со децата...единствено неговата Тетка која ја чувствуваше уште како мал како втора мајка,му ја кажа вистината,можеби не целосната но сепак насамо на нејзин својствен начин,сега барем знаеше што е болката ,но колкава е сеуште немаше престава...па така кога неможеше да влезе во собата каде немојно беше испружено телото на неговата закрилица,само ќе се потпреше на вратата и ги слушаше болните тивки воздишки,сакаше навистина сакаше тогаш да ја прегрне толку силно и со својата прегратка да го направи нејмокниот заштитен круг,круг во кој ќе биде сместена сета негова љубов кон неа,и токму тој тогаш да биде нејзиниот мелем,со своите солзи сакаше барем еднаш да и го измие нејзиното од болка избличено лице,и така и ја врати онаа нему позната свежина низ која бликаше секојдневната нејзина насмевка.но и тоа не му го дозволуваа возрасните, целосно скршен,немојно ќе клекнеше во некој темен агол на дворот позади куќата ,ќе се стуткаше во клопче,исто

како во мајкината утроба,и со солзите силно ќе го молеше Бог да не ја зема мајкаму ,низ секоја солза која ја пушташе на земјата имаше по една искрена молитва но безуспешно,смртa беше побрза од молитвите.

Остана Никодин со дупката која се јави во неговата малечка скршена душа да ја потполнува со песни место плач, сега од неговото грло иташе ангелскиот глас кој кога ќе запееше во месната црква и Поп Љубе запираше за миг со проповеда,незнаеа сите кои тогаш го слушаа,дали пее Никодин или ангелот што везден ми вдахнуваше сила.Само утехата Божја која ја земаше од бројните икони му беше единствена потпора да продолжи со високо крената глава .Но и Никодин и Поп Љубе знаеа дека неможе 24 часа да биде во црквата,па затоа мораше да се врати во својот дом,дом кој Никодин веќе не го чувствуваше така .

премногу рано Никодин започна да ја учи уличната сурова борба,секогаш имаше причина повеќе да замина од сопствениот дом,и школувањето беше повеќе со сопствени пари отколку со парите на таткому,заработуваше работеќи се и сешто,не се стремеше чесно да го заработи секој залак,секоје блуза,секоје скромно задоволство што си го пружасе сам на себеси,се срамуше да земе милостиња,кога некој ќе му понудеше ,навредено го вртеше грбот и заминуваше со кратка реченица -Само сакатите и немоќните примаат милостиња,а јас не сум ни сакат ни немоќен,несакам арам пари,

Така и сега утрово кога виде кој е тој намерник кој го советува,го праша со својот мил глас.

-Од каде знаеш Никодин дека токму оваа гранка нетреба да се сечи.

-Многупати досега сум помагал во овоштарникот на Дедо Атанас кога кроел,па затоа сум сигурен дека токму таа гранка нетреба да ја сечиш-зборувааше и веќе беше во близина на Попот-остави,остави дедо Попе,јас ќе ја завршам таа работа.

Ги зеде ножиците од рацете на Поп Љубе,и брзо но и вешто започна да ги отстранува гранките на младата јаболкница за кој мислеше дека се непотребни.Го Гледаше Поп Љубе како Никодин вешто ракува со ножиците и не само восхита туку и својот тивок благослов му го даде уште утринава,но не запре Никодин на јаболкницата,ги собра гранките ставаќи ги на работ од бетонот,и со брз и еленски скок,се најде пред младите праски и ним да ги припреми за овогодишниот род,додека

неговите раце вешто се движеа меѓу гранките,од неговите усни одекна песна..

Зошто ли Мајко небото Плачеше
Кога мене ти ме раѓаше
Дали Судбина игра си играше
Или Судбина клетва ни фрлаше

Немирот повторно го натераа Поп Љубе со татковски поглед да го погледне Никодин,скришум низ образот му се лизна една предавнички жешка солза која брзо се изгуби во брадата,првите петли веќе ја отпеаа својат ранобудна арија,но вторите и третите не се осмелија да ја пуштат својата песна пред овој глас,туку како неми гледачи стоеа на плотот сакаќи и тие да имаат таков мил глас на кој со восхит и птиците во лет ќе запираат,утринското ветре ја намали за миг брзината,сакаќи и тоа во себе да ги впије тие нежни гласовни вибрации кој откако ќе излезеа од грлото на Никодин,беа боженствени тонови,Никодин пееше и работеше негледаќи што се случува околу него,Поп Љубе ја стегаше својата старечка чешма да не потече,страмота беше возрасен да плаче,не пак Поп,секој збор од песната на Никодин беше оштар нож кој го параше

Зошто ли Мајко Ангели молчеа
Кога ти ми благослов даваше
Дали судбина Игра си Играше
Или Судбина клетви ни фрлаше

Веќе работата со кроењето беше завршена,позади него на земјта останаа куп гранки,кој сега требаше да се соберат,не му преставуваше ова некоја тегоба,се наведна и гранче по гранче ги собираше во сноп,непрестануваќи да пее.

Судбино Судбино што ми напиша
Судбино Судбино што ми запиша
Само јадој ти ми остави
Само чемер ти ми направи

Ги собра сега на едно купче сите гранки,и се упати кон Поп Љубе да му ги врати ножиците,озарен што денешниот ден го започнал корисно,кога стигна под тремот зачудено го погледна попот.

-Дедо Попе,па ти си плачел.

-Не сине,не плачам,утрово Бог од мене побара да го измијам моето валкано лице со сопствените солзи,така ќе сум бил почист за утринската молитва,но остајме ти мене,кажими дали си гладен.

-ех уште прашуваш-со широка насмевка одговори-па посебно ако е попски доручек со задоволство ќе го прифатам-повторно се насмеа-тоа задоволство за ништо на светот не би го отфрлил.на шегите од Никодин ретко кој му замеруваше,а и немаше голема причина за замерка,во секој негов збор немаше отровна стрела која би го погодила со зло соговорникот,па и затоа не му се лутеа луѓето.

-ајде ајде нетуку треси зелени-го прекори Поп Љубе,но и тој во овие зборови немаше лутина-оди измијги рацете на чешмана,па потоа додека јас го припремам доручекот,ти оди отворија црквата,да ја направиме утринска метанија на Бога,да му кажеме благодарам за оваа подарена денешна убавина што ни ја подарил,па потоа ќе доручкуваме.

Ги зеде Никодин клучевите од црквата,и додека Поп Љубе го припремаше скромниот доручек,тој веќе со метлата во рака ја метеше,немаше којзнае што да се мети,бидејќи беспрекорната чистота бликаше насекаде,но таков беше редот,неможеше да запали свеќа се додека не дојде Поп Љубе и не влезе во олтарот,кога Поп Љубе се појави во својата црна риза,се прекрсти трипати на самиот праг,па со десната нога влезе,пеејќи ги боженствените оди,одејќи кон олтарот,Никодин го запали кандилото,и застапа во десниот агол придружувајќи го во песната,светлината и песната беа најмоќните енергии кои сега кружеа низ тој мал простор правејќи фигури со несекојдневен блесок.Утринската литургија беше завршена,сите црковни ритуали беа направи за да се вознесат зборовите земски кон небеса.Излезе Поп Љубе од црквата,напред одеше тој по него Никодин,сега одеа и молчеа додека не стигнаа до одрината,која и таа срамежливо ги испрчи своите зелени пупки.седнаа на трpezата и откако и тука ја кажаа кратката молитва,започнаа со појадокот,Поп Љубе започна полека залак по залак да става во уста,додека Никодин лакомо ги земаше залаците.

-Полека полека,не брзај толку со залаците,никој нема да ти ги земе од уста.

Летотот веќе ги броеше своите последни денови, додека есента трубеше на врвовите од планините, со своите први жолти лисја кои ги испрати по немирните ветришта да му кажат на нејзиниот пеколен брат дека е време да оди на овогодишната починка.

Плодовите оваа година во Поповата градина родија и колку треба и колку нетреба, одвреме навреме ќе се појавеше Никодин низ градината и прво нежно исто како Поп Љубе ќе ги помилуваше стеблата на тие плодносни дрва, па ќе земеше суви колци за да ги потпри натежнатите од плодови гранки. Сите кои поминуваа покрај оваа градина со восхит гледаа, некои и по малку љубомореа што и нивните градини не беа натежнати со плодови, но никој не се осудуваше да влезе и да скине некој плод, кај сите имаше некој потаен страв од гревот, бидејќи оваа градина беше црковна.

И досега но и оваа година повторно луѓето од парохијата се уверија во широкоградноста но и искрената љубов на Поп Љубе кон нив, откако ќе го собереше плодот од дрвјата, ќе го поделише во неколку торби, и на посиромашните семејства одеше и им ги даваше, немаше посрекен човек од него кога ќе ги видеше малите бели детски запчиња како се зариваат во зрелите плодови, како низ малечките брадички им потекуваат брзи потоци од сокови, а тие лакомо ќе ги испуштеа своите јазичиња ќе го собереа тој сок и продолжуваа да уживаат во тој миговен слат.

Деновите еден по еден се редее од првата средба на Поп Љубе со Никодин, некако му прирасна на срце добродушното момче, честопати знаеше за многу работи да му се најде при рака, кога сметаше дека треба да го советува го советувааше со татковски совет, и покрај тоа што Поп Љубе никогаш не стана родител, сепак тоа чувство никогаш во него не згасна, па сега кога Никодин го гледаше како свое дете, го советувааше, неколкупати отиде дури и во школото да се распраша за неговиот успех, и секогаш ги преколнуваше неговите професори да не му кажуваат дека бил, но и од друга страна немаше голема потреба Бидејќи Никодин беше солиден ученик. во една прилика го праша дали би сакал животот да го посвети на Бога, но од одговорот беше навистина изненаден.

-Не дедо Попе, несакам да се зацрнувам по вторпат, доволно е еднаш што се родив, воедно знам дека Бог има други планови со мене, знам дека се

големи и трновите,но сепак секогаш кога ќе посакам тој ќе биде тука со мене.

-Ех бре дете,а од каде пак ти знаеш што Бог сака од тебе.

-Ќе ти кажам нешто ,но некам да ме разбереш погрешно или да помислиш дека сум забегал.

-Како можам бре Никодин за тебе да помислам дека си забегал.И какви се сега тие зборови.

-Па добро прво да си прашам.

-Ајде баш ме интересира да слушнам, како ти знаеш што сака Бог од тебе.

-Еве вака..кога започнуваше Никодин да зборува,секогаш имаше обичај соговорникот да го гледа во очи...Самовилската Ливада ја знаеш нели..на овие зборови Поп Љубе изреагира премногу бучно.

-Немој да ми кажеш дека си бил таму.

-Полека Полека Дедо Попе не се жести пред да слушнеш-имаше навистина преголема сериозност во овие зборови.

-Како да не се жестам Никодин ,кога слушам дека одиш на места каде само зли сили се збираат.

На овие зборови Никодин гласно се насмеа.

-Какви зли сили,ајде те молам и ти не се води од муабетите на овие стари излапени и заблудени бабетини,кои само празно се молат.

-ех па ти празно

-Празно празно,овде метаниии до земја прават,дома баат и вражаат,а потоа низ цела населба само лаат како гладни кучки.

-Никодин сине не им суди ти,остави Бог да им пресуди,туку ајде оставиги ти бабетините,секој си го носи сопствениот крст на грбот.

-добро ајде во кратки црти ќе ти кажам.

-ајде почни Никодин нетуку ме ставај во неизвесност.

-еве вака-повторно им даде важност на овие зборови,гледаќи го свештеникот право во очите-крај самовилската ливадана на самиот крај има пештера,ама таа пештера не ја знаат многумина,а и тие што ја знаат не се осмелуваат да влезат,премногу има страшни приказни за тоа место,но и ветерот кој фиучи низ тие тесни ходници кој се во внатрешноста им го зголемива стравот на колебливците кога ќе дојдат на отворот,па така никој како што забележав кога првпат влегов пред

мене не влегол никој долго време,е таму Дедо Попе има стар храм од ранохристијанскиот период.

-ееее Никодин Никодин, пак ти од каде знаеш дека е од ранохристијанскиот период.

-Ама сега рековме да не ме прекинуваш-дека знам знам ...целата пештера е наредена со крстови што сум ги гледал во една стара книга кај тебе,има три Фрески и тоа големи колку мене,на Архангелот Михаил,на Архангелот Габриел,и Архангелот Рафаел...на овие зборови Поп Љубе остана со подзината уста...насредина од овие фрески има камен олтар со вдлабнатина...во таа пештера доволно е само неколку мигови да бидам присутен и целата започнува да свети со млечно бела светлина,светлина поубава од дневната,насекаде започнува да се исполнува внтрешноста со мирис кој потсека на ванила,тој мирис ми го дава толку потребниот спокој,ете таму кога сум осамен и натажен одам,таму во шуплините има една прастара книга,во прво време не ја знаев содржината,но и самиот неznam од каде ми дојде тоа чувство,започнав да читам течно,прво полека потоа како што се појавуваа буквите така се претвораа во песна,па така сега кога ќе отидам и започнам да читам од таа книга,секогаш се појавува Ангел со кој разговарам...на овие зборови подзапре за да ја виде повторната реакција на попот,изненаденоста помина па сега на неговото лице веќе јасно се отцртуваше љубопитноста....

-А од каде пак знаеш дека тоа е Ангел,можеби е тоа само една од многуте измами на лукавиот.

-Не Лукавиот дедо попе,неможе никогаш во својата светлина да донесе блаженство,мир и спокој,така кога ќе се појави,немам никаква потреба да ја отварам устата,доволно е само мислата да ја пуштам и Ангелот веќе знае што го прашувам,па така во една прилика го прашав,која е мојата иднина,само се насмевна и ми рече затвори ги очите,да те поведат по твојот пат,можеби нема да ти се допадне некогаш но тоа е твој,треба само да го изодиш,секогаш кога ќе паднеш на колена јас ќе бидам тука околу тебе да ти ја дадам потребната сила да станеш и продолжиш.

- Никодин сине-сакаше да каже но беше прекинат.

-Дослушајме сега-и пак го погледна право в очи-за да ти докажам еве погледни-ја крена својата блуза,покажувајќи на белегот под левата града.-гледаш,го гледаш ли ангелскиот жиг што ми го фтисна,од левата

страна, ова е најсилната амајлија која ме штити од сите зла, под услов јас да не ги предизвикувам тие сили.

Навистина Поп Љубе беше фрапиран од тоа што го виде, такви мали цртежи имаше во книгата но тој не ги разбираше, книгата му ја донесе еден испаничен трагач по злато, кога копал во некој стари гробови ја нашол, но постојаните неприродности кој го следеле до толку го исплашиле што завиткана во црвена плишена крпа ја донесе и му ја остави на попот, но и Поп Љубе не ја отвораше таа книга, понекогаш кога ја држеше во рацете ја чувствуваше нејзината моќ, но не ја знаеше содржината, бидејќи беше напишана на прастар јазик, кој тој не го знаеше, а токму овој симбол кој го виде кај Никодин беше во таа книга.

-И добро сине Никодин, кога си видел сега што мислиш.

-Па скоро се знам, само едно не сакаше да ми каже, денот на мојата смрт, рече дека од таа книга и ним не им е дадено да читаат. Е сега кажими дека лажам.

Поп Љубе стана, со брзи чекори отиде во малата одаја и од таму ја донесе, старата книга, која беше испишана со старо писмо, кориците беа од кожа, но поради годините беа избледена. ја остави пред Никодин.

-Ако мислеше за оваа книга, а знам дека мислеше евеја, ајде прочитај што пишува.

Никодин прво нежно помина по кориците од книгата, се прекрсти три пати, потоа погледна во небото, а со тоа како да бараше дозвола да го отвори тој таен свет, свет каде што обичните смртници немаа пристап, кога ја почувствува топлината на врвовите од своите прсти, полека и внимателно ги разгрна кориците, на правата страна блесна сликата на Шестрокрилниот Ангел Михаил. Откако со погледот ја впи малата но брза светлина која блесна ја отвори втората страна. Започна полека и внимателно збор по збор да чита на глас, Поп Љубе слушаше и неможеше да им верува на своите уши, во еден миг запре.

-Ова е Ангелската Хиерархија дедо Попе, овде се наведени сите Ангелски Родови и Чиновни, како и бројот на Ангелските армии. бесценета е оваа книга, но воедно е и премногу моќна, - ги вртеше внимателно страните - во оваа книга има премногу јаки молитви за контакт со Ангелите, доколку оваа книга дојде во зли раце, може тој што ќе проба да ја злоупотреби да го спржи на лице место. тргнија оваа книга подалеки од очите на

смртниците,и недавај многумина да ја допираат,ако некој има само и зла мисла,таа може да го повреди.

После овој разговор Поп Љубе го гледаше Никодин со други очи,со уште помилни,и погрижливи.Кога после 6 години од тој разговор Никодин му соопши дека ја нашол својата животна сопатничка и дека ќе се жени,на радоста од Поп Љубе бликаше од секоја пора на неговото тело.

Никодин,низ жолтите зраци на небото го наслика ликот на мајкаму,која сега некаде од некој облак ја гледаше радоста која никогаш не дочека да ја види,го замоли белузлавиот облак,да и ги подари капките за да би можела да се исплаче со земен плач,течеше оваа река на среќа се до првите петли кој ја најавија зората,беше знак дека сега сите треба понизно да се поклонат пред последниот сон и да го зграбат,на младоженците да им ја предадат правата брачна ноќ,кој во овој случај беше првото брачно утро.

Кратка радост

Со голема радост го чекав селењето во лисиче, навистина станот небеше којзнае колкав голем, но сепак за почеток беше доволен за двајца..ете конечно ќе бидеме сами, потполно сами...сами во една соба, со мал ходник и мала кујна..кога првпат го видов, т.с кога Тетка Јорданка, така се викаше сопственичката на станот ме внесе во таа просторија, јас видов една пространа сала каде ќе може нашата љубов да ја шириме и надвор од тие четири ѕидови..белата боја на ѕидовите беа бели, толку бели што знам дека во истиот момент помислив дека и небесната белина не е толку бела како ова наше царство....и наемнината небеше превисока, двајцата работевме, така да немаше никаков проблем да го покријаме тој трошок...

Но секоја моја радост беше со краток век, не само сега туку и во наредните 21 година...беше Февруар месец, кога Буцо, мојот братучед го паркира Дајцот пред врата, за да можеме да го сместиме работите, ги сместивме и тргнавме кон новиот дом, беше под наем, но сепак за нас беше почеток кон вистинскиот дом.

Одевме со дајцот и се шегувавме, Буцо како Буцо, честопати мислев кога го гледав, и кога е темно, тој ја има моќта секогаш од таа темнина да ја извлече светлината и да те насмее..шегите беа повеќе на моја сметка, но никогаш, ни тогаш ни пак некогаш во мојот живот, се до неговиот последен миг не му се налутив за ништо..

Конечно со неговите шеги стигнавме до станот, населбата беше препокриена со снег, но за еден дајц, тоа небеше никаков проблем да се пробие..црното ги земаше само лесните работи, а јас и буцо тешките, ги сместивме во собата, и прво што направив ја монтирав нафтената печка, за кратко време нафтата потече и топлината започна да се шири низ собата...таа топлина беше онаа која јас ја сакав...ги сместивме работите кај стигнавме и седнавме да пиеме кафе...

-ете џандар, те сместив тука, и сега глеј прај за едно четири пет месеци да ми дојдеш во топанско со радосна вест..разбра...иначе веднаш ќе те картирам во прилеп, така да знаеш...

Црното малку пребледе,зошто знаеше за што зборува

-ќе биде ќе биде братучед не се секирај,знаеш и ти самиот дека нашата фамилија како се шири брзо...ќе биде...

Започна и секојдневието,во населбата лисиче...или со други зборови ја градевме идилата за која претходно посакував.

Ама нележи ѓаволе..нашата среќа траеше само три дена...веќе во 16 часот мајкаи ни се нацрта на врата...и уште од врата започна со своите критики...влезе а не даде благослов,ни тогаш,ни пак некогаш јас ја слушнав дека даде благослов за нешто.

-лелее деца,па како можевте комодата да ја ставите тука,гледајте колку ви ја затвора собата..лелее па и мостот каде сте го монтирале,е сега цела соба ви е затворена...ауууу ќерко,па сите тањири не ти се наредени..ај сега ќе ги наредам.

Мене повторно почнаа да ми се превртуваат цревата...ех си помислив да отидам и во пеколот ќе не пронајде,а од друга страна,незнаев тогаш дека таа е од таму дојдена...

-ајде оставиги тањирите и седни да пиеме кафе..и се обротив...

-ти зете гледајси ја работата,па ќерками ми се јави,и јас нормално дојдов...ами ако јас не ви помогнам кој ќе ви помогне...

Малку луто и одговорив..

-ама остајги кога ти кажувам....ќе ги нареди после црното...сега овде има доволно слободно време и ќе го заврши тоа без проблем.

-јас дојдов да и помогнам на ќерками и готово....и започна да си реди по нејзино...црното седеше на каучот и не гледаше како се препираме...

-срце сакаш кафе...ме праща црното..

-не,ќе излезам малку да се прошетам низ населба.

Изегов и се задржав едно два сати,помислив ајде белким си заминала..ама...таа беше тука..и седеше и како по обичај критикуваше,неверувам дека некогаш за некој човек кажа убави зборови,сите беа со мани,само таа беше жена без мана,и тоа секогаш го истакнуваше...веќе фати 9 кога стана стана да си оди....и кажава пријатно и си продолжив да си гледам телевизија.

Црното се врати лута...

-добро што ти пречи толку мама,па таа секогаш сака да ни помогне..

-слушај црно,ова овде,ти самата можеш да го средиш за два дена,и нема потреба да ни помага,и плус овде дојдовме да бидеме сами,а не пак да ни се всели тука...

-мама ќе доаѓа тука,кога сака,ќе седи коку сака,и ќе си оди кога сака....и нормално си легна вртеќи ми го грбот...а такви ноќи имаше многу

...

Хумката на Лажната Љубов

Се сетив на првите денови кога се кажував без зборови...ехххх,мојата душа тогаш небеше изморена..во зорите заспивав и со заспивањето на Ангелот кој стоеше секогаш спроти мене му подавав рака,а тој насмеан,и опкружен со озареност,ќе ја пуштеше раката се до небото,ќе земеше едно мало парче и со сета внимателност ќе го сместеше тоа мало парче во моето срце...незнаев дека тогаш полека ја припремаше најубавата и најмека постела за Љубовта...но сега,кога ги гледам сите изодени патеки,и сите понори во кој паѓавме заедно,се прашувам,како ли успеа да не измами обајцата.

Отспротива,бездната каде се криеа сите собрани човечки крикови,се затаи,загатливо од таа проклета бездна доаѓаа тивки камени насмевки,и со доаѓањето го носеа немирот.неможев да го протолкувам тој немир и оставав утрото да го однесе...заминуваше покорно...сега знам дека тогаш,да тогаш добро да му го видам ликот на тој ладен немир,мајката на сите морници.

Можеби сега стоеќи на самото подножје од старата планина,го гледам сиот изминат живот,и гледаќи го полека ме лазат морници од сето собрано студенило кои се всели во дамарите...ја гледам таа бледа сенка,која некогаш мислев дека во себе ја носи Љубовта..а таа замина на север,заедно со птиците кои одеа таму во тие простори за да умрат горделиво..во почетокот,мислев дека заминувањето е само еден сон,и сонував со отворени очи,размислува скоро во секој миг,дали да ја чекам,или и јас да заминам во неизвесноста,и секогаш измислував сто и една причина да стојам,и да ја чекам....а таа,како ги менуваше постелите,како се повеќе се опиваше од машката пот,толку повеќе и повеќе се смееше со својот природен пеколен глас,плукаќи го злобно името Љубов...

Гледаќи ги сите тие изминати години на наивност,јас всушност ја гледав најголемата хумка што воопшто можеше да се изгради на љубовта,хумка во која беа закопани сите мои илузии што ги гаев дека навистина сум среќен.

Тоа се моите зборови во Проклетијата

Повторно, како што знаеш само ти.... победи... мене ме претвори во темнина, а ти замина со смели чекори кон свездите... уморен.. во солзи удавен.. ми остана како некогаш, да пишувам само тажни стихови... признавам, понекогаш во утрата се плашам што неможам да го одредам правецот на денот, но сега токму тука пред оваа грутка земја, знам, зошто дознав, дека секогаш кога ќе врне, ти ќе пишуваш со капките по мојата душа, и со денови, денови ќе знаам каде сум, и каде да одам.

Сега вистински Простими... малку ќе се зазборувам... но ме знаеш ти,,, иако секогаш се однесуваше дека не ме знаеш...

Се будам секое утро, трчајќи брзо пред огледалото, многумина за тоа рекоа, дека сум еден голем Нарцис, што брзам уште во зорите, но брзам да те видам повтрно во моите зеници, ете таму, во тие мали отвори го сокрив твојот лик, кога ќе те видам, дланките ми се потат, телото со светлосна брзина топлина го обвива, а срцето, срцето, тоа е најголемиот предавник... ги крева градите се до степенот на прскање... сеедно ми е што зборуваат дека сум Нарцис... јас знам дека си ти во тие плави зеници.

Знам, навистина знам, дека сега овие зборови на многумина ќе им заличат на валкана курва, превртливи, ќе речат, не ја сакаше толку силно кога ја имаше, сега ја сакаш кога ја немаш.. но незнаат дека беше Жена, која неможе да ја сака само еден маж.

Човек сум, урлам како волк самотник, и сам на себеси со кажувам, Нашите два избора беа, да ја криеме љубовта која во нас живееше, и да боледуваме секој различно во сопствената самотија. вториот избор беше, да се изгубиме еден со друг засекогаш.

Боледувам сам во својата самотија, а ти меѓу сите луѓе што ги избира... со насмевката ја криеше болката, додека јас во темнината ја виткав во

ролни дебели..етеја проклетницата сега чмае некаде во некој агол....да,да... И немам право сега да ти се налутам... Ти ја избра бучната самотија,јас глувата...но никогаш вистински не им дозволивме на луѓето да ги видат невидливите сидови што ги подигнавме околу нашите срца.

Сеќавањата,тие убави сеќавања се мојот сигурен спас,ги земам нежно исто како што се раѓаа кога беа настани..и лутам..лутам толку далеку ..далеку се до раѓањето на еоните...

Признавам..неможам д ја кријам тагата така вешто како тебе...кога ќе ме надвисни над мене како сабја димискија,кога ќе ме поклопи со сите некажани зборови..ете тогаш ми е најтешко да глумам дека сибирското студенило не е во мене..

Нема да ми веруваш..но сега не ја сакам како некогаш есента...ветерот ете тогаш злокобно завива...

Би кажал уште многу,но сепак морам да заминам ..ме вика гладната самотија...морам да ја нахранам..само да ја видиш колкава е...дебела,дебела,толку дебела,што можеби утре,или задутре ќе прснат сидовите на собата од нејзината дебелина...

Не ми кажа збогум,нема да ти кажам збогум...но сепак ќе го оставам овој тажен стих,нека ветерот вечерва на полноќ го донесе таму високо во облаците...прочитајго..и како доказ дека во пурпурноста на утрото,оросиме со утринска роса...така ќе знам дека си разбрала...

Живееш

Живееш зошто ти ветив дека никогаш нема да заминеш

И од моето срцето

И од моите сеќавања

Живееш

Зошто секое утро ги отворам временските ходници

И во тие ходници оставам по една солза солена

Живееш

Зошто ти си душата на моите песни

Сега повторно вистински простими...јас ќе заминам...и сите овие зборови ќе ги оставам покрај хумкава...нема да ги наречам проштални...зошто ...од Вечноста до Проклетијата има една голема празнина...кога во празнотијата ќе слушнеш крикови,,,знај тоа се моите зборови што ги кажувам одеќи во Проклетијата.

Чудна Коинциденција

Ете,поминаа толку многу години од сите тие настани кои се случуваа во мојата младост во Прилеп,да сега од оваа голема временска дистанца гледам дека немало ништо случајно,многу бројки веќе започнаа да се поклопуваат една на друга.

Но да почнам со ред

Веќе течеа подготовките во Тетатарот –Војдан Чернодримски-на детската престава Волшебникот од Оз,каде јас го играв Страшливиот Лав,една од клучните улоги,заедно со Џуме се подготвувавме ,прво пробите на текстуалниот дел,потоа и сите комплетни сценки движења.со текстот под рака се враќав дома,кога некаде кај фудбалот ме стретна Менде-Пупутот..го викавме така зошто беше мал,но премногу жилав и жив,неможеше што се вика една минута да седи мирен.Ми пријде онака детски,а беше едно големо дете кое секогаш беше весело..исто како пупутите..немирни,разиграни и весели..ете тој беше Пупутот..здроаво,со една голема насмевка ми кажа..

-здроаво пупут..што има.

-имам за тебе еден убав предлог...се надевам дека нема да ме одбиеш,бидејќи на тебе се надевам најмногу..сега беше некако чудно сериозен.

-ајде кажувај и нетуку ме врти и шетај по тавани...ајде..

-ама кажими прво дека ќе прифатиш...

-шо да прифатам бе ненормален еден,да не треба гол на корзо да шетам...аа

-ееее ти кај забегам..абе ова еубава работа...ајде кажи прифаќам,и ќе ти кажам.....ајдееее

Го гледав добро,лицето беше толку озарено од среќа.а такво лице никогаш не носи лоши вести

-добро прифаќам...ама ајде сега кажи...

-ќе ти кажам,ама за ова прво те честам едно пиво и со пивото се ќе ти кажам..ајде

Одевме и молчевме,додека ја изминувавме реката,пробав да го потпрашам онака наоколу што се вика,ама тој молчеше,небаре целиот лепак од светот му се истурил на неговите усни.стигнавме и до градска..седнавме,а тогаш да беше ветар а небеше,но беше носен со ветерот долета широка насмевка на Бајчо,келнерот кој секогаш не бричеше на суво,а ние никогаш не му се лутевме...неговата широка насмевка уште на влегување не кршеше на половина,а на одење,дури и ако требаше ќе му се извиневме за лутењето,ете таков беше Бајчо...пристапи и со мал наклон не праша,а неговите прашања за нарачка секогаш беа различни,го немаше она вообичаеното келнерско повелете.

-ааа дошле внуците на Крали Марко,и сега ќе локаат пиво,оти не се ербапи да локаат вино..така е или не јунаци...

Го гледавме како се потсмевнува и чека исправен и одважен господин.

-е така е Бајчо,ќе локниме по едно пиво,ама ќе донесеш и една десетка со кромид.....и,една ракија и салата за тебе..знаеме дека ќе ни ја пишиш во сметака,вака барем испија...

Небаре е навреден од другиот дел на порачката се заврти и замина.

-ајде сега пупут кажи ја таа голема вест,целиот сум во исчекување.

-чекај бре глумец,нека дојди пивото,па ќе ти кажам,али стигнавме довде,ееее да знаеш каде ќе отидеме.

Не чекавме многу за пивото и скарата..пристигна конечно

-па пупут време е да кажиш што имаш да кажиш.

Отпи неколку голтки од пивото со здравица..за арно да оди се..и почна

-еве вака.во Куд Мирче Ацев е формирана и драмска група.честа да ја водам ми припадна мене.и не само да ја водам туку изборот на членови ги бирам јас,како и делото што се работи,веќе една недела мислам мислам мислам

Го прекинав

-е добро ден нешто верувам смисли цела недела..

-не ме прекинувај..мислев и евего составот на групата...пред мене го извади списокот на членовите од групата..поголемит дел ги познавав,но еден дел првпат слушав за нив...текстот што ќе го работиме е Чорбаџи Теодос...и пак мислеќи мислеќи...

-ајде сега не се прави важен,туку кажи

-Главната улога Чорбаџи Теодос ќе ја играш токму ти...

Останав без зборови, колку што бев почестен толку бев и изненаден, навистина останав без зборови, пупутот ме гледаше и чекаше.. морав да отпијам една добра голтка од пивото за да се повратам.

-пупут..сега бев сериозен..ова ми се чини дека е преголем залак за мене..чорбаџи теодос...навистина ми годи понудата..

-глумец...ме гледаше право во очите...јас силно верувам и знам дека токму ти си роден за таа улога, и затоа тебе прв ти кажувам...ајде кажими дека ја прифаќаш улогата.

-добро..кога ти мислиш така...ја прифаќам, но треба да знаеш дека сега вистински ќе бидам растргнат..знаеш дека во театар сум во волшебникот од оз, сега слушам дека некоја професионална престава ќе се почнува, има најави и таму да играм..но ајде тоа што е ..е..прифаќам..

-ееее ова мора да го залиаме со уште едно пиво....Бајчоооо донеси уште една тура...

Уште порачката небеше докажана, двете пива беа на маса, а пак Бајчо прокоментира во негов стил

-абе знаев дека ќе локате, само да ви кажам едно, ако се направите мадмаскара, како партали ќе ве фрлам од тука..

Започнаа пробите на Чорбаџи Теодос, се одеше по планираното, навистина беше напорна сета таа работа, Оз веќе беше на репероарот, од една страна престава во театар, од друга страна проби во Тутунски Комбинат, но пупутот мораше сега сиот распоред да го прави према моите можности, бидејќи од друга страна пак неможев да го запоставам и учењето, тоа беше дополнителен притисок, но времето едноставно како да ни се лизгаше под нозете, работевме напорно..кога веќе се беше при крај, дојде пупутот на проба и победоносно изјави..

-па, денес треба да се радуваме сите...денес ја закажав премиерата во Домот на Културата..и следната недела последните три проби ќе ги правиме на таа сцена.

Возбудата кај сите нас беше огромна, да се игра на таква сцена беше нешто што неможе со зборови да се опише...

Со секоја проба на сцената од домот на културата Марко Цепенков почнавме да живееме вистински, навистина бевме аматери, но кога ќе згазневме на тие штици, ете тогаш онаа маѓија што ја имаа не опиваше и не правеше Големи, да да големи во вистинска смисла.

Но,изминаа пробите и дојде тој ден,да големиот ден на Премиерата на Драмската Група од Куд Мирче Ацев која ја изведуваме театарската престава Чорбаџи Теодос.

Премиерата беше закажана во Петок,таков беше обичајот сите премиери да се закажуваат во петок во 19 часот,договорот падна сите веќе во 17 часот да бидеме во холот позади сцената...еее таа возбуда од таков голем настан сите не донесе уште во 16,30 часот,собрани,весели и исполнети со сигурност пред платото на споменик на Марко Цепенков.

Измина 17 часот,а времето некако започна да се влечи околу нас,споро,или можеби исчекувањето правеше така да се чувствуваме..малку започна и нервозата да се пробива низ нас,кога Пупутот го почувствува тоа кај сите нас не собра во круг,стоеше на средина и започна да зборува.

-мораме,разберете мораме сега прво за себеси,а потоа и на другите кои ни веруваа да им кажеме дека се што работевме досега небеше промаршено..значи...сега или никогаш..

Малку моравме и да се подгрееме со виџанокот,истуриравме неколку голтки во грлот и навистина самодовербата се враќаше..

-пупут,продадени ли се картите..

-охо,не да се продадени,туку се бара и карта повеќе..и јас не го очекував,до последна карта е продадено..

Едноставно неможев да замислам дека салата ќе биде потполната до последното место.

Стигна и тоа време...19.00 првите актери веќе беа на сцената,а јас веднаш позади нив,позади завесата,чекав Зоки да ја каже репликата па да се појавам..првото правило што важеше во театарот беше,секогаш кога се појавуваш на сцена,првиот поглед не го усмерувај во публиката зошто ќе се збунеш,па се држев до тоа..кога стапнав,и се појавив на сцената,електрицитетот кој беше присутен во салата беше огрмен,800 очи беа вперени во мене,излегов како што налагаше сцената,малку лут,и кога ги кажав првите зборови,знев,незнам како но знаев дека и последните во редовите ги слушнаа добро,започна добро,повеќе од сите очекувања..кога падна и првиот аплауз,погледнав брзо во салата,не само што беше полна до последно место,туку и сите помошни столчиња беа полни..но ако нешто ми остави силен впечаток и ме потикна уште подобро да играм,беше гордото држење на Таткоми,му обезбедив карти

на првиот ред..премногу добро го видов неговиот поглед,светкав и сигурен,се држеше премногу добро и со неговата гордост им кажуваше на сите...тоа е мојот син...

Но што беше интересно после оваа премиера..на таа величествена сцена одигравме вкупно 22 престави,а тоа за една аматерска група беше повеќе од добро...22 престави..а потоа 22 години илузија за која која мислев дека е среќен брак...

Чудно е малку,чудно го знам тоа

Злокобна Вистина

Честопати од долгите клечења на колена после молитвите,се прашував..дали навистина Бог ги слуша моите зборови,дали отпатуваа на вистинското место,или можеби некој пакосен демон ги голтнал слатко тие искрени зборови...сомнежот ете тогаш слатко се смееше...незнаете колку го мразев тој миг,кога ќе го слушнев тој крескав глас низ кој се провлекуваа тие пригушени насмевки...со тој сомнеж ги држев во рака резултатите од лабораторијата,и потајно посакував да бидат добри,или пак да не бидат страшни...стоев пред затворената врата на докторот,сакаќи никогаш да не застанам тука...малку ме изненади топлината,онаа неприродна која доаѓаше од мојата десна страна,но беше пријатна и смирувачка,започна да се впира во сите пори,и да патува по сите дамари...погледнав сега да видам кој е изворот на таа топлина...стар човек со бела брада,и чудна но пријатна насмевка на лицето ,ме погледна во врвот на зениците...неговиот поглед,тој поглед како да сум го видел..се запрашав..а одговорот веднаш го добив...да,да си ме видел,си ме видел секогаш ме гледаш кога вистински ќе посакаш..нејасни и матни беа сега во овој миг,каде сум го гледал..но тој продолжи да зборува,не ги отварааше усните а зборовите течеа околу мене,

-не те познавам,ајде потсетиме од каде те знам... го прашав...интерено ова беше само мисла..

Се насмевна,во таа насмевка ја видов сета човекова добрина собрана низ тесните ходници на Еоните.

-кога би го видел мојот друг лик,дали тогаш ќе се сомневаш...ме праша..

-ајде да го видам..со неверување прашав...

Помина со раката во делот на градите,..exxxxxx..ете тогаш вистински дознав дека многупати кога мислев дека сонувам,не сум сонувал...

Пред мене го видов Ангелот...да,да.Ангелот...многумина скептици ќе се насмевнат,или ќе одмавнат со рака,кажуваќи дека тресам зелени..Ангелот чувар...беше толку светол,облеан беше целиот со топла,и смирувачка жолта светлина..сега бев сигурен дека го познавам...честопати во сонот,ако беше сон го

гледав,седев,шетавам,разговарав за многу работи...и сега,кога беше тука до мене,ми беше јасно дека ситуацијата е сериозна..но ете,не би бил Ангел ако не ме утеша.

-знаеш добро и ти самиот дека нема никогаш да те напуштам,но исто така треба да знаеш,дека од тоа што ќе го слушнеш внатре,има спас,ќе се спаси...само ти верувај во мене и во мојот Татко.

Докторот Оливер ја отвори врата,беше краток ..седнете,покажа на старата дрвена столица која беше спроти неговото скромно биро.ги зеде во рацете анализите од сите лаборатории,зеде да ги разгледува,се заврти со столицата према прозорот,јасно се гледаше дека не ги гледа документите,туку погледот му беше некаде надвор,незнаев тогаш дали во облаците го бара одговорот,или бараше помош од јатото врапци кои весело пееја на дрвото покрај неговиот прозорец.

-докторе...сакав да ја прекинам оваа напната ситуација...докторе какви се резултатите..

Ме погледна доктор Оливер,не подобро е да кажам дека ме пресече со неговиот сериозен поглед,на половина,потоа на уште две половини...молчеше и само ме гледаше...

-не се добри,навистина не се добри...има...претешко ми е и мене да го изговораам тој збор...но ајде ќе кажам во поблага форма...прогресивни клетки во втор завршен стадиум..сеуште не ја добиле својата смртоносна брзина,но колку побргу ќе започнеме со терапија,толку подобро ќе биде...

-докторе,евего мојот телефон,кога ќе одлучите да започне терапијата само јаветесе,ќе бидеме тука уште во раните зори...едвај се воздржав,солзите,тие предавници,веќе се лизгаа по лицето...клиниката ја напуштив од другата врата,одеќи кон задниот дел на котларата,несакав веднаш да се појавам и да ја соопштам таа вест...заминав со грстот полн од солзи...не се срамеа што неколкумина ме видоа како плачам,тука во овие скриени катчиња,плачеше Љубовта...плачеше,зошто таму пред вратите беше и зависта...

Првпат,првпат во мојот живот,почувствував револт кон Бога..првпат го добив тоа чувство,наместо да се молам,да се спротиставам...го кренав погледот кон небесата,зошто знаев дека и мислите патуваат кон Него.

-Не ти ја давам Боже,не,нема да дозволам тоа да биде твојата воља...еднаш,еднаш беше твоја воља,и ме направи

сирак...нема...немаааа.дали ме слушаш да дозволам сега моите деца да бидат сираци....ме слушаш ли,се ќе сторам но тоа нема да го дозволам....и против тебе ќе се свртам ако треба,и душата ќе ја продадам,но нема да дозволам да ми ја земеш од рацете...зарем за ова ми ја даде,да ми ја земеш...нема....и пред портите на пеколот ако треба ќе клечам и ќе молам,но нема да ја дадам.....

Го видов повторно спроти мене Ангелот,стоеше мирно,толку мирно,што сакав и него да го нападнам,но тој само ја мрдна раката и топлиот сноп кој потече кон моето срце како да ја смири таа дива и непокорена бура која беснееше....само кажа....верувајми,верувајми вистински.....

Тргнав накај малиот парк,ги избршишав солзите од лицето....но црвенилото во зениците беше тешко да се сокрие...

-какви се резултатите...ме праша...

-црно....ја погледнав во очите....црно,не се баш добри,ама не се баш лоши...добро е што сепак има лек.

-зарем има лек...за болест за која сеуште незнаат од што се создава...

-има,има црно,не се плаши...јас знам дека има...и јас и мојот ангел знаеме...

-како прво никогаш не си знаел добро да лажеш....второ,аман со тој твој Ангел...малку ми е што те слушам навечер во сонот како разговараш со него ,сега и на јаве ли почна...

-верувајми барем мене....немора него...

Разговорот со Црното го водевме,со малку несериозен тон,и таа самата небеше свесна за ситуацијата,или беше,но можеби сакаше така да го сокрие својот страв...

Терање инает

Работа како работа,со секојдневни обврски и задолженија,измина,па дојде време и да заврши смената,си заминав дома,секојдневната гужва по автобуси веќе стана навика,така да немаше и некоја голема причина за нервоза.но сепак се надевав дека кога ќе си отидам дома ќе се одморам..ама не било пишано..уште на врата ме чекаше едно големо изненадување.

Во собата небаре се одбор за дочек ме дочекаа,Мајкаи,Црното,и Влаинката..кога ја видов веднаш некоја вознемиреност ме обзема,ладни морници ми доаѓаа и од нејзиното присуство во собата...претпоставував дека нејзиното доаѓање не е случајно...и нормално,црното молчеше а мајкаи секогаш мораме да биде таа која ќе се истрча прва.

-ајде,ајде седни седни зете,што така стоиш на среде соба...

-благодарам но имам некоја работа,морам да се пресоблечам и да одам.. Ова не го очекуваа,и нормално црното беше таа која требаше на некој начин да ја спасува ситуацијата.

Ме тргна малку настрана и шепотеше..

-кај ќе одиш срцка,па нели гледаш дека имаме гости...ајде седни,домаќин си или што..седни барем едно кафе да испијаме па после оди.

-црно,ти реков дека имам работа,остајме да се пресоблечам и да одам...ме чекаат

-толку е важна ли таа работа...па нели гледаш дека мама е дојдена..

-ту ту,јакиот гостин..

-ама ти стварно знаеш да бидеш безобразен..

-ти кажав имам работа,сега тргни се од пред мене да се пресоблечам..

Интересно,стоеше пред мене надеваќи се дека ќе ме предомисли,морав малку да ја отурнам од себе за да поминам и да ја затворам вратата.

Се пресоблеков и бргу заминав од тој простор,студенилото кое се ширеше во тие моменти беше преголемо...и навистина мајкаи проба сега таа да ме наговори да останам.

-зете,остани тука,едно кафе ќе пиеме,ќе ручаме,ручек сум направила,па после оди...

-фалати...кога ќеркати ќе направи ручек тогаш ќе ручам,а ова јадење однесимуго на мажоти нека го јади...пријатно...

И навистина беа изненадени од ова...посебно влаинката,мислам тогаш од бес од очите молњи и летаа..но интересно,нешто посилно од мене ме тераше да заминам што побргу...немав буквално никаква работа...ама излегов и се вратив дури касно вечерта.

Кога се вратив црното целата позеленета стоеше на среде соба..

-значи стварно знаеш да бидеш и некултурен и безобразен....

-ќе бидам краток но доволно јасен...дојдовме под кирија,само да бидеме сами,и плус да можеме да започнеме да градиме нешто ние сами...а ако сакав кај мајкати и таткоти ќе останевме во кисела вода...разбра...разговорот е завршен.

И се разбира лутината се пренесе и во кревет,само што си легнавме.веднаш демонстративно го заврти грбот и молчеше...но казната бргу стугна за ова мое однесување.

Нејзината мајка ни се всели цели 15 дена кај нас во лисиче,од работа доаѓаше право кај нас..кога си одеше,ама повеќето спиеше тука...невредеше да се приговара,бидејќи нејзиното присуство ја правеше црното да ме игнорира до степен на непостоење,сами си правеа муабет,т.с оговараа,или подобро кажано,на сите им наоѓаа мани..

Идиотизмот на мајкаи на дело

Изминуваше веќе четвртиот месец откако се роди синот,но нејзината мајка буквално ни се всели во Радишани,секој ден доаѓаше од работа право кај нас,и таму спиеше,ајде што доаѓаше доаѓаше,ни ниеден чекор неможеше да се направи,ако таа немаше замерка или мислење.пријателите кои доаѓаа за честито се задржуваа кратко,бидејќи и таа седеше со нас во друштвото,па честопати,таа повеќе разговараше со нив,отколку ние,ќе ја викнев Црното во кујна и ќе и речев

-добро мајкати има намера цело време да седи со гостите..

Таа на ова само дрско ќе одговреше.

-па каде да оди сега по темница,знаеш дека собајле е на работа..и на тоа се завршуваше.

Нормално пријателите ќе си заминаа,а тие двете го започнуваа најомилениот дел од посетата,оговарање и наоѓање на мани,ги слушав двете и се прашував самиот себеси,какви се овие жени,седат и делат слаткоречиви зборови,а кога ќе си одат зборуваат погрдности..неможев да разберам никако.

По непипшано правило,кога црното ќе си дојдеше од работа беше капната уморна,и седнуваше на седмоседот гледајќи телевизија,а нејзината мајка ги вршеше сите домашни работи,кога ќе завршеше,седнуваа двете и повторно го отвараа тефтерот на роднини,пријатели и истите разговори,секој ден исто,напати излегував од дома одејќи кај пријатели во тоопанско поле,а напати останував на работа покасно само да не ги слушам.

Но еден ден ми прекипе сетоа ова,наближуваше 16 часот кога требаше нејзината мајка да дојди од работа,а јас тој ден сакав во буквална смисла да бидеме сами,сами како семејство,сам со својата жена и својот син,воедно веќе четврт месец не спиевме нормално како маж и жена,вратата од спалната мораше да биде отворена,а во дневната спиеше нејзината мајка со синот ,и затоа и кажав на црното

-денес нема шанси мајкати да спие тука,ако толку сака внук има уште еден во кисела вода,вечерва таму ќе оди.

-зошто, толку ти дојде преку глава од мајками..

-јас кажав, ако се осмелиш да и ја отвориш врата, тогаш ќе имаме проблем.

Седна на седмоседот тупкаки со нозете на подот, се симнав долу и ја заклучив влезната врата, нечекав долго да засвони свончето, беше упорна, бидејќи виде дека сме дома.

Отидов во кујната на прозор, а прозорот од кујната беше веднаш изнад влезната врата, ја подадов главата.

-денес госпоѓо за сите сме дома, ама за тебе не сме дома, време е да одиш во кисела вода..го кажав ова и го затворив прозорот, но нејзиниот идиотизам непознаваше граници, го притисна свончето држејќи го упорно..едноставно морав да се симнам и да ги извадам осигурачите..кога свати што направив, седна на скалите и седеше.

Тогаш црното се побуни..

-мама мора да влезе..

-јас кажав, а ти сега осмелисе да ја пуштиш..

Седна и таа на седмоседот и молчеше, мајкаи седеше се до 20 часот вечерта, а потоа си замина, таа си замина но лутината на црното ја покажа вечерта кога само го зеде кебето и си легна во дневната покрај синот.

Ама осветата стигна многу побргу отколку што очекував, сега не само нејзината мајка, во радишани дојде и нејзиниот татко, а во викендите доаѓаа и нејзиниот брат и снаа со детето, така да од сами немаше ни од буквата с..полека кревав раце и од ова, не приговарав, кога требаше да се седи седев дома, а кога ќе најдев и најмала можност заминував оставајќи ги сите на куп.

Првиот Сомнеж

Имав милиони начини на молчење, еден од нив беше кога го имав чувството дека воопшто не постојам покрај Црното..а тоа по некое непишано правило се случуваше секогаш кога ќе се спротиставев на “добронамерните совети од мама”...со насмевка молчев, оближнуваќи ја горчината што се нафаќаше на врвот од усните небаре е скрама..а тие нејзини добронамерни совети беа скоро по целиот ден..за се и сешто..ете навистина на секое мое спротиставување по непишано правило го добивав чудното секојдневно прашање

-а што ти пречи мама..па таа сака да ни помогни..

Помошта беше кај нас, даа токму кај нас, додека од другата страна на куќата не смееше ни да помисли уста да отвори...снаата премногу добро и го кажа местото уште на самата свршувачка..кога отворено пред сите гости и се обрати.

-свекрво..од денес па натаму ти ќе бидеш во нашиот дом гостин..само гостин и ништо повеќе..ако се осудиш да влезеш без да чукнеш на влезната врата, да знаеш веднаш ќе те турнам по скалите...

Беше доста смело но исправно...на овие зборови свекрвата само пребледе и не рече ништо, и црното муцкаше што ете снаата уште недојдена во куќа, веднаш поставува правила, и ја навредува нејзината мама, но и кажав тивко да не се меша...

-ама што се замислуваа оваа...

-ти реков да молчиш, не се мешај таму каде што не ти е местото...

Ретки беа тие моменти кога ќе прифатеше нешто што и кажував...

Така и денес, денот веќе одминуваше бргу, само што се вратив од работа, со намера да се одморам..но ништо од тоа што си го планирав уште во Автобусот.

Се вратив, и наместо, добредојде, како помина на работа, и слично веднаш од врата Црното ми кажа да се пресоблечам и да се симнам долу, на долниот спрат

-пресоблечисе и дојди долу, тато и мама сакаат да разговараат со тебе..

Сакав малку на шала да го завртам разговорот..

-од кога пак сега со мене сакаат да разговараат...да не сака случајно мајкати да ни каже дека барем еден ден ќе не поштеди од нејзините совети и посети..

Погледот на Црното беше поштар од сабја,кога ќе кажев нешто за мајкаи.

Да не се симнев, петпати ќе се качеше,а навечер кога ќе си легневме,задолжително ќе ја болеше главата.

Се симнав,не баш по моја воља..таму небаре беа наредени да ми судат..таткои ,мајкаи и црното...кога влегов,да кажам дека ме погодиле илјада стрели од пеколот немаше да погрешам..ме погледна и секогаш кога ми се обраќаше,во нејзиниот глас имаше премногу цинизам..

-седни зетко..насмевнуваќи се на зборот зетко со доза на злоба.

-сакам да се одморам,па кажете што имате да кажете..

-бре бре,многу ти е тешка работата,па си бил уморен..прокоментира зајадливо..

-тешка лесна ,таа е.ја работам чесно и кажете сега зошто ме викнавте..

Секогаш во разговорите,главниот збор го имаше таа,таа започнуваше,таа и завршувае,таткои само климаше со главата во знак дека се согласува со мислењето на женаму.

Стана,застана на средина од собата и го запчна својот голем и важен говор.

-види вака зете...зеде малку здив..ние со мажот мој сакаме да имаме внуци..и време е да не израдувате...

Морав да ја прекинам..

-премини на главното,и не врти како киша око крагуевца,,,

-знаеш и самиот дека ќерками...кога го кажа ќерками...ја погледна добро...ќерками два пати имаше спонтан абортус...и сега бараме од тебе да ни донесеш документ дека си способен да имаш деца...

Неможев да верувам што зборуваат и што бараат,мислев дека се шегуваат,но нејзиниот смртно сериозен лик ми кажа дека не се шегуваат..

-ти ова озбиљно го зборуваш,или онака коку да мине денот..

-јас моето го кажав,сега ти треба да ми донесеш документ...јасно ти е..

Пламнав,во вистинска смисла пламнав

-не си во години кога се губи разумот,ама ти изгледа предвреме си полудела.

-јас моето го кажав..повтори тогаш

-добро ќе го добиеш документот...но да ти предочам неколку факти....ја погледнав црното која седеше со наведната глава и само молчеше....тоа што остана два пати бремена значи дека сум способен.....тоа не е доказ за тебе...

-документ,документ зете...документ да ми донесеш...почна да се дери на целиот глас.

-пред да го добиеш документот,госпоѓо сега да ја прашам женами,т.с ќеркати..овде пред вас..се завртив према црното ,со раката и ја кренав главата и ја гледав право во очите.

-црно,ако мајкати се соменева во мојата машкост,тогаш кажи од кого си била трудна изминативе два пати.

Молчеше,на ова прашање повторно ја наведна главата...

Сега во вистинска смисла бев стаписан од нејзиното однесување...

-црно...црно кренија главата,и кажими дека беа спонтани абортусите...или треба нешто друго да помислам..ја фатив за рамениците и добро ја протресов,но таа само молчеше...кажи,кажи дека беа спонтани...кажиииии.

Тогаш мајкаи силно ме отурна од неа..

-оставија ќерками и немој да ја малтретираш...излегувај од собата и документот сакам да го донесеш...почна да лупа на масата со рака...и тука,тука да г оставиш....

-документот ќе го добиеш кога јас ќе сакам,а не ти.....а ти црно со твојот молк сега се ми кажа...

Тогаш се роди во мене првиот сомнеж за нејзината верност...чудно,и покрај сите убави чувства што ги имав за неа,се роди тој проклет сомнеж.

Ја поминав ноќта опкружен со молкот и помешаните чувства

Во канџите на Црната Маѓија

Како дете додека одев во црковниот хор на стара црква, ги пеев сите божествените песни, а потоа кога ќе одмаравме во преубавиот двор на црквата ги слушавме милосвучните зборови на Поп Љубе, кој секогаш ни раскажуваше за убавините на Божјото Царство, за неговата милост и за неговото недогледно срце во кој е сместена сета вселенска Љубов..но на самиот крај од тие негови кажувања завршуваше со зборовите....чувајтесе од лукавиот, неговите методи и начини секогаш се со добри намери..чувајтесе и од неговите слуги...но...чувајтесе и од моќта на маѓијата, и никогаш ама никогаш немојте да ја потценувате...Поп Љубе не беше од тие попови кои зборувааше лошо за маѓијата, напротив, сега знам дека премногу добро знаел за нејзината разорност..но сега и јас знам..

Опакоста Сонцето ја покажа уште во раните зори, не ги пушти своите топли зраци, туку денес мислам дека го отвори целиот врел казан и сета пеколност уште во 6 часот утрото ја истури на земјата, врелиот воздух што влегуваше низ отворениот прозорец беше суров камшик за сонот, го пресече на половина и тој брзо брзо избега од моите клепки, ги отворив очите гледајќи го насмеаното лице на Црното, која потпрена на едната рака на перницата ме гледаше..

-се наспа..ме праша весело..

-уххххххх..испуштив една долга воздишка...да беше малку посвежо ќе спиев уште повеќе...

-ајде стани, денес имаме една важна работа да завршиме..

-каква е таа важна работа во недела...па уште посабајле...

-види вака...кога ќе ги изговореше тие зборови, знаев дека нешто претходно смислила или испланирала, и јас бев тој кој требаше само ради реда да кажам амин...јас и мама се договоривме денес да одиме, во едно село, имало една жена која може да ни помогне за деца...

Цревата ми се превртија од овие зборови...

-добро бе црно, колку пати треба да ти кажам...прекини веќе еднаш со тие бабини деветини, и колку пати треба да ти кажам дека децата не се добиваат од одење на бајачки, туку знаеш и самата ти како...

-значи ти мене не ме сакаш,и затоа несакаш да одиме,ти несакаш да имаме деца...брзо стана и седна на крајот од креветот...знаеш колку сакам да имам деца...солзите беа нејзиниот најдобар параван за сите смислени планови...како одминуваа годините така веќе започнав да ја разбираам нејзината игра...чувството на вина веднаш го наметнуваше на соговорникот,а додека одеа зборовите на себе ја ставаше маската на навредена или нажалена жена..

-што има сега врска одењето или неодењето кај бајачка со сакањето...ајде кажи

-има,има и тоа како има...ајде срцка,ајде,облечисе и да одиме...ја менуваше тактиката на убедување...

Несакав да се убедувам,бидејќи беше бесцелно,ако продолжевме,тогаш сигурно ќе дојдеше одредот за убедување...нејзината мајка,потоа ќе дојдеше нејзиниот татко,и до недоглед требаше јас да се правдам или да образложувам зошто несакам да одам...

Се симнав во дворот...темните веѓи на мајкаи беа собрани,што значеше декаа не е задоволна од моето негодување,промрори во нејзин стил и сите влеговме во црвениот стоеден...километрите започнаа да се намалуваат до Таор..кога стигнавме,уште со првиот поглед што го фрлив на трошната кука го разбуди немирот во мене,кога ми се будеше немирот знаев дека нешто не е во ред тука...пред мене беше најрастурениот дом што сум го видел,ако можеше да се нарече дом...народот за ова кажува...кај паднало не станало...расфрлени стари работи беа буквално насекаде ...брчењето на стоеденот го најави нашето доаѓање...излезе бајачката и...и ми стана јасно каде одиме...Влаинката која неколку пати беше гостинкаа кај нас..но последната средба небеше баш пријатна,бидејќи само што се вратив од работа,а таа и мајкаи излегуваа од нашата спалната,носеќи нешто во рацете..завиткано...незнаев што е тоа,ја фатив тогаш за рака влаинката со намера да видам,но погледот,тој поглед ме пресече во момент и ме парализира...како да се отворија тогаш вратите на пеколот и од тој пекол да летнаа илјада ладни стрели кон мене,ете таков беше тој поглед.

Ја развлече својата насмевка од уши до уши и се прегрнаа двете,сватив дека се стари познанички и пријателки...

-oooooooo,,дојдовте...ајде ајде....малку касните..ама нема врска..

-како нема да касниме,кога господинов треба со кафе и локум да го молиме за да дојдиме...ме погледна оштро..ама знаеше и таа самата дека не се секирав јас за тие нејзини погледни и примедби.

-ајде,ајде влезете,ќе му сварам јас кафе,не се секрај ти...се насмевна цинично кога кажа кафе.

Влеговме,тешкиот мирис на мувла и некои треви што висеа во ходникот и триста други глупости кои беа расфрлани во трите соби уште во првиот момент го тераа човек на повраќање...

Седнавме,црното започна да тупка со нозете, небеше вознемирена туку чекаше да започне тоа за што бевме дојдени..за кратко време се врати влаинката од кујната и донесе две кафиња,за мене и нејзиниот брат..со погледот им кажа на двете дојдете со мене...а нас не ставија во собата да го пиеме кафето...нешто упорно ми кажуваше да не го пијам кафето,дали киселата миризбата која доаѓаше од филџанот,или флеката која пливаше на површината ,незнам..но внатрешен глас упорно кажуваше...не го пиј..и не го испив...

Кафето не го испив,но го изоштрив својот слух ...и покрај тоа што шепотеа во другата соба..можев да слушнам одредени зборови.....нокти,коса и вода во кој е бањат мртовецот ќе ми донесеш во петок..беше реченица што ја слушнав....и продолжи...не се секирај...ќе ти јади од раце,а ти можеш да правиш што сакаш....тогаш тоа што го кажа го слушнав премногу добро...внимавајте...него го чува Архангел...кога тогаш вие ќе ја платите цената за ова..сега ти Пријателке(према гласот кој го даде одговорот,претпоставував дека е мајкаи) дали си спремна да ти кажам која ќе биде цената за тебе...синоќа дојде и ми пренесе јасна порака...за услугата бара за возврат нешто ти му дадеш...

-се се ќе сторам,само да не фрла многу чифтина...

-демонот го бара семето на твојот нероден внук од твојата крв ..дали сакаш да му го дадеш...

Преголемата желба за доминација,и водење на главниот збор во куќата беше изгледа единствената работа што ја водеше таа жена несвесно да го стори тој грев...знам добро дека три пати ја праша за ова а таа одгавараше потврдно да.

Но разговорот не заврши тука.изоштрениот слух што го добивав од ноќните заседи што ги правевме на работа,ме научи и најтивките треперења да ги слушам,тогаш слушнав како ја прашува Црното -сега ти снашке дали си спремна да дадеж жртва за услугата што ја бараш.

Молчеше,бидејќи вистински се плашеше да плаќа цена,но небеше изгледа во ситуација да бира.

-демонот за возврат ја бара твојата старост..само тој со тебе ќе се дружи долги години,ќе спие со тебе,ќе јади,и ќе мора само нему да му служеш,напуштена од сите,а најмногу од твоите деца...

Не слушнав ништо што понатаму се случуваше,бидејќи паднаа некои предмети во собата.се задржаа извесно време.

После овој разговор излегоја сите три од собата...црното и мајкаи беа толку насмеани и задоволни што бев зачуден од ова..но интересно..ова небаа некои обични насмевки,сега кога стоеа сите три во собата,како да видов некои други ликови,малку низ магла се провлекоја некои нивни други ликови...кога влаинката виде дека не сум го испил кафето се смршти но не рече ништо...во рацете мајкаи носеше врзано снопче,беше тоа една црвена марама ,а што беше содржината таа марама дознав дури по 15 години...

Секавањата никогаш не умираат

-Водно 920 јависе...по третпат денес се огласи гласот од другата страна

-на прием 920...

-оди Колега пред Супермаркетот на Центро,има една странка те чека..

-примено

Ја добив следната денешна интервенција,двете од изутрина,не беа којзнае какви,па така не очекував и оваа да е нешто нарочито,бидејќи денес беше Недела,ден кога скоро сите одмараат,но и ден кога сите се дома,па така вообичаено беа за секојдневните семејни расправи.претпоставував дека е нешто семејно недоразбирање,се упатив кон супермаркетот,таму вриеше од народ,од едната страна беа дивите препродавачи кои стоеја наредени на патеката кон супермаркетот,од другата страна,купувачите,кои купуваа земјоделски работи,се разбира далеку поскапи одколку пазарните цени,но да се оди до пазар беше далеку,па плаќаа повеќе но ги избегнуваа гужвите во градскиот сообраќај.

Застанав пред супермаркетот,и чекав да пријде странката,нечекав многу,кога од гужвата се проби слаба и ниска женичка на свои 70 години,ми пријде со зборовите..

-добро утро..

-вие ли баравте интервенција,ја прашав рутински.

-да јас барав,ве молам несакам да разговараме тука на улица,ќе ве молам дојдете во мојот дом..таа тргна напред,јас по неа,несакав и јас да прашувам за што се работи,набргу стигнавме,бидејќи зградата во која живееше беше во близина молчешкум се искачувавме по скалите.кога стигнавме до стан 13,застана,воздигна и влезе во станот.а таму еден мал неред,искршен телефон,скршен стакло на комодата,и растурени работи во дневната соба,јасно ми беше дека тука имао жестока расправија,па причекав да седнеме да видам за што се работи.

Старицата прво се претстави,рече дека вика Анастасија,и дека скоро секој ден е вака,расправи и расфрлања низ станот и слично,прво помислив

дека ова го прави нејзиниот сопруг или син,но во понатамошното кажување кажа дека и таа и нејзината ќерка се вдовици,и дека сиот овој наред го прави нејзиниот 14годишен внук.додека старицата зборуваше од собата се појавија мајката и синот,и нејзината ќерка беше налик на својата мајка,ниска и слаба женичка,додека нејзиниот син беше слаб но висок,скоро колку мене..кога ме виде арогантно им се обрати на двете.. -што мислите дека овој нешто ќе ви помогне...не ми можете ништо..јас сум маж во оваа куќа и вие ќе ме раните и облекувате...

Старата само промрмори

-ист е како таткому...

-ако си маж,тогаш оди заработи и донеси во куќава..ете така прават вистинските мажи..му возврати мајкаму..

-ќе ве молам да прекинете со расправијата,и дајтемиги личните документи...

Жарко,така се викаше момчето,продолжи со својата арогантност.

-и да имам тебе не ти би ја дал личната карта...ти си никој и ништо...ти си една обична нула...разбра....тоа разбра го кажа со дерење..

Едноставно морав да интервенрам,станав и му треснав една убава жешка трештеница,од ударот Жарко се испружи на подот,му се вдадов во лице наведнуваќи се над него.

-ако само еден збор кажиш,биди сигурен дека сега пред бабати и мајкати ќе ти го сменам личниот опис..јаснооооо..а сега стани и сиот наред во собава што си го направил да го расчистиш..

Не очекуваше ваков развој на настаните,исплашено стана и брзо започна да ги собира прво стаклата со метлата,потоа сите предмети ги враќаше на свое место,кога се беше колку толку средено му покажав со раката каде да седни.

Рутински ги запишав податоците во тевтерчето,и потоа му се обратив на Жарко.

-сега нема да ти пишаам ни пријава,ни пак ќе преземам други законски мерки,но внимавај ако уште еднаш мајкати и бабати ме викнат за вакво нешто,биди сигурен дека полошо ќе си поминеш..дали ме разбра.

Жарко климна со главата дека разбрал.

-сега можеш да излезеш надвор и да одиш кај другарите.

Жарко замина,а неговата баба раскажа дека рано го изгубил таткото,и имал тешко детство,но сепак неговото однесување во последно време ги

надминало сите дозволени граници.заврши разговорот за проблемите и започнавме разговори за вобичаените секојдневни теми,стигаќи до мојата семејна ситуација, ме праша Анастасија ме праша дали сум женет,и кажав дека сум женет и дека има едно прекрасно синче,и ја покажав прво фотографијата на синот,потоа на сопругата,кога ја виде сликата на сопругата Анастасија пребледе,ја гледаше долго сликата држеќи ја во рака некажуваќи ни збор.

-се извинувам,ја познавате ли мојата сопруга.

Ладно ми одговори.

-не,а од каде би ја познава пак јас,сега извинете ќе се повлечам во мојата соба..стана и замина ,јас го допив кафети и заминав на вообичаените службени должности

Со жарко се стретнавме уште два пати во животот,вториот пат ме стретна на паркин возрасен млад човек,кој учтиво ми кажа Добар Ден.додека третиот пат на нашата средба беше најголемиот шок што го доживеав во мојот живот.

-добар ден му возвратив.

-ме познавате ли...праша

-не,те молам потсетиме.

-јас сум жарко,момчето што му удривете еден жежок шамар..пред неговата мајка и баба...тој ваш шамар ме направи ова што сум денес....пред мене стоеше еден вистински Господин,облечен по последна мода,со акт ташна во раката.

-повторон ви благодарам за тоа,воопшто не ви се лутам,бидејќи ме испративте на вистинскиот пат,секогаш кога ќе ја погледнам мајками мислам на тој шамар,колку сум ја повредил пред тоа,затоа завршив и сега станав Адвокат...мојата канцеларија е на оваа улица,покажа кон Адвокатската улица,даваќи ми ја визит картата..ако некогаш имате проблем,слободно јаветесе,моите услуги за вас ќе бидат бесплатни.и пред да ви кажам збогум,се надевам дека вашите деца се горди на вас...

-да да реков горди се горди..

Колку биле горди ми покажаа доволно со восхита,почита и одвојеното време што го посветувале и го посветуваат на сите љубовници од нивнатаа мајка.

Трули Маски

Ако борбата за живот значеше да се спие во преградките на смрта,Црното спиеше деноноќно,додека Јас низ тие кошмарни деноноќија го чувствував сето задгробно студенило како профучува наоколу мене...

И помислува ете така во многу осами кои ги имав тогаш

-Бог понекогаш ги тестира своите слуги за да види колку можат да издржат....

Ете...Боже ме натера неколкупати,навистина ме натера неколкупати да издржам,зарем не...се секаваш.исто така добро како што јас се секавам...издржав..тогаш...и сега ќе издржам...сега сум на колена...крвави повеќе одмолитви,одколку од болка..

И сега

Ми ја даваш можноста да го видам ликот на Смрта,но вистински ти не ми го покажа ликот на Животот...можеби гримасите кои како бранови ме заплиснуваат некој ќе ги нарече живот,но не е живот..

И зошто,повторно се прашувам зошто секој миг на среќа мораме да го платиме со премногу солзи..

-ми студи...вистински ми студи..беше кратка Црното додека гледав како споро капат капките во нејзините вени од системот обесен над нејзината глава

-да те покријам со уште кебе...

-не, ми студи околу мојата душа...се плашам,се плашам дека навистина ќе умрам....

Зборот Умрам,веќе го слушнав во разни варијанти неznam и самиот колку пати,и навистина не ме ужаснуваше веќе...па затоа со мирнотија и одговорив

-ако навистина сакаш да умреш,те молам тогаш дај ми простор да започнам да се навикнувам на твоето отсуство...и да започнам да чекорам понатаму без тебе..

Ова како да беше еден добар фитил да пламне...

-ти навистина сакаш да умрам...навистина сакаш да умрам...и да земиш друга жена...и ...моите деца да ги расте друга мајка...

Молчев оставаќи ја да и мине овој миг...ги имаше повеќе вакви мигови во последно време...нејзините мигови на слабост и страв за животот можев да ги понесам и разберам...но неможеш да ги разберам миговите на слабост на нејзината мајка...која само плескаше со рацете и викаше...леле детето ќе ми отиде...леле детето ќе ми отиде...и повторно во нејзин стил...ги обиколуваше сите познати и непознати бајачки и видовити во градот,носеќи дома разноразни партали,води и што ти не...а знаеше добро дека тоа нејзино ѓубре повеќе беше штетно отколку корисно...незнаеше дека ,или јас тогаш не сум знаел...но покасно разбрав дека итекако добро знаела што носи дома...го носеше злото секогаш со тие партали...

-ти...ти навистина сакаш да умрам...

-ама жено разбери веќе еднаш дека несакам...ти си таа која постојано зборува за смрта а не јас...

-ќе живеам...да знаеш дека ќе живеам...и моите деца ќе растат покрај мене....

Морав да се насмеам искрено...и да ја бакнам...бидејќи на нејзиното лице забележав вистинска желба за живот...но тогаш не ги сватив нејзините зборови...моите деца ќе растат покрај мене...сега и ти зборови знам што значеле.

Додека гледав како бојата на нејзиниот лик се враќа со желбата за живот...ми пријде медицинската сестра и тивко ме замоли да излезам од собата.

Надвор во холот ми го подаде новиот список за лекови кои требаше да ги набавам за идната терапија...

Премногу добро знаев каде треба да одам и кај која личност за овие сега скапоцени и спасоносни медикаменти се најдат повторно идната недела во системите кои значеа живот...пред да се упатам се вратив брзо до нејзиниот кревет

-црно...ја погледнав додека инфузијата течеше полека...а таа ја зафатило некоја блага дремка...ги отвори очите и ме погледна..но некако чудно...небаре пред неа беше некој странец...црно,јас ќе одам до аптеката да ја порачам следната терапија...ќе се вратам најбрзо што можам...па потоа ќе си одиме дома...

-добро оди...со млако студенило во гласот ми одговори...

Ја напуштив клинкита со брзи чекори,необраќаќи внимание на младиот човек,кој добро ме одмери на излегување,јас заминав а тој брзо влезе во клиниката.....подоцна,по години години разбрав дека тој човек бил паралелната сенка која била присутна во нашиот живот...и после години години разбрав зошто и тој,морал да се вика Тони,зошто морал да биде висок слаб и зошто морал да има плави очи....подоцна кога многу нејзини трули маски паднаа,сватив кој бил тој Тони,кога таа така величествено само во нејзин стил го престапи пред сите нејзини пријатели...

Белиот Завет

Ја почувствував најголемата тишина на цел свет. Тишина која се распотилаше насекаде, во таа тишина веќе се гледаше една голема празнотија, и во таа тишина се раѓаше една бездна, која безмилосно ме проголта. Горчината во моето грло и солзите растечени по лицето сведочеа за ужасот што во моментот го почувствував. Немојќно погледнав во небото и тивко, мижејќи, со треперлив глас го прашав Бог, зошто ова се случи сега? Зошто гасне мојата нерасцветана роза ете таму во малиот апартман

Ниту жешкиот асфалт на Переја и синото небо над нас, ниту лисјата што чекаа ветрец да ги погали, не можеа во тој момент да одговорат на мојот одговор..осамено чекорев по правата улица,сеедно ми беше во тој миг каде оди..одев,одев и почнав малку во тоа одење да ја засакувам бесцелноста..барем во неа немаше никаков ужас.

Одев и постојано размислува

- Што ќе правам во денот на Судот, кога Бог ќе ме разоткрие пред сите? Голем страв срцето непрестајно ми го измачува, зашто во оковите на безбројни беззаконија мои сум врзан. Самиот знам дека таму казнет ќе бидам, ако овде Судијата со солзи не Го смилостивам

Одев несакаќи да се вратам назад,премногу беше болно да се гледаат грчевите што ги криеше додека ја лепеше насмевката на ликот,и кажуважи,не мие ништо..ајде ајде оди малку прошетајсе,најди некоја убава школка,гледам фигуриве што ги правиш се многу убави..ајде..и одев..кога веќе ја изминав Переја..се надоврза другото село..и тоа беше исто како претходното..со исти куќи и неколку улици..на крајот и од ова село беше морето..

Кога веќе стигнав на самиот центар ја здогледав малата црква..неможев да разберам на кој светец му е посветена оваа црква бидејќи беше напишано на Грчки..но сепак беше Православна Црква..влегов со спори чекори во дворот,прекрстуваќи се три пати..на малиот пулт пред црквата беа наредени свеќите..седеше старата жена,и кажав на Македонски добро Вечер..таа само одмавна со раката,и се заврти..оставив пари и зедев еден сноп со бели свеќи..

Влегов во малата црква,и на самиот трем ги запалив свеќите,прво на горниот сталк,за живите,потоа на долниот,за мртвите,палекиги свеќите ги кажував имињата со желба сите живи да бидат здрави и среќни,а сите мртви да имаат вечен спокој.

Влегов во тоа ,тоа Боженствено пространство,каде гледано со очите смртни,беше една мала црква,која собираше едвај педесетина луѓе,но гледано со едни други очи,токму тука на самата средина од црквата се отвараше недогледното пространство,чувствуваќи го уште од самиот влез мирот кој го даваше овој простор,низ телото помина еден брз сноп на топлина,кој како да ги зовре сите мисли во главата.ете некако знаев дека сега е моментот кога треба да ја кажам најискрената но и најпокајничката молитва,и токму сега да го дадам Белиот Завет.да токму сега во оваа мала црква.

Полека започнав да клекнувам на колена,веќе сеедно ми стануваше дали некој кој ќе влезе во црквата ќе ме види на колена,знаев дека само Бог е достоин да клекнам пред него,ги затворив очите и во истиот миг кога ги затворив,започнав да ја чувствувам повторно онаа миризби на Ванила,знаев за што се работи,бидејќи пред мене веќе започна да блеска светлината претвораќи се во облик,обликот на Ангел..стоеше пред мене весел и насмеан,се радуваше што повтрно сум пред него,повторно сум во неговиот дом,некаде позади него бликаше белата светлина,која треперееше со ритам за мене непознат,но сепак смируваќи,низ тој ритам течеа звуците на хорот кој ја пееше Боженствената Ода воспеваќи го Бога.

-време е..рече Ангелот

-знам..и спремен сум.

-тогаш,повторувај по мене...Боже,се заветувам дека од денес па довека,никогаш повеќе нема да повредам ничија душа..

Повторував три пати а потоа Ангелот го отвори пергаментот што го држеше во рацете,напишан со најсветлото Ангелско писмо.подаваќи ми го рече.

-прочитајго ова..пред Бога.

Го зедев свитокот и започнав нежно да го одмотувам.буквите посипани со златоносна прашина се направија видливи..прашината паѓаше и на рацете и на подот..во тој миг започнаа да течат зборовите од мене.

-Подај ми ја, Господи, Својата рака за помош, мене кој лежам во прашина, зашто сакам да станам, а не можам. Бремето на гревот ме притиска и навиката зла ме држи. Со очите гледам а како по мрак да одам; раката своја како во најдлабок мрак ја

подигам, но целиот сум раслабен. Безгрижен сум, а сепак од себе незадоволен. Завет давам дека ќе се сменам и постаам, но непрестајно се сопнувам; славољубив сум многу, а не се трудам на Бога да Му угодам.

- Дури сега, во денешниов ден, со посрамен образ наведнат кон земјата, се осудувам да ти се обратам, Боже мој и сечиј кој си Творец на сите; Ти Боже, ме создаде од земја и пепел, служев за потсмет на луѓето и ме презираше народот, навистина сум црв, а не човек, целиот обземен од немарност, заслужен за секаква осуда. Како да го подигнам погледот кон Твојата благост, Боже? Како да се осудам и да го помрднам својот нечесен и осквернет јазик? Како да ставам почеток на своето исповедање? Прекумерно Го повредив Твоето Име јас грешниот живеејќи блудно, полошо од блудниот син, Го осквернив и Го повредив Твојот лик, и не го сочував гласот на Твоите заповеди. За кои гревови прво ќе почнам да молам за прошка, јас грешниот? Дали за оние сторени свесно и бесомнено неопростливи, или за престапување на Твоите свети заповеди, или за согласување со лукавите помисли?

Знам, Господи, дека заради моите многубројни душевни нечистотии и заради валканоста моја, не сум достоин ниту да се наречам со Твоето страшно име. Немојам да заставам пред Тебе на молитва, ниту можам да ја гледам и да ја видам небесната височина, бидејќи Ти го затворив пристапот со непристојни желби, и предавајќи се на распуштени копнежи ја осквернив мојата бедна душа со страсти, и со лошо настроените желби желби ја оцрнив душевната облека. Сиот мој ум е исполнет со демонски помисли. Со сите мои помисли и дела ја гневев, и постојано ја гневам Твојата благост, а на непријателот свој кој војува против мене, секогаш му уgodувам и му ја исполнувам неговата волја.

Мојата совест го изобличува мојот ум, со срам го покривам лицето мое во срцето свое. Пред очекуваниот Суд, се осудив сам себе.

Победнички ме одвлекува со себе блудниот живот, не оставајќи ме заради тоа што секогаш се давам во калта на

стомакоугодувањето, и секогаш сум спречен со скверни помисли. Од детството станав сад на смртоносниот грев, и сè до сега, иако секојдневно слушам за Судот и за праведната плата, не сакам да се спротивставам на телесната похот, туку непрестајно се предавам на заблудите и непрекинато правам роб од себе.

Тешко мене, Господи! Некорисно Го потрошив Твоето долготрпение-тешко мене! Многу години Го гневев Твојот Свет Дух. Тешко мене, времето на мојот живот поминало во секаква суета. Но, Ти, Господи не изобличувај ме мене во Својата јарост, и моите лоши и срамни дела не ги покажувај на сеопшт срам пред сите Ангели и луѓе, за мој срам и вечна осуда, иако сум заслужен за секоја осуда и срам.

Како да ја исплачам заслепеноста на својата душа? Како да го оплакувам таквото свое незнаење? Како да ја исплачам мојата толку страсна и непокајана волја? Подвижниците се успокојуваат уште сега, утешени со Светиот Дух, а јас брзам како луд, роптајќи на својата беда, чија причина е мојата немарност. Се изедначивме со неразумните животни, и станавме како нив. Останав гол,бедник, заради својата мрзливост, бидејќи ми се туѓи оние кои живеат во молитва и бдеење. Погледни милостиви, Боже од Твоите свети височини. Погледни на непоправливоста на мојата јадна душа, и како што знаеш Ти самиот, помилуј и поправи ме.

Како да стојам пред светиот престол на Твојата слава, и како да ги допирам Твоите пречисти нозе, Те молам и барам со скрушено срце:" Помилуј ме и биди милосрден кон Твоето создание, обрати ме со Твојата благодат, не барајќи плата. Знам дека Ти можеш сè, и нема ништо што е невозможно за Тебе. Не чекај на мојата раслабена волја, бидејќи во мене нема усрдност да се поправам. Сите видливи и невидливи созданија нека плачат за мене, остарениот во гревови и страсти. Плачете за мене кој сум наизглед целомудрен, а внатре секогаш блудствувам.

Покрај Твојата помош, Господи, испрати ми и сила; обрати ме да живеам во светост, по Твојата света волја. Освети го моето срце, кое се претворило во пештера и дом за демоните. Недостоен сум да барам прошка за себе, Господи, бидејќи многу пати Ти ветив дека ќе се покајам, и себе се направив лажго, не исполнувајќи го ветеното. Многу пати ме подигна, а јас повторно паднав. Затоа самиот на себе си исказувам осуда и признавам дека сум заслужил секаква казна и мака. Колку пати си го просветувал мојот помрачен ум и Си ги собирал моите блудни помисли? Но јас повторно се враќам на злото. Треперам целиот размислувајќи на сè, но повторно ме победува сластољубието.

Како да ги набројам сите дарови на Твојата благодат, Господи, кои ги примив, јас бедниот, и со својата немарност ги претворав и секогаш ги претворам во ништо. Си ме исполнил со илјадници дарови, а јас, бедникот, спротивно Ти возвраќам. Но Ти, Господи, бидејќи во Тебе е морето на долготрпението и бездната на милосрдието, не дозволувај да бидам исечен како неплодната смоква, и не брзај, уште незуреанда ме пожнееш на половина живот; не земај ме неподготвен; не барај го оној кој уште не ја запалил светилката; не го носи од овде оној кој нема на себе брачна облека, туку, како благ и човекољубив помилуј ме, и дај ми време за покајание; и пред Твојот страшен и непоткуплив престол, немој да ја покажеш разголена мојата душа, како тажна глетка на срамот. Ако праведникот едвај се спасува, тогаш кај ќе се најдам јас несреќниот и грешниот? Ако е мачен и песен патот кој води во живот, како да се удостојам јас за тие добра, кој живеам нашироко, раскошно, и расеано. Но Ти, Господи, Спасителу мој, Сине не вистинскиот Бог, како што Самиот знаеш и сакаш, единствено по Твојата благодат, обрати ме од гревот кој живее во мене и од пропаста.

Прибегнувам кон Твоето милосрдие цел во рани. Прими ги моите воздишки како солзите на блудницата. Ти, Боже, ја знаеш паднатоста на човечката природа. Сети се дека мислата на човечкото срце, е зло од мало. И не гневи се на нас, туку отвори ми ја раката и вратата на Твоето милосрдие. Мојата

немарност да не Го надвлее Твоето човекољубие; мојата безгрижност да не ја надвлее Твојата грижливост. Прими ја, Боже, и услиши ја сиромашната и недостојна моја молитва, Ти, Кој ги спасуваш оние кои се надеваат на Тебе, Кој не ги отфрлаш молењата на грешните, Кој ја пружаш Својата рака на паднатиот. Раководи ги моите патишта во Твојот страв, и дај ми солзи на умиление. Мислените очи на мојата душа ги подигнав кон Тебе, Господи, не отфрлај ме од Твоето лице, зашто Твоето име е благословено во век и веков. Амин.

Ги завршив кажувањето од зборовите,и чудно..незнам во која смисла бев полесен,дали,телесно или духовно..но сепак во тој момент не чувствував никаква тежина..толкава леснотија,единствено мислам дека сум имал само во првиот миг на раѓањето.

Насмеаниот лик на Ангеот беше доказ дека е задоволен и среќен..полека се доближи до мене ставаќи ја раката на главата,целокупната енергија која кружеше наоколу сега започна во вител да тече кон мене,а потоа низ сите клетки на телото,небеше ова пламена енергија која ќе ме изгори,туку енергија која во вистинска смисла ме прочистуваше..од преголемата светлина со која бев заграден,едноставно неможев да ја забележам внатрешноста на црквата и се што се случуваше внатре.

Одминуваше времето,а смиреноста се враќаше и во душата и во црквата..кога веќе целосно станав свесен,тогаш го доживеав второто изненадување,до мене клечеше месниот поп..лицето..тоа избраздено лице од животни искушенија беше во солзи..ми проговори на чист Македонски Јазик.

-ти Благодарам чедо,што ми ја врати повторно вербата во моите гради..на вистина..липаше,и зборувааше свештеникот..проповедав,верував,да да верував искрено,со сето срце,но никогаш не препоставував дека ова ќе го доживеам..

-простетеми Оче,ако на било кој начин ве повредив..

Со својата десна рака полека започна да ме крева од подот на кој клечев.

-не,не чедо мое,не ме повреди,напротив...тогаш забележав дека ме гледа во моето синило...напротив,сега вистински имав можност да видам дека врата кон Божјите светови е нашето срце..а ти ..ти навистина сега го отвори целосно и го предаде на Бога...

-Оче,само тој ја има моќта да не избави и излекува,никој друг...и токму затоа сега клекнав пред него..го молев со цело мое срце да ја врати животната река кон мојата сакана..

-така е чедо...за саканите се оди и на крајот од светот...

-и досега одев,и понатаму ќе одам оче..се додека чука ова мое срце во градите ќе одам...

-сега ќе те молам не ме одбивај..барем едно кафе да пиеме во мојата скромна соба позади црквата..

-во ред..ќе испијам со задоволство..

Тргнавме и двајцата кон излезот на врата,тогаш забележав дека уште три постари жени се во црквата..таа што стоеше од десната страна,со презир ме гледаше..јасно ми стана дека дека е дојдена да прави нечесни работи,не и кажав ништо,оставив самата еден ден да ја плати цената..другата која стоеше до неа,беше обвиткана со некое чудно сивило...во тоа сивило кутрата луташе..верски занесеник,или фанатик,кој со својот фанатизим не му дозволуваше влез на Бога во нејзиното срце..зборовите и ревносно доаѓање и беше потребно за да може и понатаму да го има угледот кај луѓето..третата жена која клечеше на колена беше обвиткана со темнина околу себе,тешка и траорна темнина.

-оче,те молам,ако ја познаваш жената кажи и,кажи и те молам нека престане да тагува по нејзиниот син,незнае кутрата колку неговата душа пати во чистилиштето,нејзините солзи кој ги

лее насекаде и нејзината тага,се најголемите пранги за него...кажи,дека неговата душа време е да ја ослободи..

Малку зачудено на ова ме погледна,Отецот,но сепак климна со главата,тоа беше знак дека ќе ја посети дома и ќе и пренеси.

Тргнавме сега кон малата соба,и навистина толкава скромност немав видено кај свештено лице..започнавме разговори за се и сешто.

Многумина,ете тоа го знам сигурно,многумина сега ќе одмавнат со рака,или пак триста и една луда мисла ќе им пролета за се ова..но мене..навистина ми е сеедно што ќе помислат другите..

Мене ми е важно што Бог гледа во моето срце..а што гледаат луѓето...тоа е нивно право.

.

Променливоста се покажа.

Додека мојата љубов слатко трепереше и пловеше во бескрајното море од соништа и желби, двојноста на црното полека почнуваше да избива на површина, со секој поминат миг се трудев да оставам невидливи траги во просторот кој сакав некаде во некоја далечна заедничка иднина ќе бидат добра основа на сеќавање, но така создавајќи ги тие мигови тогаш неможев да забележам дека пукнатините во заедничкиот живот полека се јавуваат.

Огледалото на вистината беше вешто сокриено од сите мои погледи, не знам каде и како успеваа да го стават, во кој дел од деноноќија кои изминуваа..но оваа разделена дистанца сега знам дека е моќна да ги отвори сите тие временски ходници и полека на површината да ги вади настаните.

И се прашувам, дали сите тие тогашни одлуки кои ги носев беа само исполнување на туѓите желби

Се сеќавам, беше верски празник, есенски, Дијана беше добра пријателска на Црното и колешка, и минатата година бевме на честитање, па така планирав да одиме и годинава, но кога се вратив од работа папсаноста која се отчитуваше на ликот беше очигледна кај црното, вообичаеното добар ден и се разбира нежните прегрнување и бакнежи беа секојдневен ритуал. го направи тој ритуал ради реда денес.

-оставиме на мира неколку мигови, малку грубо ме отфрли.

-добро како сакаш...но јас сакам да ти предложам нешто.

-не сум заинтересирана за твоите предлози...

Неможев да разберам што сторив за да се однесува вака. но оставив да поминат тие нејзини мигови, па да разговараме нормално, доаѓањето на мајки нагло го смени сето тоа. одеднаш бликна во ликот небаре виде звезда која свети пред неа.

Тие моменти кои ги поминувааше со неа, за мене значеше игнорирање до степен на непостоење, па затоа ги оставив насамо да си седат, а јас излегов да се прошетам во населбата, се најдов со познаници и нормално ги започнавме секојдневните теми на разговор, токму со тие

теми го потполнувавме слободното време.кога се вратив по два часа,мајкаи небеше дома,но очигледно беше повторно темниот сјај на ликот.

-црно...може ли да разговараме..

-ама ти дали разбираш,капната сум од работа,и сакам да се одморам.

-добро,ама барем ислушајме..

-ајде да видам сега која филозофија ќе ми ја кажеш.....малку со цинизам го кажа ова.

-сакав да ти предложам еве гледаш изминува времето, да не седиме дома,туку да одиме кај Дијана на слава.лани бевме,ред е повторно да одиме.

Полека се враќаше тој нејзин сјај,со насмевката знаев дека ќе дојди,брзо стана,отиде до плахарот со алишта и започна да пребарува по нејзината гардероба,скоро половина гардероба беше извадена на седмоседот и распослана на секаде,ова го гледав многупати,а воедно ова беше едно од најомилените работи на жените,барем така кажуваа и колегите на работа,бидејќи и нивните жени го правеле истото дома,прво изборот го правеше сама,а потоа вообичаено започна да прашува,дали ова или она да го облечи.мене ми беше сеедно што ќе избере.јас веќе бев спремен.

Време беше и да заминеме,бидејќи часовникот означи 19.

Кога стигнавме таму имаше,и колеги и нејзини колешки,но и нови гости кои не ги познаваме.се поздравивме и започнавме со вообичаените разговори,прво од секојневието,за сето време незабележував,црното до кого седнала,бидејќи и не обрнував многу внимание,но нејзината гласна смеа ме натера да погледнам добро.до неа седеше висок и млад човек,за кого подоцна рабрав дека е инспектор во службата..имаа изгледа добра тема на разговор кога толку се смееше,Дијана во еден момент,и го уловив тој нејзин поглед малку ја прекори,да биде попристојна.но залудно беше сето ова.

-црно,смирисе малку,сите гледаат во тебе...

-па што ако гледаат,ти пречи ли тебе..ајде седи таму и прајси муабет за политика...се заврти према младиот човек и продолжи да дискутира...

Небеше напад на љубомора,туку на некои гости нејзиното непристојно однесување со дофрлања започна да им пречи,па два брачни пари ја напуштија славата...

-мислам дека е време да си одиме..и кажав

Да земев камен и да и ја скршев главата ќе беше подобро,отколку што и кажав да си одиме,нејзиниот лик,сега навистина доби темен сјај што и небеше пријатна за гледање

-не ме гледај така,туку станувај и со одиме.

-а ако несакам,со сила ли ќе ме станеш.

-добро ти седи а,јас ќе си одам,па ако не ти е срам седи сама....ја зедев јакната во рака и станав.

Колебањето беше во нејзиниот поглед,полека започнав да се поздравувам со гостите и бев на врата,кога стана..луто и демонстративно ја напушти просторијата без да се поздрави со гостите.

Нормално кога стигнавме дома,несакаше да разговара,легна во спалната со оправадие дека ја боли главата.

Првиот вистински театар

Пролета полека веќе заминуваше, додека летото со своите топли бранови ја најавуваше својата пеколност, јас само стоев и уживав во погледот на градот кој го прекриваше благата омарнина, непретпоставувајќи дека токму денес животот силно ќе ме ошамари и судбината на некој начин ќе проба да ми ги отвори очите..да..да ми ги отвори очите кои постојано ми биле затворени..но што ако тоа се случи кога за само три дни повторно ќе настапи подлата маѓија низ просторот.

Токму тој ден го видов со свои очи првиот вистински театар што ќе го одигра Црното..перфектно без никаква грешка..подоцна кога размислував сигурен бев дека таа сцена не би можела ни една холивудска актерка да ја одигра како што го стори таа.

Стоев пушеќи ја цигарата, која ја видов како влезе во дворот, на скалите стоеше мајкаи, кога влезе беше целата озарена од радост, стоеа неколку минути, разговарајќи за нешто, погледнаа двете неколку пати накај прозорот од светларникот, но бидејќи беа завесите, неможе да видат дека стојам позади..кога влезе во влезната врата, веднаш отиде во купатилото, оставајќи нешто, премногу добро се сеќавам на тој звук од машината за перење..и за кратко време влезе во дневната соба..интересно сега небеше озарена, туку ликот и доживеал трансформација, имаше на себе лик на исцрпена и изморена жена..

-добареден. имав денес премногу работа, и ќе одам во спална малку да се одморам, после кога ќе станам ќе направам нешто набрзина за јадење па ќе јадиме...и помина покрај мене...брзо спуштајќи го погледот долу..ми беше чудно..како да не сакаше да ме погледне не пак да ме прегрни или да ми подари барем еден бакнеж...помина покрај мене..но..тогаш се запали црвената сијалица во мојата глава..тој мирис што ми ги рашири ноздрите до степен на прскање, тој нејзин мирис од телото, мирисаше секогаш така после секој однос..мирисаше едно 2-3 саати..сега, сега го имаше тој мирис на себе..

Ја оставив да отиде во спална и да легни.застанав на среде соба вчудоневиден..се прашував себеси,ова не е можно,ова не ми се случува,мене само ми се причини дека го почувствував тој мирис,можеби така ми се причини зошто цела недела ме избегаваше,тврдеќи дека ја боли глава..не,си велев црното тоа никогаш не би го направила...седнав на каучот,и навистина се прашував себеси,зарем е можно,зарем е можно..веќе втората цигара ја пушев нервозно прашуваќи се себеси и одговараќи си на тие невозможни прашања..и во тој огромен хаос одеднаш се сетив на еден детаљ,бидејќи утринава ја носев со колата на работа,таа го носеше на себе плавото елече,а сега кога се врати го немаше.се сетив тогаш дека кога се врати во купатилото во машината остави нешто..веднаш отидов вадејќи ја целата содржина...го доживеав шокот,вистински шок..плавото елече што го носеше утринава врз кошулата беше згужвано и завиткано во другите алишта на децата..кога го одмотав видов дека на предниот дел беше целото испрскано со флеку,флеку кои небеа хемикалии,туку сперма..го грабнав елечето и целиот нервозен влегов во спалната,црното не спиеше туку лежеше гледаќи во таванот,со својот задоволен израз на лицето,кога ме виде со елечето во рака,одеднаш пребледе стана брзо од спална и застанавме еден спроти друг гледаќи се во очите.

-ќе ми кажеш ли од што се овие флеку или не..

Наместо одговор,небаре е голем трупец дрво одеднаш се испружи на подот од спалната паѓаќи во несвест..интересно,кога ја видов како паѓа.сега мене ме фати паника,негледаќи ги нејзините реакции..кога вториот пат се случи ова,тогаш веќе бев прибран и јасно ми стана дека глуми,бидејќи секогаш кога правеше сцени со паѓање во несвест,левото око и беше подотворено,и ја следеше ситуацијата,ако беше во нејзина корист,тогаш небаре излегува од кома,глумеше болка..така и сега,ги отвори очите,бидејќи ја виде мојата паника која ме зафати,и со плачлив глас ми прозбори

-зошто ова ми го правиш,ме повредуваш,ме повредуваш,јас никогаш не би те изневерила..

-Јас и воопшто не го споменав зборот неверсто,јас само прашав од што се тие флеку..

Кога ги споменав тие флеку брзо стана како ништо да не се случило,и започна да се дери.

-ти си ненормален,како не ти срам да ме обвинуваш за неверсто,какоооо..викаше на цел глас за да ја слушни нејзината мајка..и тогаш се заврти брзо,излегувајќи од спалната.јас не сум должна тебе ништо да ти се правдам..единствено можам само на Бог да му се правадам...и демонстративно замина долу на долниот спрат..

Црното излезе,а мајкати влета како фурија и таа тогаш започна да се дери..

-кој си ти во оваа кука да го подигаш гласот..аааа..што се замислуваш ти...ако уште еднаш ова ти се случи да знаеш дека ќе леташ од тука како партал..

Застанав во дневната на среде соба.

-јас да летам од оваа кука велиш госпоѓо ..

-да ќе леташ..

Веќе вриев и бев спремен на се.

-сега да ти кажам госпоѓо пред јас да летам сега ти ќе леташ од тука..и започнав да ја туркам силно надвор..излегувај.излегувај,и кажи на ќеркати да се качи горе да расчистиме некои работи.

Но не се качи не само вечерта,туку и наредните три дена,спиеше долу кај мајкаи земајќи го синот и ќерката со себе,кога се стемни,видов дека влезната врата беше заклучена,да ја кршам или да ја молам немав намера.

Но добро се сеќавам дека наредниот ден веднаш гостин во долниот дел од куќата им беше влаинката,жената за која што знаев дека се занимава со црна маѓија,но немав време да се расправам бидејќи требаше да одам на работа,кога се вратив,толку ми се згади првиот престој во дневната соба,што вистински го добив нагонот за повраќање,имаше толку одвратна миризба на скапано,што морав да отидам во спалната,но и таму го имаше и тој мирис..легнав да спијам во детска,соба...идното утро се разбудив со голема главоболка и некоја чудна апатија,сеедно ми беше што ја гледав црното како се шета низ собата..

Дрзок поглед

Месечината полека го заземаше своето неприкосновено место на сводот, додека двете испотени тела ја завршуваја својата по којзнае кој пат забранета игра.

-ooooooooooooohhhh...вечерва навистина беше посебна ..

-знам...кратко прокоментира

-ама навистина беше. оваа вечер посебно ќе ја паметам

-и да знаеш дека ќе ја паметиш, комши..кратко прокоментира, развлекувајќи ја својата мистериозна насмевка.

-малку си сега чудна...ме плашиш...

-не треба да се плашиш.....

-твојата насмевка ме натера така да помислам, сега мислам дека не те познавам..

-ех, мил мој ...ти и навистина не си свесен на што сум спремна и за што сум способна...

-интересно...

-Да да интересно..ајде сега додајми една цигара, за ова доживеано задоволство го затворам.

Како што се мешаше малку пред да започне разговор потта на телата, сега низ собата започна да се меша чадот на цигарите, се лепеше на сидовите, таванот, се вовлекуваше и под спалната, на секаде..

-имам една радосна вест да ти соопштамнејзиното лице се озари, очите, добиаа некој сјај што никогаш пред тоа не го видел...

-ајде, аирлија нека е...кажи...

-трудна сум...

Весело извика

-ееее, супер, сега навистина другарми ќе биде радосен..

-реков дека сум трудна, дали ме слушна.

Неговиот лик за секунда доби пепеласта боја, ја гледаше жената која мислеше дека ја познава, но сега свати дека и воопшто не ја познава...

-трудна си....со треперење ја праша...

-да трудна сум...во гласот и се чувствуваше дрскоста,но и доминацијата над ситуацијата...ова што сега ќе ти го кажам ќе го носиш во себе додека си жив,а потоа тајната ќе ја однесеш во гроб...дали ме разбра...

Ја навали главата на неговот рамо и започна да му зборува,тичко,за ова знаеше само месечината и темнината на ноќта...се извлече споро влечеќи ги нозете кон својот дом.

Никогаш повеќе не ја погледна со тој жар во очите,секогаш кога ќе седнеше спроти неа,гледааше да избега од нејзиниот дрзок поглед.

Баба Ифета

Да се има сон,значи да се живее буден..така и Јасмин,другарот од првите почетоци на службата имаше животен сон..нова кола купена од салон...навистина Јасмин никогаш небеше без кола,секогаш имаше,ги менуваше...но ете не се укажуваше прилика да купи нова кола.

Имаше дом,среќно семејство..имаше се...или скоро се..небеше од тие колеги кои после работа одеа по кафани,повеќе Јасмин ги сакаше семејните дружење,па така мнгуте средби итекако беа исполнети со многу смеа,радост...

Но тој ден,ден кога судбинта повторно се замеша во мојот живот го паметам и јас но и јасмин..

Беше недела,обична,како и секоја друга што изминала.но не и за Јасмин..дојде меѓу првите на работа,не видовме со што дојде,но неговото лице беше толку озарено од радост,што сите помисливме дека денес лицето на Јасмин грее повеќе отколку сонцето,не грееше само неговиот лик ,грееше неговата душа со топлина,толкава топлина која неговата радост ја растураше помалку и не исплаши сите,небевме навикнати на вакви ситуации..

-излезете сите надвор,сакам да ви покажам нешто многу важно...

Сите до еден излеговме надвор,и ,и имаше што да видиме,на паркин плацот пред објектот беше паркиран нов Шевролет..ни покажа со рака кон него,и на сите јасно ни стана од каде е неговата радост..го прегрнавме и му честитавме за автомобилот..сега навистина сите бевме радосни..

-па Јасмин,редно е за ова да честиш..нели прв се јави..Благоја

-договорено,но да знаете сите денес после работа,цела смена сте кај мене на ручек...така се договорив јас,и сега спремаат,немој некој да ми откаже...

Ќе беше вистинска навреда да се одбие Јасмин..смената помина побрзо отколку што можевме ние да го забележиме времето..новите колеги дојдоа и заедно со возилата се упативме кај него дома,таму беа сите Сафија,сопругата на Јасмин,идриз неговиот син,зетот негов и ќерката и

Баба Ифета... Ифета ја запознав и јас прв пат сега,од сите досегашни одења кај Јасмин не сум ја стретнал

Навистина беше веселба,во вистинска смисла...кога веќе дојде 22 часот време беше да си одиме..станавме и се упативме кон влезната врата,на самата врата дојде Баба Ифета и ми се обрати..

-ти остани тука,имам нешто важно да ти кажам..

А се секавам добро,додека траеше веселбата,Баба Ифета цело време гледаше во мене..

-но јас морам да си одам..

-Ако ти кажува Бабами да останеш остани...јас ќе те префрлам со колата до дома..

-во ред Јасмин,но што е работата,може ли да ми објасниш.

-Бабами е видовита,ретко гледа,но кога ти кажа да останеш,знев дека има нешто важно да ти каже..

-Јасмин,знаеш и самиот...

-знам,знам декаа си скептик за вакви работи,но сепак остани,можеби нема да зажалиш...

-ајде кога ти кажуваш така,ќе те послушам

Влеговме во дневната соба,а баба ифета седеше на каучот,покажа со раката да седнам до неа,а потоа на другите им кажа кратко.

-излезете сите од собата,само ти Јасмине остани.

Ниеден од семејството не и приговори,туку молчешкум сите излегоја,кога се затвори вратата,таа ја зеде мојата десна рака,ја поклопи со своите старечки раце и извесен период молчеше,а потоа ги отвори очите и започна да зборува без да ме праша нешто.

-голема неправда ти е нанесена сине,голема,товарот на твоите гревови го носиш ти,а не треба,но не се плаши,правдината секогаш победува,твојата среќа пред многу години ти ја заклучиле со катанец,и затоа секоја работа која ќе ја започнеш ти пропаѓа,а за да молчиш на гроб закопале твои работи,да бидеш слеп,во кафето крв од љиљак ти ставиле,и секогаш кога твојот Ангел пробувал да те спаси,тие повторно ја обновувале магијата... Ја слушав но сепак чувствата се мешаа,и верував и неверував,таа продолжи....

-се секаваш ли кога го пронајде седалото со јајце кое беше затворено со восок на куќата,и кога го изгази со нозе,знаеш добро кој беше болен седум ден...нејзината мајка..нели..

Некажав ништо но со главата потврдив.

Исто така се секаваш.се почнало уште од венчавката,кога свештеникот приговарал зошто ви ги врзуваат рацете,а таа била упорна со образложение дека така е адет,уште на венчавката нејзината круна трипати паѓала од глава..ете судбината сакала да ти каже нешто ама не си ја разбрал...

Од ова кажување останав вчудоневиден,навистина беше така...

-Се секаваш на влаинката која често пати била гостин и кај вас дома...ете токму таа влаинка постојано правела работи за ти да негледаш ништо...

Навистина таа влаинка секогаш кога ќе дојдеше кај нас дома,започнуваше еден ладен период кога црното ме гледаше како вистински странец,понекогаш имав чувство и дека не постојам во таа кука,а нејзината мајка пак беше одомаќена,од утро до мрак...некогаш и си земаше за право и без да праша спиеше кај нас..

-твојот брак нема иднина,ќе се распадни....на ова сакав да кажам нешто,но таа брзо ја стави нејзината десна рака на мојата уста и со тоа ми кажа..молчи...да ќе се распадни..ти ја сакаш премногу,но таа тебе воопшто не те сака,се омажила за тебе зошто си чиста душа,ќе ја преболиш не се грижи,токму тогаш кога ќе ја стретниш твојата друга половина од душата,тогаш ќе го добиеш и твојот трет ангел,а твоите две ангелчиња,кои ќе ги натера премногу зло да ти нанесат,ќе се вратат кај тебе,ете тогаш ти покажија твојата големина...прости им..

Навистина...овие зборови беа вистински шок за мене...

-кога ќе се разделите,ќе дојди нејзин роднина кои тие не го сакаат и се отворено ќе ти каже...тогаш ти ќе го видиш нејзиното вистинско лице...но и тогаш ќе ги дознаеш мрачните тајни која ги кријат со нејзината мајка од тебе...

Сакав да ја прашам нешто,но повторно ме замолчи....

-знам што сакаш да прашаш,дали за се ќе платат....да ќе платат и двете ..преголема ќе биде цената за нив што ќе ја платат...жалосно е што како жртва дала нешто што несмеела,но сега тоа е сторено..нејзината мајка,три години ќе се влечи како змија,бидејќи двете нозе ќе и откажат,а твојата сакана,за неа нема да ти кажам,бидејќи знам колку ќе се вознемириш од тоа...

Престана да зборува,се гледаше дека е преморена...

-сега ,оди дома,и кога никој ќе нема ,од спалната соба на нејзината мајка донесимија црвената шамија која е ставена помеѓу две јамболии,не ја отворај ни случајно,само земија и донесимија,останатото е мое....а потоа уште многу работи ќе ти кажам...

И навистина следното дење кај Баба Ифета итекако беше корисно.

Повторно животот камшикуваше

Суровоста на животот честопати знаеше да дојде тогаш кога најмалку ја очекуваме, така и денес за едни завршуваше работниот ден, за други започнуваше, часовникот означуваше 16 часот и скоро сите вработени од зграда 5 беа веќе заминати.

Ги започнуваше полека своите дневни обврски по канцелариите, чистејќи една по една, кога стигна до канцеларија 12 забележа дека вработениот е тука, се познаваа, нивното познанство беше повеќе од она на сите вработени, бидејќи не и беше прв пат да влегува во таа канцеларија, без да биде поканета седна на соседното биро гледајќи го занесено како инспекторот работи. проба да ја скрши неговата молчеливост

-тони, да свраам ли кафе..

-не-и врати доста нервозно и негостољубиво

-ама ајде не ме одбивај, знаеш колку сакам да пијам кафе со тебе...

-реков оставиме, од утринава кој како влегува во оваа канцеларија ми го расипува денот.

Го погледна добро, и знаеше дека ова е вистинскиот момент за да му ја соопшти веста.

-сакаш ли јас да ти го разубавам денот.

-ако и ти ми го расипеш останатиот дел, ќе те исфрлам надвор како партал, разбра..

На овие зборови беше навистина навредена.

-тони душо, те молам немој да бидеш така груб со мене, знаеш колку ме повредуваат такви зборови..

Но инспекторот брзо ја пресече.

-ајде кажувај, зошто навистина не сум расположен сега за ништо

-сакаш ли барем малку да се опуштиме пред да ти ја кажам, радосната вест.

-не ми е до ништо...ја крена главата...ти дали разбираш дека навистина имам проблем кој треба да го решам до вечер...ајде кажи ја таа вест.

Го гледаше во очите, малку како да се колебаеше што го започна овој разговор, но сега немаше назад, мораше да му ја каже веста,

-трудна сум..и ги рашири своите усни во една голема и широка насмевка. Навистина инспекторот беше обучен да ги контролира своите емоции,па сега со крајни напори го исконтролира своето изненадување и ладно и влезе.

-па,што имам јас со тоа...

Започна,започна вистински да ги гризи своите усни,ете доживеа повторно животот со најсуровиот камшик да ја искашмува,толку сурово што душата веќе започна да се дели на парчиња од преголема болка на студенилото од тони.

-добро ништо,само сакав да ти кажам дека сум трудна...

Зборовите што ги кажа инспекторот само ја зголемија нејзината болка.

-имаш дома маж,оди и кажимуја оваа радосна вест...тој ќе се израдува.

Ја наведна толку ниско главата и излезе од канцеларијата целосно скршена..кога беше на половина од ходникот слушаше како тони вика по неа..

-вратисе малку..

Се врати брзо,мислеше дека сега ќе ја прегрни силно,,и дека заедно ќе се радуваат.но од тоа што го слушна,целосно беше сомелена.

- знаеш каков е односот во оваа зграда на чистачките со останатите вработени...потрудисе и твојот да биде таков....пријатно,се заврти и ја затвори вратата.

Започна сега вистински да се врти целата зграда околу неа,не почувствувала толку сурови отфрлање како сега..со десната рака започна да се придржува до сидот кога нејзината колешка ја виде целата бледа како крпа,па брзо и притрча ,ја подзеде за рака носејќи ја во малото собче кое служеше за краток одмор,додека се соземаше инспекторот ја крена слушалката јавувајќи се на одговорниот за хигиеничарките.

-шефе,од утре оваа младава чистачка да не ја видам во зградава никогаш повеќе,ме слушна...пријатно.

Воскреснато минато мртва иднина

Веќе третиот ден изминуваше со чудното претчувство кое го чувствував дека ќе се случи нешто, нешто кое нема да има поволен крај..отсекогаш било така силното претчувство ми доаѓало, а потоа за кратко време да се обистини дека сепак не е на добро..

Честопати со мислите се враќав на овој ден, ден кога вистински остана втиснат во моите најдлабоки сеќавања, ден кој беше посебен по се.

Се разбудив со голем немир во стомакот, црното спиеше, а јас станав и отидов да си го сварам првото кафе, веќе утринското кафе ми стане навика да го пијам сам, бидејќи од претходно, од сите подвалувања на нејзината мајка па и на црното, веќе си варев кафе сам, и не се трудев да чекам да стане и да вари...

Овој настан се случи 6 години пред да се распрсне целата илузија дека бракот е нормален.

Стана и црното и денот ја зеде својата вообичаена рутина да ја создава..ден како и претходниот, дојде во дневната и започна со својата канонада на зборови кои беа нејзиното кажување на добро утро..ме болат рамењата, ме болат колената, ова ме боли она ме боли..а јас веќе отупев на ова..па и пред да ги изговори зборовите веќе знаев кои се следните..се изнакука, а потоа отиде долу кај мајка и да си го пијат заедно утринското кафе..од дворот не доаѓаше кукање туку гласна смеа, од тоа веќе беше јасно дека се е веќе глума..па заминав во продавница,,и покрај тоа што тинекс беше на само стотина метри, јас одев секогаш во 11 октомври..така да полека нога за нога што се вика..стигав за едно пола саат, потоа пазарењето пола саат и повторно назад, сега со кесите во рака се враќав, воопшто не ја чувствував тежината на кесите, колку што ми тежеше на душата нејзиното двојство во однесувањето, додека одев честотопати се прашував..зошто..со што заслужив вака да ми враќа..зарем треба да започнам да се оденсувам према неа како идиот, да ја малтретирам, да ја тепам, а тоа најмногу го мразев од дното на душата..

Кога се вратив, ги најдов исто онака како што ги оставив, седнати во дворот, правејќи го она што постојано го правеа..оговарање и барање на

недостатоци на сите кои поминуваа на улица,но на крај секогаш се завршуваше секој разговор дека тие се без мании..ете

Ги оставив кесите и заминав во помошната просторија каде што имав мала импровизирана работилница,добар дел од времето го поминав таму,поправав компјутери,и изработував интернет страни на познаници..седнав на бирото и се внесов во работата,кога на врата се засени нешто,се завртив да видам кој е..стоеше Анте соседот.

-ајде добар ден комши..

-добар ден Анте,седни..му го подадов столчето

-комши,знаеш ли ти да одмораш,и кога седиш,се нешто работиш.

-па со оглед колку имам работа,и да сакаш неможеш да одмориш

-па да ,донекаде си во право

-не сум во право можеби,но од друга страна сепак сум задоволен кога доаѓаат луѓето и бараат да им завршам работа

-да,да така си е..

-ти,имаш некој проблем со компјутерот или онака,да ставам кафе ако сакаш..

-не,немам проблем и никогаш нема да имам проблем од причина што немам компјутер,а и некако не ги сакам тие чуда дома..знаеш..

-знам.само така прокоментирав..ајде седи ќе испиеме кафе,па после ќе ми кажеш

-не,не сум за кафе..

-нема не сум,дојде тука и барем јас малку ќе одморам..

-е па кога е за одмор,ќе ти правам друштво.

За кратко беше готово кафето,па разговорите започнаа на вообичаени соседски теми..

-комши знаеш ли за што дојдов..ме праша Анте.

-не,но кога ќе ми кажеш ќе знам.

-види вака..знаеш дека направив пушница за месо,по сите правила..

-знам Анте,и тоа го правеше со вистински мерак..

-е сега направив сефте во пушницата,па вечер сакам сите од улицата да се собереме и да направиме сефте и на тоа што се пушеше во пушницата...важи

-важи,ионака не сум на работа,договорено

-е па тогаш ве чекам после 20 часот кај мене дома.

Го допи кафети и стана,и тој беше сличен на мене,неможеше да седи на едно место,постојано работеше,а кога не работеше,честопати знаеше и самиот да се понуди со помош кога ќе видеше некој да работи..беше навистина Човек во вистинска смисла..и никогаш не очекуваше за помошта што ја нудеше да му се возврати..ете таков беше Анте..

Замина,а јас се симнав долу кај оревот каде што беше вообичаената седенка на црното и мајкаи..претпоставував дека ќе ги пронајдам таму.

-црно.Анте вечер не покани на гости кај него,сите од улицава ќе се собираат,па ред е и ние да одиме..

Малку мрчеше кога и кажав дека ќе одиме сите од улицата,а мајкаи веднаш прокоментира.

-да бе ќе се собирате да се испијаните,нели..

-еј молиште,не почнувај..и се обротив.

-што не сум во право..

-не си..туку денески ти е денот за тресење зелени..

-слушај ваму зете..биди малку култерен

-знаеш добро дека сум секогаш културен..ама таму каде што треба.

Сакаше да каже нешто,но се завртив према црното..

--пријатно..црно во 20 ќе треба да бидеме таму..јас сега ќе одам до тинекс нешто да земам за поклон.страмота е да се оди со празни раце..

Не рече ништо,туку започна сега да ги слуша советите од нејзината мајка...

Стигна и 20 часот..веќе бевме пред врата на Анте,засвонивме и се појави Анте,со широка насмевка не покани да влезиме внатре,му го подадов шишето црно вино,како подарок и влеговме во широка соба каде имаше поставена голема трпезариска маса,наредена со пушено месо и риби,седнавме гледаќи дека се скоро сите тука од улицата,последни дојдоа соседите спроти нас,Тони со сопругата,бидејќи останаа за седење уште две места и тоа спроти нас тие седнаа таму.

Низ собата течеше една позитивна енергија која беше навистина пријатна,разговори како разговори,секојдневни сега зачинети со досетки кои предизвикуваа смеа кај сите.едно време се завртив према црното,бидејќи таа молчеше цело време..но од тоа што го видов се стаписав.

Црното,лицето и беше толку озарено од среќа,кога свати дека ја гледам,се заврти накај мене,ете тогаш,тој блесок во нејзините очи

никогаш не сум го видел досега..но сега ми стана јасно зошто е среќна..седеше веднаш спроти својата вистиската љубов,за која потајно тагуваше,љубов која завршила повторно поради нејзината мајка,дека е така,дознав по неколку години,кога ги пронајдов писмата која таа ги криеше,во едно,и последно што и го напишал Тони,стоеше премногу јасно,дека неможе понатаму да продолжат,бидејќи нејзината мајка неколку пати го пресретнувала на пат и се расправала со него,кажуваќи му да ја остави нејзината ќерка,бидејќи тој бил Фукара,тој збор го употребуваше кога навредуваше сиромав човек,небаре пак таа живееше во раскош..нејзината ќерка заслужувала да се мажи за Богат човек..седеше и грееше од среќа..ајде полека се завртив према Панде кој седеше до мене слушаќи го како зборува за работата.одеднаш ми падна во око,наглото тргање на Тони каде што седеше,се завртив повторно према црното и видов дека нејзината нога беше пуштена према другата страна..тогаш одеднаш Тони стана и се извини на сите кажуваќи ни дека мора да си одат..сите останавме зачудени..како ништо да не било,црното продолжи да зборува на соседната страна на комшиивката за некоја ситуација нејзина..почекав малку да си отидат по улицата Тони за да станеме и ние,во мене започна да беснее невиден бес.вакво понижување неможев да замислам дека ќе ми приреди..тогаш се доближив и тивко и шепнав

-станувај ќе си одиме...

Тогаш со малку дрскост ми се обрати

-ти одиси јас ќе остана уште малку..

Повторно се доближив до нејзиното уво и со премногу бес и кажав.

-ако не станеш,така ќе ти свртам една трештеница овде пред сите,па не ќе знаеш каде се влегува а каде се излегува од собава..станувај..

Кога ме погледна и стана јасно дека ќе се случи,и без да каже нешто стана.

Се извинив пред сите но им кажав дека мораме да си одиме.

Навистина бев толку бесен од ова понижување,што навистина ако нешто кажеше,ќе си однесеше уште на улица,но не кажа,туку молчеше..си отидовме дома..и кога влеговме,се почувствува повторно силна и започна на висок тон да зборува.

-што толку господинот се навреди па моравме така да станеме и да си одиме..

Со цел глас,и се вдадов во лице.

-види вака црно,од денес па натаму ќе ти поверувам дека ме сакаш,само кога ќе го видам твоето лице така озарено,со тој блесок во очите,кога ќе ме видиш,исто онака како што го гледаше вечерва Тони...а сега ќе те молам да ме оставиш на мира...отидов во детската соба,и легнав на креветчето .

После овој настан не разговаравме три дена..таа повеќе од времето го поминуваше кај мајкаи. А јас на работа..

Четвртиот ден бев слободен.но знам после пладнето отидов до тинекс да испазарувам ми се јави комадирот,кажуваќи ми дека вечерва да одам на работа,бидејќи на колега му се разболело детето па да го заменам,реков добро...и се вратив дома..

Децата небеа дома..а црното како ништо да не било,започна да ми шепоти на увото,вечерва мораме да водиме љубов..тоа мораме некако ми дојде чудно,зошто мораме..добро и реков..и кога дојде 20.30 часот се облеко во униформа ставаќи го кафето,секогаш пред да излегував на работа пиев кафе..кога ме виде дека ќе излегувам,ги стави рацете околу мене и повторно истото.

-ајде,пред да одиш на работа дојди во спална..но веќе добро го гледав нејзиниот лик,малку на краевите беа стегнати,што значеше дека е нервозна..ајде кога ти кажувам.

-нели гледаш дека ќе одам на работа..плус ќе се изгужвам..

-ајде дојди,ќе те испеглам и ќе одиш со такси..

-па нели душо моја алергична си на струјни апарати,ајде те молам,недај боже да не те мавни пеглата,па ќе се чудам тогаш со тебе..аајде остајме да го испијам кафето..

-ама разбираш ли дека вечерва мораме да водиме љубов..

Јас го испив кафето,си ја зедев јакната во раце,и по навика веќе,ја бакнав и заминав..остана во дневнат соба да ме гледа зачудено.

Кога се вратив од работа собајлето,по креветите ми стана јасно,дека ни црното ни децата не спиеле тука,туку долу кај мајки..отидов во спалната да се пресоблечам,но таму ме пречека ужасна смрдеа..толку одвратна смрдеа во животот немам почувствувано,помислив дека 10 кучиња се распаѓаат.веднаш го добив нагонот за повраќање и отрчав во купатило да повратам..

Се качи црното и ме виде во купатило како повраќам..не ме праша ни што ми е,туку незаинтересирано помина покрај мене..кога влегов во дневна,ја прашав,што смрди така во спална,а таа зачудено ме праша,каква смрдеа

-ти не си нормален..за каква смрдеа зборуваш..

Отидов во спалната,и започнав да барам од каде доаѓа оваа смрдеа,доаѓаше точно во просторот под мојата перница,го дигнав лежачот,и бидејќи од долната страна беше уствари простор за постелнина,имаше нешто заврзано во марама некоја стара,кога го кренав душекот смрдеата се зголеми,веќе ми беше кажано и што да пронајдам да не го допирам со голи раце,зедов кеса и ја ставив врзулката...црното кога го виде ова,ме погледна со толкава омраза што мислев дека ќе ме убие со поглед..го изнесов и го фрлив во шахтата на улица..кога се вратив седеше и молчеше

-добро бе црно,ајде што мајкати е забегана скроз по овие бабинидеветини,ама и ти ли започна да забегуваш..

Стана брзо и започна да вика на цел глас

-ти не си нормален,ти не си нормален..и брзо излезе одејќи кај мајкаи..

Изминуваше веќе втората недела од целата напната ситуација.кога почна полека да попушта,но веќе од тогаш започна да го манифестира студенилото кон мене,како одминуваа деновите така полека започнав да станувам вистински странец во нејзиниот живот,тогаш негледав дека и децата се ладат према мене..тоа неможев да го видам тогаш,но кога веќе започна процесот на развод,тогаш и тие јасно ми кажаа дека нема место за мене во нивните животи.

Но сега некако нејзиниот речник стана премно навредлив према мене,кога зборуваше за децата,веќе започна да ја употребува фразата..моите деца..не кажуваше..нашите деца..

Освен студенило,најголема забава и беше веќе,кога ќе дојдеа пријателите на гости или кога ние некаде ќе отидевме да ме навредува и понижува..неколкупати од пријателите беше замолена да прекине,но тоа и беше мотивација за поагресивно да оди..

Ова лудило нејзино траеше долго,се додека и мене не ми пукна филмот..кога си замина братучетми со снаата кој беа на гости.а таква канонада на навредливи зборови истури што само што си замина,ја

фатив силно за рака и ја однесов во спалната...ја поставив пред огледало..и започнав да и викам..

-зборуваш,зборуваш,дека не те допирам,не ме интересира веќе ништо за тебе,дека не те гледам како жена....ајде..ајде погледнисе на што личиш...погледни и огледалото е веќе претесно да се видиш,за вратата да не зборуваме...што има веќе женствено кај тебе за да ме возбуди..ајде кажиииии..и силно и ја тргнав кошулата..погледнисе..таа започна да плаче и ја наведна главата..исправија,исправија главата и погледнисе..повлакнеста си и од мене...погледнисе на што личишшш..ова ,ова ли сакаш да ме возбудува..аааа..и ако уште еднаш пробаш пред некој да ме понижиш,биди сигурна дека веќе нема да се воздржувам како досега...веќе доста ми е од твоето понижување,доста ми е од вашите срања овде во оваа кука како вие сте најдобри,најпапетни,се друго надвор е губре и безвредно...достаа.

Проба повторно да изманипулира со нејзината болест

-душо,те молам имај разбирање за мене .знаеш дека сум болна...

-аа сега и за тоа ќе ти кажам драга моја...седи..

Седна на треседот..

-болна си да работиш,да переш,да миеш тањире,да пеглаш алишта,да простираш,да правиш ручек,да бришеш прашина,да болна си...но не си болна да трошиш немилосрдно пари,да шеташ постојано,да јадиш за тројца,и што е најинтересно..откако се вративме од Солун,тебе нагонот за секс ти скоро животински,никогаш не ти е доста...за тоа не си болна..нели...сега се каам и што воопшто ти извадов пензија,бидејќи не си никаков инвалид.

Го кажав ова и заминав надвор да се прошетам низ населба.

Повторно кај Баба Ифета

Веќе подолг период не ми излегуваа од глава зборовите на Баба Ифета, понекогаш кога на работа ќе седне сам размислував дека нема многу врска сето тоа, но сепак во еден дел оставав простор дека и може е така.

Чекав погоден момент кога навистина ќе бидат излезени таткои и мајкаи од дома за да се уверам дека навистина во спалната има нешто што е направено..после два месеци, се најде приликата,,излегоа на гости и јас се симнав веднаш брзо на долниот спрат.

Влегов во спалната и во делот каде што беа јамболиите ја пружив раката да го пронајдам тоа за кое ми кажа Баба Ифета, тешко пипав пипав несакајќи да го растурам начинот на रहेњето од јамболиите..кога во еден момент почувствував нешто на врвовите на прстите, полека го зафатив и го извадив.

Тогаш се обестинија зборовите , во рацете држев црвена марама која по допирот беше јасно дека се наоѓаат два катанци, ми нагласи да не ги отворам туку да ги земам и да и ги однесам, но најинтересно беше што само што ги имав во рацете, на врата како од земја да никна нејзината мајка, кога виде што држам во рацете, го промени ликот, да ликот, ликот кој го имала таа отсекогаш а јас не сум бил во можност да го видам..нечовечки, извитоперен, со премногу груби и темни црти, усните и беа толку стегнати што за момент ако ги држеше ќе и прснеа...започна да хистеричи. силно..

-штоооооо, штооооо бараш тука...штоооо мајка бараш тука, кој тебе ти дозволи да влегуваш...којјјј...и дај ми го тоа..проба да ми го истргне од раката..но цврсто ја стегнав марамата со катанците...

-тргнине од пред очи за да не те треснам со овие катанци по глава...тргни ми се ајде,,,"готова е играта само да знаеш ..готова е завршена е...

И стана јасно дека неможе да ги земе, па проба со друг начин...

-зете, зете смирисе, тие не се за тебе, не се...

-а за кого се госпоѓо за кого..

-неможам да ти кажам ама не се за тебе..

-ајде кажи, кажи проклетнице...

Ја отурнав малку грубо од врата, и кога сакав да излезам од дневната соба кон надворешната врата викаше силно.

-не се за тебе разбираш

Стоев на влезната врата гледаќи ја беспомошна

-ќе ти ги вратам ако ми кажиш за кого се...

Седна на треседот и прво тивко а потоа погласно кажа

-за перо и аница се...

Се насмевнам сега јас слатко, и покрај тоа што бев бесен до крајни граници

-велиш за перо и аница...ееее.сега ќе им се јавам да им кажам како им работш позади грб..а знаеш и самата перо колку те сака...и плус сега молисе перо да е во неговите, а ако не е неверувам дека има сила што ќе те спаси од неговите раце...

Тргнав накај телефонот да се јавам навистина кај перо.кога ја дигнав слушалката,ладни капки почнаа да ја облеваат,зошто знаеше дека кога перо ќе се налутеше,немаше можност некој да го сопре во неговиот бес.

-немој,немој не се јавувај...ги направив за вас,сакав да бидете среќни,сакав сакав да биде среќна ќерками...

Ми пукна филмот во вистинска смисла.

-со ова ли проклета жено,со ова ли се гради среќата,со ова ли ...со маѓија,кажими,со маѓијата ќе ја градите среќата....ја погледанв,седеше,но не плачеше,седеше и се тресеше целата....Господ нека ти плати еден ден за ова...

Ја зедев марамата и заминав од дома носеќи и ја Баба Ифета,кога таа ме виде на врата,само проговори

-знаев дека ќе дојдеш денес...те сонував ...ќе ти кажам само едно...од денес па натаму внимавај во таа кука што ќе јадеш и пиеш,сега ќе пробуваат на разноразни начини,повторно да те ослепат,да не гледаш ништо ...внимавај сега ќе бидат уште по подмолни..а твојата сакана многу бргу за се што ти прави ќе биде казнета сурово од Бог,но нема да ја научи лекцијата и од тоа..за вториот пат нема да ти кажам,зошто таква казна јас и на мојот најголем непријател не му посакувам..но ти тука ништо неможеш...оставиго сега ова и оди во мир.

Го испивме кафето и си заминав.

Од тој ден многу работи започнаа да се случуваат брзо, после ова мајкаи седум ден беше болна, а црното, црното стана толку лигава што неможев да верува дека ќе паѓа толку ниско..на сите начини пробуваше да ме натера барем заедно да пиеме кафе..и кажав од денес натаму сам ќе си го варам и сам ќе си го пијам кафето.

Го градеше патот за добра Спонзоруша

Започнуваше да тече рутински денот..станав рано,многу порано од вообичаеното,некој немир уште со првото отварање на очите се всели во stomакот и шеташе брзо,повторни ли ќе се расправам,помислив,веќе ми е преку глава од нејзините идиотски изговори... по навика,го ставив феџето на шпоретот да си сварам кафе,,спиеше во детската соба заедно со децата,последно време откако се дозна за врската со Александар започна перфидно да се крие постојано позади децата...

Го пиев кафето голтаќи голтка по голтка,со секоја голтка ја голтав и гордоста,внесувајќи ја некаде длабоко во мене,ја исплука,ја испогани,и честа на Презимето,и мене,како личност...ја голтав секоја капка,прашувајќи се себеси,која е оваа жена со која поминав толку години заедно,за само 10 дена се измени,или можеби го покажа своето вистинско лице..дволично расипано,се прашував која е нејзината смелост што е толку храбра ..дали мојата неодлучност да кренам рака на неа,а тоа не го сторив во изминатите 22 години..и се прашував,на толку многу вакви случаеви низ годините во службата бев,кога мажите креваа рака на жените,но сепак немаше никакво фајде од тоа,тие тогаш одеа уште послемо во пропаста..навистина,еве и сега и јас го доживеав тоа..

Го испив кафето и токму кога сакав да излезам на малата мода забележав три книги,ги зедев во раката и останав фрапиран..како да го освоиш машкото срце..како да бидеш секогаш најдобра..и третата..како да станеш добра спонзоруша...сите книги беа со посвета од нејзината Братучетка Цеце..тогаш полека започна да се составува мозаикот на некои недоразјаснети работи..значи таа Цеце била иницијаторот на нивната врска во кавадарци..беше разведена веќе неколку години,нејзиниот маж беше странец,и еден прекрасен човек,но и тој исто како мене беше во буквална смисла исфрлен од домот..таа ја искористо моќта на својот татко и го протераа од државата,ни продадоа на сите евтина приказна дека се дрогирал,но вистината и таму излезе на виделина..неверство,и тоа нејзино,ги фатил дома со љубовникот..бидејќи

тој можеше да потегне и оружје,експресно за 24 часа го протераа со забрана доживотна за влез во македонија...ете какви книги и подари си помислив,сега и својата братучетка ќе ја воведи во својот свет на спонзоруши..

Преголема мачнина ми се создаде во стомакот и едноставно морав да излезам надвор,се облеков набрзина и направив една мала прошетка до црквата,во дворот,во таа Боженствена тишина седев скоро еден саат,колку само беше прекрасно,можеби Бог го гледаше хаосот во моите мисли,и започна да ги средува една по една..измина час и станав да ги земам намирниците за доручек,откако таа и нејзиниот татко дрско ми ја покажаа вратата да си одам,престана и јадење да прави,јадеше долу заедно со децата кај нејзината мајка..

Во продавница се соочив со чудни погледи,полека ми стануваше јасно дека и населбата знае за нејзината врска,но сите молчеа,и на некој начин чекаа понатамошна расврска на настаните..кога се вратив дома.црното ја држеше во рака книгата-како да станеш добра спонзоруша..со гордост ја држеше во рака и занесено читаше..

-алал да ти е црно...алал...премногу добра книга читаш..верувам дека сега и таткоти се гордее со тебе од тоа што ќе станеш,за мајкати несакам да коментирам,таа е таква од поодамна..

Пламна на овие зборови...

-што сакаш да кажеш со ова..

-не глуми лудило,бидејќи знаеш за нејзината врска што ја имаше со шефот од кожара,кога се осмели и дома да го носи љубовникот,таткоти пиеше кафе и ракија со него ама погледот му беше постојано во подот,мајкати се секаваш,добро се секаваш како радосно скокаше околу него..

-ти си ненормален...

-да секогаш кога тебе вистината не ти одговара,тогаш тој што ја кажува е ненормален...нели..и другпат сум го слушнал ова кога на други им кажуваш дека се ненормално бидејќи ти ја кажале вистината.

-ненормален си нема што...

-да,да..ненормален сум зошто не ти го менувам личниот опис,ненормален сум зошто се воздржувам со крајни напори да не направам нешто непромислено,од кое потоа мене ќе ми биде сеедно,а ти ќе ја немаш можноста да зажалиш бидејќи земјата ќе те покрие...

Од овие зборови пребледе...

-и уште нешто да ти кажам сега за книгата.....во деветнаесетиот век,тие жени кои се продавале,ги викале курви...во дваесетиот век измислиле подобро име...проститутки..а сега во 21 век ги викаат спонзоруши..но во основа е исто...браво,,еве браво ти кажувам.незнаев дека во тебе спиела курвата...

Започна да вика...

-доста,доста престани да зборуваш...

-јас ќе престанам,но размисли ти по кој пат ќе одиш...

Пред вратите на пеколот

Болката од разводот никако не стивнуваше во прилеп,ни старите другари,ни пак сите спомени од детството не ја залечија,напротив,далечината и разделеноста од децата беше голема,а во таа далечина и разделеност беше и мојата болка,и затоа решив да се вратам во Скопје.

Поднесов барање за повторно преместување и враќање на работа во Скопје,молбата беше ради реда,ги потегнав моите стари и добри врски кои за кратко време ја одобрија таа молба и конечно се вратив,прв проблем беше сега каде ќе живеам,а како кец на десетка дојде јавувањето на внукот кој ми предложи да живеам во Лисиче.ако не друго барем за почеток беше добро.па после ќе се бара нешто подобро.

Се вратив незнаејќи дека со моето враќање ги отвараам ширум самиот вратите на сопствениот пекол.

Започна живеењето во лисиче,какво такво,од една страна почнаа децата да доаѓаат еднаш неделно,но секогаш средбите беа кратки,и секогаш средбите се завршуваа со една реченица..ни требаат пари ..се разбира давај онолку колку што имав,расходите беа големи,а парите секогаш беа мали,па морав да наоѓам разноразни начини да ги имам и така барем колку толку да ги покријам сите трошкови.

Навистина кредити немав веќе ,покриен бев од сите страни од страна на Милена,уште во прилеп кога без да знаам јас таа отишла во банките и ги покрила кредитите..па така сега успеав некако да го покријам тукашното живеење.

Воедно со живеењето сакав да бидам сам,барем сам каде ќе можат да доаѓаат децата кај мене,и покрај укажувањата на снаата дека тоа ми е грешка која ќе ја искористат децата не ја слушав.заминав во нов стан во волково..и таму полека започнаа сите матни игри..

Започнаа сега децата да доаѓаат во волково почесто,но нивните посети секогаш беа само се една цел,да земам само пари, а посетите беа кратки,не сакаа ни да јадат кога ќе им понудев,секогаш беа сити..и секогаш неможеа да си одат дома со автобус,па морав јас од Волково до Кисела вода да ги носам со колата..а купив едно прекрасно Југо 45,кое

потоа го преправив со мотор од 55 и внатрешно со помош на прекрасни деца од серава го уредивме спортски, децата не ми должеа ништо, но сепак знаејќи ја мојата страст кон автомобилите го направивме југото топ, со бандаши кое вредеја повеќе од самата кола, седишта спортски и внатрешноста во полузатемнета боја..се секавам добро кога дојде Милена и кога ја виде колата беше восхитена..рече дека малку сум детињаст што сум го направил, но сепак уживаше во прошетките што ги правевме.

Ја почитуваше мојата воља, и јас нејзината и затоа можеми добро функциониравме...но сепак моето премолчување секогаш на темата за децата ќе кажеше..

-чувствувам секогаш кај тебе некое незадоволство, но сепак трпиш, зошто не знам..но не ти се мешам, и прави онака како што мислиш дека треба да правиш, но разбери, несмееш да дозволиш да бидеш само искористен..и тоа се случи

Наближуваше сега банкетот на синот, и нормално дека требаше пари за гадероба и се со гардеробата, па затоа, започнавме кај мои пријатели кои имаа бутици, да одиме, беше земено од глава до петици се што беше потребно и за двајцата, никогаш не им кажав од каде се парите кои ги давам за нив, а бидејќи потребите беа големи, зедев нов кредит, а во исто време на спортска добив и поприлично сума на пари, па така неправев проблем за се што трошев за нив, посакаа нормално нови телефони, ајфони и нокија, и тоа небеше проблем ги добијаа веќе наредниот ден..за да биде матурската комплетна сликите кои ги имаше правено синот, ги урамив кај мој пријател на Бит Пазар за цена која небеше за другите. сликата која ја работеше за матурска ја платив со свои пари, и платно, и бои се, сумата и текако беше пристојна, но не жалев, сакав едноставно да успее во својата професија.

Но ете дојде и првиот сериозен удар..заврши матурската а нив ги немаше цела недела, на фејзбук наголемо се вртеа сликите сликани со мајкаим, со Тони двајцата прегрнати, со други, а кај мене не сакаа да дојдат, капак на се беше кога по три дена од матурската се стретнав со личност која била на таа матурска и ја слушала нивната мајка како се фали пред сите, дека ете таа со нејзината скромна пензија им купила гардероба, телефони и на крај успеала да ги урами сите слики што ги работел..збеснав..во вистинска смисла збеснав..секогаш го правеше

истото..крадеше од другите,и на тоа туѓото ја градеше својата големина,исто како што ми ја украде новелата,и ја објавуваше на својот фејзбук профил,исто како што ми крадеше песните исто како што ми ја украде стихозбирката која беше напишана за неа,и во ефтиното преноќиште на поетот Борче му ја подвали дека е нејзина..крадеше.целиот живот..навистина збеснав,бидејќи постојано го крадеше мојот живот и го продаваше на другите дека е нејзин.и едвај чекав да дојдат да расчистиме некои работи,но како да го претчувствуваа мојот бес децата па ги немаше.на фејзбук се правдаа дека имаат премногу обврски,а постојано објавуваа слики како се шетаат со новиот љубовник на нивната мајка Тони.уствари небеше нов,беше љубовник уште од старите денови.

Но ете дојдоа конечно,но сега дојдоа во Ѓорче Петров каде што веќе живеев..од викањето мое,од бесот кој го собирав во мене се исплашиле и станодавците Цаци и Вера,две прекрасни суштества кое беа вредни и за почит и за внимание.

-како можевте тоа да го дозволите,ви купив се што требаше,ве дотерав.тебе посебно ти ги урамив и сликите и ви дадов пари да се почастите во кафани,и да купите нешто за дома,а ваму мајкати наголемо се фалела дека сето е нејзина заслуга,дека јас не сум дал ни динар..какооо..а тие само молчеа..во тој напад на бес,незабележав студенилото кај ќерката посебно,подоцна,после две години,кога ќе се сетам на тој лик,можев да видам дека веќе ни грам немало љубов во неа за мене..

Молчеа.знам дека беа дојдени за пари,но од викањето и самите разбраа дека нема пари и си заминаа,без да кажат ниеден збор,од тој ден ќерката воопшто не ја видов,и контактите на фејзбук небеа така често,а секогаш кога разговарав морав да прашам дали разговарам со неа или со мајкаи,бидејќи од сите разговори полека стануваше јасно дека разговарам со мајкаи,и разговорите беа претежно со навредлив тон и полно обвинувања.

Но синот и понатаму ја играше својата дволична игра..доаѓаше секогаш сега со неговиот другар..ќе поседеше,ќе испиеше кафе и си заминуваше со пари.

Кога бесот кај мене беше голем и кога сум викал,дошла и Милена,целиот разговор го слушнала,откако си отидоа влезе во собата сега таа целосно нервозна.

ме гледаше и плачеше,толку солзи во животот немав видено некој да излеал..ја прегнав но тивко ми кажа.

-оставиме да се смирам,седна на фотељата и продолжи да плаче..

-Милена те молам,неможам да гледам да плачеш...те молам барем престани и кажими зошто плачеш.

Кога се смири ме гледаше во очи и ми ја кажа најболната вистина која и после тоа не ја прифаќав.

-во срцата на овие деца не постоиш,разбериго и прифатиго тоа,полни се со омраза кон тебе,се додека не си ги отвориш очите тие ќе играат на емоциите и ќе те користат,и како можеше да си дозволиш повторно да заглавиш со кредит...како..кажими како можеше..

-милена разбериме тие ми се деца..

Тогаш викна како ранета лавица

-нееееее тие не се твои деца...си ги изгубил многу порано отколку што можеш да замислиш...и никогаш повеќе нема да бидат твои,разбери...

Стана и без да каже збогум замина.ја немаше долго да се јави.

Со нејзиното заминување започнаа настаните да се одвиваат вртоглаво..стигна и уписот за факултет,но премногу јасно му нагласив дека нема сам да го финансирам,туку ќе оди пола пола..а за ова имав добра причина,ме убедуваше синот дека неговата мајка нема пари,дека е заглавена,кога му споменав како често ја гледам низ различни кафани,тогаш замолчи,а тврдеше,бидејќи немала пари,постојано била дома.сега бев решен да истраам или ќе се согласи да го финансираме пола пола или нема ништо..но се јави друг проблем..несакаше за жива глава директна средба..два пати разговаравме,напнато..и секогаш го кажуваше нејзиното..нема проблем,цинично смеејќи се.

Дојдоа и приемните испити,гледав дека кај него има голема несигурност бидејќи конкуренцијата беше голема,па пак повторно морав да потегнам стари врски за да се запиши на факултетот..кога се јави мајкаму и кажав отворено..ако си спремна да отидеме во црква и пред олтарот на Бога заколнисе дека тоа што ќе го договориме ќе биде така,ако не ништо..знаеш добро дека еднаш се заколна пред бога на верност,па го

излажа..и затоа сега тоа го барам од тебе,ја спушти слушалката и некажа ништо

Беше примен,и покрај се,некако се чувствував горд,не го покажав тоа пред него,но сепак се надевав дека ете и мајкаму ќе се согласи,тогаш ми се јави уште рано собајле

-отиди во факултет да платиш за твојот дел...незнаев тогаш дека ќе доживеам вистински шок.со секретарката на Факултетот и претходно се знаев,па кога отидов малку чудно ме гледаше како сум светнат и среќен,ме праша дали сакам кафе..а јас и кажав

-брзам..дај ми ја жиросметката да ги платам парите..

-добро де седни одморисе,сакаш ли еден коњак.

-ама не сум за коњак.

-е добро де,напијсе не ме одбивај,и се насмевна..

-ајде кога инсистираш,дај еден коњак...ги извади чашите,и таа за неа тури еден коњак,и за мене еден..во меѓувреме и кафето веќе беше готово...започнавме неврзани работи.кога го испив кафето и коњакот тогаш од купот кој стоеше пред неа извади една папка и ми ја подаде.

-прочитај

Ја зедев папката,и ја отворив,внатре беше изјавата што ја потпишал...ја читав а тлото под нозете го губев,незнаев дека сум пребледел толку,тогаш ја видов секретарката како брзо излезе и се врати со чаша вода,навистина била исплашена од мојот изглед...пишуваше дека ги повлекува документите своеволно и понатамошното школување.молкот го прекина секретарката.

-неможев и јас да верувам на тоа што вчера што го гледав пред мене...момчето со очи полни со солзи пишуваше,а до него,до него стоеше,верувам дека беше мајкаму,стоеше една вистинска карпа,ладна карпа од жена,без никакви емоции на ликот...кога допиша само строго му кажа...потпиши..ми ја фрли изјавата и излегоја надвор,каде ги чекаше уште една постара жена..момчето ,синти,несигурно одеше,и пред да се симнат на скалите,го заврти погледот кон мене,како да бараше помош.

-зошто не ми се јави мене...

-знам каков си во вакви ситуации,и сакав да избегнам инцидент...а и да дојдеше немоќен ќе беше.очигледно беше дека е под притисок и тоа голем.

Сеуште неможев самиот на себеси да си верувам дека толкава нечовечност има во таа жена..го жртвуваше својот сопствен син и неговата иднина само и само да има пари за нејзините телесни задоволства кој ги бараше и добиваше насекаде..не се секава добро кој но ми кажа дека тоа е жена која се плаши да успее нејзиниот син,бидејќи како ќе се наобразува,можеби ќе му се отворат очите и ќе може да ја види нејзината бедотија,којзнае можеби имаше право,таа кога ќе беше во присуство на попатетен и пошколован стануваше секогаш нервозна,неможеше да ги продава своите филозофии.

Измина две недели кога дојде кај мене,се гледаше неговата разочараност.го прашав само како можеше тоа да го направи,прокоментира дека несака да разговара за тоа,и се заврши..кога се доближив до него ја почувствував реата која избиваше од него,го прашав од кога не е бањат,рече пред два дена,но од миризбата беше јасно дека е подолг период,се изнервирав и со раката му покажав кон купатилото..оди и избеѓаше..само ја наведна главата,и отиде,му дадов нови алишта..кога влегов во купатилото да ги собирам алиштата за перење повторно шок..толку смрдеа што беше неподносливо,посебно од долниот веш,кој веќе беше крут..и наместо ластик,со тоа што останало од ластикот ги врзувал...ова не се издржуваше..влетав во собата држејќи ги работите во рака.

-како не и грев за вас,како кажими....зарем неможе барем да ве испере,или и понатаму нејзината болест ќе ја лекува само со мажи по кревети...

Заплака...

-тато те молам,мама е болна...

-од што е болна...болна е за мажи.ете тоа е нејзиниот болест.

Но тогаш неможев да сватам дека и тој како неговата мајка ќе игра подло и дека токму тој ќе ми го забие ножот најдлабоо и најболно.

Додека сум бил на работа тој честопати беше сам,но еднаш се секавам дека кога се вратив го почувствував нејзиното присуство во собата дека била,ја прашав газдарицата ,која ми кажа дека го видела синот како влегува но и се причинило дека не е сам,дека дошол со некого,кога го прашав дали мајкаму била кај мене во собата само кратко кажа на телефон и ја спушти слушалката...но од тогаш посетите станаа многу ретки,и кратки,меѓу последните средби некако ме убеди да му го дадам

и југото,што и го направив,нетраеше долго кај него,направи сообраќајка и го уништи,и покрај тоа што од колегите дознав дека друг го возел,но тој ме убедуваше дека не е точно,важно си останав без кола.

Но интересно е што кога мајкаму дошла кај мене во собата,направиле добро претурање,зеле неколку уплатници од моето плаќање на алиментација и за тие месеци за кое јас незнаев дека се земени уплатниците подоцна и тој и сестраму ќе ме тужат со лажни адреси намоето живеење се додека не дојде до извршител..сумите беа поприлично големи.

Во самите тужби беше наведено дека откако сме се развеле,јас на децата освен алиментацијата не сум им давал ништо,и покрај моите докази судот ниеден не прифатил со образложение дека не се навремено стигнати..но лесно и беше бидејќи за адвокат имаше еден од најнечесните адвокати,адвокат кој никогаш не добил процес нормално.. Откако се случи тоа со тужбите веќе немав причина и да контактирам,но доволно ми стана јасно дека сите зборови што ми ги кажуваа сите за ним,дека јас веќе не сум во нивните срца,биле вистина...ете многу работи ми стануваа јасно,само не ми е сеуште јасно,до кога нивната мајка секогаш децата ќе ги става пред неа за да се одбрани,и до кога ќе манипулира дека е болна..зарем гревот мисли дека ќе го испере на овој начин,полнеќи ги нивните срца со омраза...и ако мисли дека некој друг човек кој не ги создал дека ќе се грижи како за свои,само се лажи.но ќе оставам Бог навистина да им даде тоа што заслужуваат.

Содома и Гомора

Полека но сигурно ја напуштав Содома и Гомора,тогаш не бев свесен дека тоа се случуваше,но,сега ги барам вистинските зборови за да го опишам тој вистински хаос и на мисли и на настани,но малку тешко е,но сепак ќе пробам.

Дење,само скитав,повеќе со мислите напред назад,а ноќе,ноќе сонував,сонував,сонував постојано еден ист сон,постојано ја сонував истата пеперутка,таа леташе,леташе околу мене,и со чудниот лет што го правеше некако ги миреше моите немири.немаше лик таа пеперутка,туку со својата безличност беше некако,симпатична,весела,и леташе кутрата,понекогаш мислев дека се изморуваше,но сепак леташе..кога ќе пробав да ја допрам,испаничено бегаше..

Започнав во тој чуден сон на таа пеперутка да и зборувам зборови кои се раѓаа некаде на самото дно од ранетата душа.

Знам дека и небото ќе заплачи кога ќе ги оставам сите мои зборови на земјата..знам..знам исто така дека и реките за миг ќе замолчат со шумолот кога мислите ќе станат едно младо лудо ветре кое насекаде ќе зборува за мене..ете повторно знам..и не зборувајте за ништо зошто ова е само дел од онаа чудна балада на непресиените ноќи..кога бев само скитник кој вешто тргуваше со тагата..еве,ги пакувам куферите,и ги уценувам солзите со триста клетви да не паѓаат..и утре или задутре,за последен пат ќе те побарам на усните од некоја непозната поетеса.. сето ова го знам..дека во оваа Инкарнација се случи илузија,која јас ја нареков Љубов,и интересно,и мојата душа поверува во ова..

Кога се разбудив,повторно ги видов истите бели точки на таванот.истите флеки,истите сидови...и повторно ја почувствував истата студена просторија..во која студенилото царуваше..но тоа студенил в воздухот не ме обеспокојуваше...на каучот седеш Црното и со својот извешташе натажен лик седеше гледаќи во некоја нејзина матна иднина...студенилото од нејзиниот поглед просто ги разбуди морници во моето тело..со своите ладни погледи како да го тетовираше сето мое

тело со рани...седнав пиеќи го утринското кафе..молчевме..молчевме исто како двајца странци што молчат..навистина ја гледав и самиот се прашував,која е оваа жена што седи спроти мене,која е..не ја познавав..навистина не ја познавав,и повторно на ова прашање се раѓаше друго...што беше тоа што одеше до мене во годините наназад,тоа што спиеше со мене во креветот,да во креветот,во кој сега кога не сум бил дома,спиела со друг..која е која е оваа жена...ликот сега и беше премногу извештачен..пробуваше кутрата да ја залепи својата божемна среќа,ама тешко и одеше,на секој нејзин божемен среќен одраз,се отчитуваше повеќе тагата отколку среќата..но изгледа сега ја играше играта....тргнав и не се враќам...

Ја гледав,и цело време се раѓаа тие проклети дилеми..зарем оваа жена заслужува повторно да ја будам љубовта за неа,зарем заслужува повторно да и се подаде рака,да се спаси од бездната во која оди..болката некаде внатре во душата врискаше..неее,само тоа неее..немој...само тоа немој...

Интересно..ја немаше вината на нејзиниот лик...туку упорно ја лепеше својата лажна гордост..се гордееше што ете го ископа гробот на 22 години брак..во тој миг незнаев дека во нејзината иднина ќе ископа уште многу гробови....неможев во тие мигови да видам дека пред мене сега седи еден ладен и бесчувствителен гробник.

Не пробував ни да започнам да разговарам нешто,бидејќи повторно ќе се случеше истата сцена од вчера..седеше само на каучот и молчеше..незнам дали нејзиниот молк беше толку моќен,но како да ја довикуваше својата мајка..кафето беше скоро до половина испиено,кога таа се појави на врата..

Во нејзин арогантен стил влезе,прво испарадира низ собите,а потоа небаре е најголемиот Ангел милостив и се обрати на ќеркаси.

- ќерко,уште постелата не си ја кренала..

-неможам мамо,многу ме боли главата,ќе ми прсни..и погледна накај мене.

Само молчев,а што друго и да правев,кога беа тие двете заедно значеше сам да се бориш со цело крдо од слонове..чиста будалаштина е тоа.

Тогаш одеднаш се заврти према мене мајкаи.

-ти уште си тука,уште колку мислиш да седиш...

-а што е ви се брза Ако да го легните во постела аа..

Збесна, во вистинска смисла збесна

-тебе да не те боли глава кој ќе го легниме во постела...важно ти нема таму да спиеш..

-слушнав детето имало доста пари..кажими колку време ќе го молзите...

-барем од овој ќе има некоје фајде...

-знам знам..и се обратив директно в лице..знам ...само не знам дали и овој ќе го врзите во катанци..дали и овој ќе го зацрните..и после откако ќе го употребите ќе го фрлите како потрошена хартија.

-што ќе му правиме тоа си е наша работа...

Беше веќе неподносливо да се седи..па затоа излегов...полека го одминував денот прво низ град, потоа кај еден добар пријател..не разговаравме за ситуацијата дома, бидејќи знаеше што се случува, па затоа го одбегна тој разговор...кога полека започна да паѓа мракот заминав од кај него према Црквата _Богородица_ полека с е наближував према дворот, но времето некако не одеше во прилог, започна ситно да роси..

Од преголемиот бес што кипнеше во мене, воопшто не ги секавав капките како паѓаат на мене и ја воденат облеката..се прекрстив и влегов во пространиод двор на црквата..седнав на столчето каде што седев и другпат...откако започна пеколот дома, често доаѓав, посебно во попладневите а најмногу во вечерните часови. запалените сијалици на широкиот булевар значеше дека веќе мракот загосподарил насекаде..

Седев на клупата во полумракот, а од позади грб течеше вардар, кога започна посилно да врне, тогаш веќе можеше да се слушне таа волшебна игра на капките со Водата на Вардар, создаваа некој чуден но смирувачки тонови..тонови кој небиможел ниеден човечки оркестар да го отсвири.

Седев и веќе започнав со мислите да патувам некаде во бескрајните пространства, таа моќ ми ја даваше тишината која ме обиколуваше, тишина исполнета со бројни тивки удри на капките од дождот, но тие удари повеќе личеа на заносна музика која ретко кој може да ја слушне..се додека одеднаш нечиј глас ме врати во стварноста.

-сакаш ли малку ракија да се напиеш...смирени женски глас се обрати кон мене

-сакам..одговорив наеднаш..

Ми го подаде шишето жената, не ја погледнав, туку брзо го кренав шишето за да отпиам некоја голтка ракија...кога веќе потеклоа првите

голки во грлото,го почувствува најодвратнот горчило што може да потече од неznam што..но горчеше,неznam дали пелин пиев или некоја друга течност..но навистина беше одвратно горчливо.

-што е ова..малку бев лут,што наместо ракија добив некоја одвратна течност..

-тоа се горчините на животот...на овие зборови малку се сепнав,и полека започнав да го гледам ликот кој беше спроти мене.но бидејќи беше полутемница,можев само да видам дека е жена,која неможев прецизно да и ги одредам годините.но колку повеќе ја гледав,посебно во очите,така нејзиниот лик добиваше некој благ и пријатен израз..ликот веќе започна да делува на мене смирувачки...

-навистина која си ти жено...

-зарем е тоа важно сега во овие моменти..

-па и не е толку важно,прашувам повеќе од љубопитство..

-напијесе,ајде напијсе уште неколку голтки...ќе ти биде полесно..

-интересно.ти си поигруваш со мене..мислиш дека навистина ќе се напијам повторно од оваа одвратна течност.

Замолчи и започна да ме гледа,сега таа ме гледаше во самата зеница на окото..колку повеќе ме гледаше,толку повеќе топлина ме облеваше,некоја пријатна,топлина која небеше иста со огинот..некоја пријатност носеше оваа топлина..повторно ми го понуди шишето..

-напијсе и не се плаши...подобро сега да ја испиеш сета горчина,отколку покасно..тогаш ќе немаш сила да ја исфрлиш таа горчина која ќе се собере во тебе.

Имаше некоја моќ оваа жена,што така убедливо зборуваше..го зедев шишето,и малку се намрштив кога ги допрев устите до врвот на тоа шише...но интересно..сега таа горчина што ја викаше и небеше толку одвратна..којзнае можеби облеан од топлината се губеше горчливоста..пиев..да да пиев..неznam колку но повторно нејзините зборови ме прекинаа.

-доста ти е..ако ја претераш можеш и да побудалиш...

-навистина жена,повторно ќе те прашам која си ти...

-завладеа некој молк..молк кој јас мислев дека е вечност..

-можам да бидам која сакаш,или која сакам..но подобро е да останам анонимна...така ќе биде подобро...ќе ме запознаеш кога ќе дојде вистинското време..

-кое вистинско време..

-ќе знаеш кога навистина Љубовта ќе тропне на вратата од твоето срце...ете тогаш ќе знаеш која сум..

Се насмеван на овие зборови слатко..интересно не паметам веќе кога и вистински се смеев,онака искрено од срце.

-љубов..ајде ти се молам..каква љубов,какви бакрачи...таа што ја сакам..не ме сака..и таа што ја сакам,евтино ја продаде љубовта..за грст задоволства...не верувам веќе во љубовта..од друга страна и навистина несакам веќе љубовта да се мота околу мене..

Нејзнам дали ја навредив или повредив,но нејзиниот лик сега доби сериозна црта.

-не зборувај така...нема ништо да ти кажам за се ова што ти се случува...

-а што тоа имаш да ми кажеш а јас несмеам да знам

-подобро е така...колку помалку ја знаеш иднината,толку поубава ти е сегашноста...

-интересно..навистина е интересно тоа што ми го кажуваш..добро ако толку ја знаеш иднината,одговорими барем една работа...дали има иднина она за што се борам..да опстане бракот.

Малку чудно ме гледаше..се насмевна и ми одговори...додека зборуваше нејзиниот глас беше толку мирен,што зачудено ја гледав како може да зборува работи кои јас мислев дека не се така,а таа ги знаеше.

-не вреди да се бориш,од причина што љубовта кај вас небеше обострана...ти и вистински несакаше да погледнеш во нејзиниот лик...зарем не ги забележуваше нејзините невешти движења секогаш кога ќе те лажеше..лагата неможеше лесно да излезе од нејзината уста,па мораше,прво да ги гризе,и да размислува..кога ќе беше сигурна дека ќе ја прифатиш ја кажуваше,а ти слепо и веруваше...да,ти ја сакаш,сеуште ја сакаш..но како ќе одминува времето,болката што ќе ти ја нанесе,ќе биде добар повод во твоето срце да умре љубовта која ја чувствуваш за неа..

-зошто тогаш беше со мене....

-единствена причина која беше со тебе е ,тоа што мислеше дека ќе успее да ја преболи својата вистинска љубов..но неговата близина,секогаш и ги будеа спомените,така да таа постојано гореше во оганот...го гледаше како е среќен со сопругата,и децата,а таа беше толку несреќна..

-децата зарем да ги оставам сега на пола пат....

-ха...ти си вистински слепец..извини што ова морам да ти го кажам..навистина си наивен и веруваш во бајки шарени...

-зошто...ја прашав зачудено...

-ти,никогаш небеше во нивните срца...омразата кон твојот род им беше всадена уште од мали нозе...секогаш кога небеше во нивна близина,тие им зборуваа со презир за твојот род.

-тоа не е можно...

-добро ти неверувај и понатаму во овие мои зборови...но токму тие ќе ти го забиат најдлабоко и најболно ножот во грб...тогаш и самиот ќе се увериш колку ефтино те продале...

-ако е така,тогаш дај ми барем од таа твоја горчина да се напијам...

-се напи доволно и мислам дека е време да си одам....

Стана и замина према црквата,одеше исправено со сигурен од,кој најмалку наликуваше на старечки..одеднаш некој силен тресок се слушна позади грбот,се завртив да видам што е...тоа беше само гранка која се скрши под силниот налет на ветерот...се завртив но старицата ја немаше никаде...каде ли отиде се прашував..каде...невозможно беше толку брзо да го измина дворот на црквата бидејќи беше преголем,и добро осветлен.

Кога погледнав на часовникот беше 00,20 минути,полноќта само што измина..не ми беше јасно како времето толку бргу измина...зарем сум седел цели 5 часа тука на овој дожд..и навистина,веќе добро бев накуснат..што би се рекло до гола кожа...станав брзо,бидејќи добро почна да ми студи.. го изминав мостот..но само што стапнав на другата страна,некоја чудна мачнина се јави во stomакот...нагонот за повраќање беше тешко да се контролира...отрчав до најблискот дрво,и започнав да повраќав...кога потече првиот млаз,се вчудоневидов...наместо мешавина на јадења..повраќав црнила..црна густа маса,која имаше непријатен мирис...откако престана таа мачнина,се прибрав,но со леснотија веќе одев по булеварот,сега беше убав,толку убав овој булевар,што самиот се прашував,каде ми беа очите досега за да ја видам сета оваа убавина.некаде кај црвен крст со такси отидов дома..ако можеше да се нарече дома.студенилото кое го оставив ме пречека повторно..празни соби..

Понекогаш невреда да си човек

Да се биде човек, значи да сакаш, да се почитуваш прво себеси, но и се што постои, да живееш на начин на кој нема и себеси ни пак на другите им наштетиш, со твоето живеење, да се воздигнуваш секој ден, но воедно и на другите да им помагаш да се воздигнат, без при тоа да бараш да тој или таа за тоа да чувствува према тебе потреба дека кога тогаш за тоа да ти возврати.

Ете тоа беше таа животна девиза од која се водев долго време, но кога на ова ќе ја додадев и девизата за моќта се комплетираше понекогаш комплетниот лик на некого

Моќта е нешто страшно, нешто што колку што е полезно, толку е и разорно, а токму понекогаш покажаната човечност кон некого е моќ, која повеќе се злоупотребува. Тогаш моќта е нож со која те параат .

Да, да.

Ете токму тоа го направив и јас, покажувајќи ја мојата човечност, на црното и го дадов ножот после откривањето на неверството со Александар да ме пара постојано, а токму ножот со кој ме повредуваше беа токму децата.

Секогаш се криеше токму позади тие деца, и удираше немилосрдно, секогаш на секој удар се прашував, зошто.. навистина зошто, со што ја повредив толку низ годините, зарем моето постојано прогледување низ прсти, и неприговарање на се, беше причината за сето ова.

Парите се слобода, голем број од луѓето и навистина не знаат што е слобода, од една страна мислат дека знаат, но во суштина не знаат, и кога таа слобода ќе им дојде во облик на пари, тие едноставно ја губат ориентацијата, ја губат својата вистинска слобода, наместо да управуваат со тие пари, тие стануваат робови на тие пари.

И тие пари, па целиот живот се зборувааше само за пари, секогаш, секој ден, и колку да ги имаше, таа ги трошеше немилосрдно, и кога да прашав каде се трошат тие пари, го добивав нејзиниот дрзок одговор.. па пари се за тоа да се трошат, понатамошниот разговор небешевозможен, зошто

веднаш откако ќе ги кажеше овие зборови бегаше кај мајкаи.а кога ќе се вратеше,мораше да дојди и мајкаи и да седи се додека не дојди време да си легнине,кога ситуацијата беше напната,т.с кога ќе се потрошеа поголема количина на пари,тогаш нејзината мајка мораше да остане кај нас на спиење,како не би започнувал разговор на таа тема,а ако започнев,следуваше фронтален напад од двете.

И така,честопати ја гледав кога беше мајкаи кај нас,тогаш одеше до една крајност,ме игнорираше до непостоење,во тие моменти постоеа сите,буквално сите освен јас...а разговорите што ги водеа,беа скоро секојдневно исти,започнуваа со омилената тема,наоѓање на мани..прво беше од улицата соседите и сосетките,сите,ама сите имаа мани,мани кои се гледале од свездите дури,потоа следуваше на нашите пријатели,за да завршат со нивните роднини,омилени ликови во тоа оговарење и оцрнување беа нејзиниот тетин и тетка и нејзината вујна,за кој истураа толку гласни зборови,што се чудев,ако можат вака,кога истите ќе дојдеа на гости,мислиш најслаткиот мед им тече од устата,беа толку слаткоречиви што мене косата на главата ми се дигаше,како можат да бидат толку дволични.

Ова траеше со години,па веќе не ми беше интересно веќе да ги слушам,како добредојде ми дојде компјутерот,започнав да го изучивам,не само самиот компјутер,туку и програмирањето,па започнав со мали и едноставни програмчиња.

Но незнаев дека црното ќе отиде во крајност со својата дволичност.

Кога ја започнала врската со александар во кавадарци,тогаш паралелно со врската го започнала и походот по сите пријатели и познаници,на моето плукање и жалење,од наводно мое малтретирање врз неа,ама ете таа морала сето тоа да го трпи само заради децата,вистината беше друга,никогаш на никој начин ние и немавме некоја сериозна кавга,никогаш на било кој начин не сум го кренал гласот на повисок тон за сите 22 години брак,имало навистина моменти кога цревата ми се превртувале од нервоза и бес,ама сум се воздржувал,од една страна знаев дека една кавга ќе роди друга,а воедно кога ќе се наелектризираше ситуацијата,веднаш на помош и стигаше мајкаи,таткои,и брати и,па така во иста просторија да се расправаш со сопствената жена беше будалаштина.ама ете многумина пријатели и познаници паднаа на тие нејзини зборови,

Кога последните месеци ќе се стретнев со познаниците или пријателите, тие беа воздржани, и некако на резерва ме гледа, и секогаш после кратката средба заминуваа, не ми беше јасно што се случува, зошто однеднаш сите се свртија против мене..но кога изминаа годините откако се разведовме, еден добар дел од тие пријатели самите ме повикуваа извинувајќи ми се, и отворено кажувајќи ми што за мене зборувала, и повторно кога ги слушав овие зборови, се прашуваш, прво зошто, а потоа која е жената воопшто со која што живееш, и во каков свет со неа живееш. Единствено не поминале нејзините плуканици кај мојот најдобар пријател Стефан, отишла, и започнала иста канонада од погрдни зборови за мене, кажувајќи му дека таа е болна и јас сум сакал со моите нервози што наводно и ги правам да ја отерам на тој свет, но не знаеше таа една особина на тој човек..мразеше премногу лаги, а бидејќи долги години бевме заедно, бидејќи кога јас го поминував патот со неа за лекувањето, тој го поминуваше истиот пат со неговиот син, ноќи ноќи седевме и се тешевме, понекогаш, можеби е страмота да се каже, кога ќе бевме сами на смена, и плачевме, прашувајќи го Бог тогаш и двајцата каде згрешивме за сето ова да ни се случува..иста болка делевме години и години.

Ја ислушал добро, а неговата сопруга е една прекрасна жена која го подржава во се, станал и ја избркал со најпогрдни зборови, и и кажал..кога еден ден Господ ќе те казни за сето ова, ти ќе затропаш и на неговата врата, но знај дека тогаш Господ нема да ти дозволи да ти се отвори таа врата...а сега заминувај да не те кренам на клоци...

За ова после разводот ми кажа.вика несакв да те нервирам и долевам масло на оганот.

Сето ова нејзино дволично однесување траеше се до оној момент во август 2010 година која замина на гости кај нејзината братучетка Цеце, која и беше уствари личноста која ја запознала со александар.ги зеде децата и замина кажувајќи дека сака да се одмори, малку не и беше јасно од што, бидејќи и ништо вече 3-4 години не работеше дома.изваде некаква си потврда од лекар дека е алергична, на прашак, сјај, на прашина на пајажина и уште неколку други работи, па само наутро беше болна, и премалена, повторно се прашував од што..од седење по цел ден и одење по комшии беше изморена..

Замина а јас останав дома сам..некако мирот и тишината ми годеше,тогаш веќе започнав да пишувам нова стихозбирка па навистина ми годеше таа тишина,единствено што ми сметаше,беше нејзината мајка,која како авет ќе прошеташе низ собите и без да каже нешто ќе си заминеше.ова го правеше едно 4-5 пати во денот.веќе се навикнав и на ова,па неприговарав.нека шета,кога ќе видеше дека неразговарам,стоеше во дневната едно 10-15 и ќе си отидеше.

Претураќи по работите каде ми беа сместени документите пронајдов еден стуткан лист,јас никогаш на тој начин не ги виткав лисјата и знаев дека е нејзин,незаинтересирано го отворив и на него имаше емаил адреса и пасворд,бидејќи имаше име алекс,знаев дека е нејзина адреса,но незнаев од што е,прво помислив дека е од некој форум или блог,бидејќи ме прашуваше како се отвара блог,но потоа помислив ајде да пробам на фејзбук.

Кога ги напишав првите почетни букви на емаил се покажа на пребарувачот целата емаил адреса го пишав пасвордот,и...полека започна да се одморува клупчето.

Се отвори фејзбук профилот снежната кралица...малку не ми беше јасно,чиј,знаев дека ќерката е мала за да отвара скриени и лажни профили,синот и небеше толку опседнат со фејзбукот,бидејќи игрите му беа поважни на компјутерот остануваше само црното,таа имаше еден профил на име и презиме,но овој беше нејзин,профилот на зидот имаше само песни и слики,што стана јасно дека сите лажни профили претежно тоа ставаат песни и слики,и ништо друго,но кога ги отворив приватните пораки,се разјасни се..започнав да ги читам пораките со нејзиниот александар,како се договараат за сите средби,како си разменуваат нежни зборови,кога погледнав,видов дека бројни мои стихови таа ги препишува и му кажува дека е голема поетеса која само што не издала стихозбирка..лаги до лаги..потоа го лажела дека е службеничка,но и сега последната беше,јас доаѓам во кавадарци чекајме.на неколку места,пишуваше..мама е восхитена од тебе мил мој..тато малку се мурти,но се не се грижи то за тоа,мама ќе го среди тоа..веќе полека излегуваше на виделина нејзината неверност,јас мислев тогаш дека е прва,но подоцна се појавија многу повеќе неверства...

И сега нема соодветни зборови да опишам како се чувствував..разочарано,изневерено.повреден..и така натаму..и во тој

налет на бес што ме обзеде се јавив на телефон..се јави таа незнаеќи дека сум ги прочитал пораките,само и кажав,кога ќе се вратиш ќе разговараме за твојот александар..прво беше молк,потоа некако ладно одговори..ми е гајле ти што ќе кажеш...и го спушти телефонот.

Едноставно од бес незнев што д а правам...од една страна добив огромен желба кога ќе се врати,да кренам рака..но од друга страна знаеќи дека навистина низ што поминав со неа,ме разуверуваше..и на крај белиот завет што го дадов пред Бога ме спречуваше...брзото доаѓање на мајки беше јасно дека и се јавила..ако не друго барем бесот го истурив на неа..

-излегувај,излегувај надвор..надвор да не те видам...проба нешто д а каже,но премногу бев бесен што и стана јасно дека ќе го извлече дебелиот крај па брзо замина,ја немаше да дојди цели 5 дена,а толку и требаше и црното да се врати во скопје..се вратила покасно,јас не забележав,кога се вратила се качи таткои и ми кажа ..симнисе долу..му кажав дека не се симнувал,туку црното нека се качи...не се качи,преспа кај мајки,а другото собајле кога станав,таа небеше дома...бегаше од мене 3 дена,но и стана јасно дека дека неможе цел живот да бега...кога се врати,со неа беа мајкаи таткои и децата..децата беа преплашени..којзнае што ги колкале..се стиснале до неа и не ја пуштаа..а таа ликуваше..седна.и дрско ми се обрати..

-ајде кажи што имаш да кажиш

Тогаш с е завртив према таткои и мајкаи.

-вие можете да си одите..

Тогаш дрско ми се обрати мајкаи,таткои молчеше и гледаше во земјата.

-ние никаде не си одиме,ова е моја куќа и јас ќе останам тука.

-добро останете.се завртив према црното..кажими тогаш каде згрешив што си фатила швалер..

Пред да каже нешто повторно се вмеша мајкаи.

-па што и да фатила,овој е помлад,поубав и што е најважно има пари..а од тебе што има ќерками,,штоо.

Се завртив према таткои.

-немој да ми кажеш дека и ти ја подржаваш ќеркати во ова...арам да ти е на машкоста што ја носиш..

Молчеше и само гледаше во земјата.

Бев толку бесен што мислам дека ќе направев неznam,неznam што..во еден момент како некој внатрешен глас да започна да ми шепоти..излези и напуштија просторијава,додека не си направил нешто непромислено...

И брзо заминав,отидов во паркот кај киното седеки,но и тоа не ме миреше.затоа полека се упатив према Црквата Богородица.кај Ману..отидов таму и сум седел со часови..илјада и една мисла ми доаѓаше за лошо,но како се раѓаа мислите некоја чудна сила ми ги гореше тие мисли,и ми носеше некој мир,знам само дека се вратив некаде околу 02 часот..сега веќе и прагот на тој дом ми беше одмилен..никој немаше во собите,што и го очекував.

Понатаму се случуваше се брзо...

Кога после 3 дена дојде таткои да ми каже да си одам од куќата,не ме погледна во очите туку гледаше во подот и зборуваше,по гласот знаев дека е под страшен притисок од женаму..го прашав само.

-значи после толку години поминати,и во добро и во зло,незаслужувам како маж барем да ме погледнеш во очи,да ми го изговориш името и да ми кажеш да си одам..арам да ти се солзите што ги ронеше кога ме молеше да ја спасам ќеркати од смрта...арам да ти се..

Ги кажав овие зборови,а тој брзо истрча надвор,и од тогаш,па се до додека не си заминав од таа куќа не ми се појави пред очи.

Печатот на Судбината

Кога престанав да постојам,тогаш веќе Бесмртноста започна да тече насекаде...ете ова е едно од многуте сеќавање на патот каде што времето течеше незапирливо...во првиот тесен светлосен премин додека одев ја направив најубавата галерија од спомени,ги наредив,...не хронолошки,...туку по насмевките,најсветлите и најголеми насмевки беа на почетокот...кога го зачекорив првиот чекор,видов дека повторно сум дете,ова беше интересен весел лавиринт,се спуштав се подлабоко и подлабоко,и од тие скриени длабочини ги вадев спомените..на почетокот пред да бидам облеан од топлината на севкупната светлина мислев дека моето детство е изгубено,но ете било тоа отсекогаш таму каде што сум го оставил..беше прекрасно повторно да се видат тие лица кое беа прекриени со озареност..додека се восхитував на таа озареност,скокот во просторот малку ме изненади..се завртив назад,гледаќи како вселената се одалечува...малку бев лут на Креаторот од Бескрајот,што ме донесе во просторот каде сите патишта неводат никаде..можеби само јас сум мислел така,но не како одминуваше незапирливата река сигурен бев дека и тука нема така бесцелно да го трошам времето,малку десно од мене стоеше извишено на мала но светла планина...Огледалото на Вистината...незнаев сега дали треба да имам веќе подготвени прашања,или тие ќе се родат некаде во дното на душата..но сепак стануваше очигледно дека повторно судбината ќе отвори нова страница во севкупното постоење..застанав како што застанува секоја Душа...небеше потребно да се отвораат усните за да тргнат зборовите...

-Сега кога сум пред вечниот миг каде што се сокриени сите еони,сега кога веќе не е сон,туку една вистинска чудесна димензија,сакам да ја откријам мојата најдлабока тајна...тука ги кинам оковите на смртноста и повторно ги кажувам зборовите што Смрта не ми ги зеде...Простими,што си мојата вечност која ја носам и тука...ни темнината не те отргна од мене,ни тишината не те препокри со правот на заборавеноста,ни пак сите Бисерни солзи што ги пролеав не го измиаа твоето име од светлата

судбинска хартија...ете дојдов тука да научам да живеам без тебе во смртноста...кога ќе се вратам и повторно ќе зачекорам на црната земја,ќе ја оставам нокта да спие во мене,а јас со мојата најубава насмевка ќе му дозволам на секое утро да воскреснува ...

-каде да го оставам моето срце...го прашав огледалото...тоа припаѓа тука,а јас и припаѓам на смрта...

Некаде во центарот на огледалото искрата започна да трепери и низ милозвучното ехо да зборува

-небесните прерији секогаш ќе те чекаат сонетата на сништата да им ја раскажуваш,но сега чуварите на времето побараа од мене,до олтарот на животот повторно да те однесам,во центарот помеѓу исток и запад,север и југ,за да безначајното го направиш значајно.....

Дојде и тој ден,ден што јас не го посакував,ден што Црното не само што го посакувала,туку и темелно го планирала..денот кога ќе си заминам,денот кога завршија сите мои розеви соништа,денот кога за последен пат го пречекорив прагот,започна да тече пред мене сето земјино сивило..сивило кое ќе ме опкружува и заробува цели две години..

Куферите,не беаа многу на број,ги изнесував споро од спалната соба,но беа многу многу тешки,толку тешки што го имав чувството дека во нив не се спакувани гардеробите,туку сите чемерни камења собрани насекаде по улиците..

Мајкаи..сеедно ми беше како се викаше,стоеше гордо на балконот,и го следеше секој мој чекор..само таа ,или така било договорено да излезе,и да надгледува..сите други беа сокриени,и црното,и децата и таткои и брати и сите,но знам дека таа не само што го чекаше овој ден,туку силно работеше да дојде до ова..стоеше со високо дигната глава,небаре е добитник на Нобелова награда за животното дело..стоеше со својата цинична и одвратна насмевка...кога го сместив претпоследниот куфер во колата,се завртив према балконот и ја прашав гласно..

-сега си горда што си заминувам,или си горда што ете ќеркати си најде достоин љубовник...

Како попарена со брзи чекори се упати кон дневната соба,стоеше на самата средина,кога и јас влегов...ми се вдаде влице..

-ќерками заслужува да има и љубовник и маж,но најмногу заслужува да има пари...а ти...сега шиштеше небаре е потомок на најотровната кобра,...а од тебе што аир сега имаме...

-ќе ти кажам само едно..и ја растури врската на ќеркати со Тони,а знаеш дека целиот живот тагува по него,сега и го растуриш и бракот..уште колку кревети ќе смени за конечно да најдите будала која ќе ве задоволи двете со пари...

Брзо ја ставив раката на појасот,но ми стана јасно зошто другарот Стефан,уште кога влезе утрото веднаш го зеде најтешкиот куфер,како да знаеше дека ќе дојде до овој миг...но сакав да ја удрам силно,толку силно што би отишла во самиот кош од собата...но позади строгиот глас ме спречи

-немој,не е вредна за тоа....немој...неговите зборови ме вратија во стварноста...и навистина гледаќиго нејзиното збрчкано лице,целото цврвенето,со премногу бес залепен на секоја пора,и со многу омраза во очите..ете дури тогаш навистина во тие нејзини очи го видов тој Апостол на Ѓаволот кој таа таа вешто го криеше...како растеше нејзината гордост од бракот што го растури,така нејзините црни криља растеа позади неа...смрадот на скапано и труло веќе беше неподносливо во собата...го зедев последниот куфер,и заминав,заминав во едно големо непознато.....

Колата полека но сигурно ги јадеше километрите и ги оставаше позади себеси...молчев..молчев неznam до каде...можеби молчењето го затвори изворот на солзите...и покрај тоа што ме познаваа добро,сепак несакав солзите да ми потечат...

Веќе втор ден ги мерев сите мермерни плочки на градскиот поштад,и како дете го правев тоа..ги мерев незабележуваќи како ме одминуваат сите,сите кои одеа некаде во нивното познато, јас во мојот роден град,бев меѓу непознати...одев,но не ја ведев главата долу..одев се додека познат лик ми го попречи патот...

-знаев дека ќе те најдам тука...не си птицаа која сака кафе,зуку птица која ги сака непрегледните пространства...

То беше сосед,сосед од скопје...сосед кој ми кажа дека минувал тука,но сепак чувствувал потреба да ме најди,зошто има нешто многу важно да ми пренесе...

Небевме странци за да стоиме,туку долгогодишни соседи,кои никогаш ни лош збор не си кажавме,затоа го поканив да седнине на кафе и пијачка во најблиското кафуле..

-дојдов,но те молам не ме разбирај погрешно...дојдов за тебе..да ти кажам..

-ајде не одовлекувах туку кажи

-ама немој да се нервираш

-и да се нервирам,нема ништо да добијам...

-дојдов да ти пренесам,ни на сон да не си помислил да дојдеш сега таму...само да знаеш..сега започнува нивната валкана игра...кројат планови како да те намам повторно да отидеш..и да бидеш испровоциран,за да направиш нешто неразумно,со тоа сигурно ќе ја изгубиш и работата и слободата...знаеш,нејзиниот љубовник..

-александар,александар се вика,и од кавадарци е..знам за него

Малку беше зачуден.но продолжи

-да тој александар бил тука и вечерта кога ти беше за последен пат дома,тие заедно спиеа на спалната од мајкаи,децата во кујна,а таткои и мајкаи во дневна биле...

-значи затоа не излезе барем да ме погледни во очи,и да ми каже збогум...exxxxxx...имаше храброст да плукни на заветот,а немаше храброст да каже збогум...а ти го познаваш ли тој александар...

-го имам видено неколку пати,кога ти ќе заминеше на работа тој беше гостин ..таткои бегаше од дома..а мајкаи целата среќна заедно седеја во дворот...и сега седат и кројат големи планови..и една наша соседска е чест гостин таму..пресреќна е таа кога ќе го види александар...со него доаѓа и една слаба црна жена,таа е сега скоро секој ден кај нив...затоа,те молам,како човек,премногу те почитувам,и навистина те молам не доаѓај таму....твојата иднина е поважна од нивните планови...единствено гледај барем со децата да бидеш добар...

А ете не сум знаел тогаш,дека кога го пречекорив прагот во таа куќа,и тие како нивната мајка,ме исфрлиле од нивните срца....

Повторно истиот филм го играше

Додека седам во собата, опкружен со позната самотна иконографија, сеуште ме боли сеќавањето на жената која го исполнуваше секој мој миг, поминатите 22 години на заеднички живот, едноставно исчезнаа, исто како да и не постоеа, тие замене сеуште постојат, но во моите длабоки сеќавања, кај неа знам дека не постојат, знам дека зборот забрав е само една фраза на очајниците, кои така сакаат да ја намалат болката од лагата со која биле хранети.

Соништата за вечноста се распрснаа во оној момент кога го кажа фаталниот збор... оди си... одиси од оваа кука... тој збор понекогаш и овде профучува со злокобност... тој збор одиси, секогаш кога и како сеќавање ќе го слушнам, веднаш ме пара на две половини, мене, токму мене, но од друга страна барем со тој збор разбрав дека Црното небила мојата Сродна Душа, таа била само патоказот кон сродната душа... овие сеќавања од овој живот ќе бидат добар патоказ во идниот живот, како лесно да си пронајдам сродната душа... во овој тоа нема да се случи.

Но ете се случи, и нема да се повтори никогаш повеќе.

Од другата страна, повторно уште една нејзина илузија се распаѓаше, а друга самата таа создаваше... врската со Александар вечерва требаше да ја затвори... да требаше да ја затвори, а веќе истата таа вечер имаше закажано состанок во монденска кафана со својата нова љубов, која ја пронајде повторно на социјаната мрежа, попатно својата задача која и беше дадена да ја заврши со поетот Борче, беше завршена, ги помина трите ноќи во ефтино преноќиште во центарот на градот, службата го доби матријалот што им требаше, а таа никогаш нестана позната и славна поетеса, поетеса која ќе стои горди на мостот каде се чита највозвишената поезија во Струга... тоа беа зборовите со кои ја убедуваше Борче, дека ќе ја однесе на Струшките Вечери на Поезијата, и дека ќе и биде ментор и промотор на нејзината стихозбирка... т.с. стихозбирка која ја украде од мене... стихозбирка која беше создадена за неа, и посветена... но таа тогаш направи мали измени, неколку песни кои не и се допаѓале ги исфрлила, и зела песни од други две мои стихозбирки... првата вечер додека беа во кревет, очигледна беше разочараноста на поетот, прво од нејзиното збрчкано и потрошено тело, а

потоа и од вештината на водење на љубов.по којзнае кој пат се увери и големиот поет,дека кажаните зборови и стварноста не се исто...нејзиниот заводнички шарм падна во вода уште првата вечер,кога лошо глумеше голема љубовница,нејзините воздишки и божемни сладострасни крикови повеќе беа смешни отколку возбудливи..и како шамар врз неа делуваше крајот на нивната љубовна игра,кога поетот Борче и ја кажа вистината дека песните кои таа му ги презентира не се нејзини туку на нејзиниот бивши сопруг,бидејќи тој ги има читано на многу места..сега вистината беше друга,сеуште небевме разведене,т.с небеше ни почната процедурата за развод,од причина што водев борба да се зачува бракот,но таа и него го убедуваше дека е разведена и дека нема ништо со мене..

Беше пладне,кога ја очекуваше,малку непријатниот разговор со Александар,го имаше ова поминато,да отфрла сурово,но сепак,за мене на некој начин знаеше дека нема да ја повредам,но за Александар не знаеше како ќе изреагира кога ќе му каже дека е готови,момчето,поприлична сума фрли за неа,и тој живееше во илузија,дека ќе се земат,но кога ја дозна вистината дека таа не е ни разведена,не пак да размислува за брак,интересот кон неа спласна,плус што одеше во домот на нејзините родители,таа инсистираше тој да се пресели во Скопје,и да живее тука кај нив,веќе пробана тактика,оделиго од семејството,а потоа манипулирај колку сакаш..

Кога стапна во дневната тој седеше на масата..неговиот ладен поглед ја исплаше,се потруди да го покрие стравот со маската на ведрата жена,но во себе силно трепереше..

-Александар,незнаеш душо колку желно те чекав,,два дена не сме се видеде,и јас мислам дека ми се сторија две години..

-ајде те молам прекини со твоите ефтини приказни,кажи што имаш да кажиш,и да одам..грубо ја прекина

-аце темолам,не ме гледај така,твојот поглед премногу ме повредува...те молам ислушајме,јас су мајка,и имам обрвски према децата.....проба да го прегрни,но тој силно ја отурна од себе,што таа се струполи на креветот.неверуваше самата на себе,дека некој ќе биде толку суров према неа.

-слушај курво едно...-на работа дефинитивно разбрав која си и кој ти се целите..пола орган ми се смее што сум со тебе,посебно откако прошетаа

некои снимки..сега вистински се срамам како маж и што воопшто спиев со тебе...јас премногу висока цена ти одредив,а ти си била премногу ефтина...само да ти кажам,знам за твоите средби со –големиот-поет во евтиното преноќиште...

Тоа курва,премногу ја погоди,полека започна да ја пие чашата со горчини до крај што сега животот веќе и ја сервираше,си ја подголтна плунката и не кажа ништо,колента едвај ја држеа,,,а мислеше дека е толку голема во неговите очи..одеднаш се трансформира во нешто што и тој не го очекуваше.

-кој...кој си ти ненормален еден да ми кажуваш и да ми одредуваш што ќе правам јас со мојот живот...кој...надвор,надвор од мојата кука...надвор...

-јас ќе си одам,но ќе ти кажам,ти до крајот на животот,ќе останеш евтина,толку евтина,што на крај можеш да завршиш и таму каде што и на сон неможеш да претпоставиш...внимавај од тие кои ти кажуваат дека ти се пријателски и упорно те убедуваат дека нешто вредиш,внимавај,зошто тие како тебе премногу потрошиле...тргна да си оди,но се врати повторно и од вратата и го кажа..ти си на самиот залез од твојата слава..не си свесна колку бедно ќе завршиш...пријатно си го зеде палтото и брзо излезе од собата,на врата ја стретна нејзината мајка,која задишано трчаше по скалите...само ја погледна со презир и си замина.

Божемната загриженост од заминувањето помина,бидејќи повторно го играше истиот филм...кутрата,немаше храброст ни да даде тужба за развод,туку инсистираше,јас да бидам тој ќе поднесе и поведе постапка,така и беше полесно а и подобри,бидејќи со тоа полесно ќе си ја переше совеста...таа не е виновна..

Го зеде телефонот в рака,и како ништо да не се случило веќе остваруваше контакт со Велешанецот Горан

-Горанчо душо,денес сум слободна,без никакви обврски,добро е што најдов еден ден слободен,па можеме вечер да се видиме...ќе ти се јавам на кое место ќе се најдеме.

Започнуваше новата голема љубов,сега со Горан од Велес,момчето на свои 33 години,за кого претходно собра имфрмации,дека работел во странство и дека имал пари..па новиот лов започна

Величенствена

Работите започнаа одлично да се движат,сега веќе беше угледна жена која не само што постигнуваше туку и газеше се пред себе,другите околу неа сега ја дигнаа на највисокиот пиедестал на лажната големина,убедуваќи ја дека се што прави прави на вистински начин..стана конечно претседател на друштво кое во пошироки рамки и немаше некое големо влијание,но ја убедија дека има..и работеше..more не само што работеше,запа и од петни сили и јазикот кој до вчера со презир го гледаше и плукаше сега да го учи..постојано се дружеа,комуницираа и излегуваа,тој пропаднат локален новинар,кој не ја изградил кариерата како новинар,па потоа се пробал да премине на другата страна,и ете успела се до оној момент кога се залепи до него вештиот манипулатор,жената која пред 6 месеци беше на специјална обука за манипулација со луѓе..некој ќе помисли дека тоа не е можно кај нас..но е можно е,за да ја лансираат во светот на познатите,мораа прво да ја накатат со неколку дипломи,и затоа ја прогласија за менаџер на годината,што менанџираше не беше важно..но сепак со дипломата во рака и фотографиите на повеќе гласила кои се свртија веќе и се отвори вратата,се разбира за да се направи оваа блескавост уште поблескава мораше покрај дипломата да стојат и неколку пропратни слики од важни и видни луѓе..ја однесоа на неколку приеми каде одеа токму тие видни луѓе,направија набрзина слики со неколкумина и..сликите веќе го китеа нејзиното добро досие..сега другите ја гледаа како голема и успешна жена..и на таа мамка се фати локалниот новинар..турчин..кога првпат се запозна и ракува со него,не гледаше дека нејзините страници од животот стануваат гламња,од една страна пред самата средба се стретна со својот ментор и и кажа отворено..

-маче,знаеш дека ми се гади од ова турциве..

-ајде.ајде.сега не играј голема и морална жена..ајде ова ќе те качи високо на скалата ..и плус ти кажав добро ќе профитираш..

-ајде така нека биде...

Започна така,а потоа,потоа ја играше најдволичната игра што може да ја одигра некоја жена,секогаш кога ќе се стретнеш со него ги ширеше толку многу своите усни што просто дури и се кривеа од преголемата насмевкаа.

Но од друга страна, како да проработи во неа јаничарската жица, сега колку повеќе и угодуваше Турчинот, кој пак беше восхитен од нејзината генијалност, во секое време имаше се повеќе и повеќе идеи, толку и беа идеите што веќе ја зафати мегаломанската грозница..кутрата, веќе се гледаше како и Истамбул и прави темане за нејзиниот придонес во работата..секоја нејзина идеја беше една добра вечера во добар ресторан..дење, пред тие што ја знаеа во нејзиниот дом, беше ужалена и кутра мајка која се бори да врзи крај со крај на месецот, и по правило, таа не смееше да пие никаков алкохол..поради болеста секогаш назначуваше..нооо кога ќе беше во друштво со Турчинот, ете тогаш забораваше на болеста и малиганите итекако со секоја средба се зголемуваа.

Веќе го придоби, па нормално мораше и да го земе добро под раце како би можела целосно да ја игра и својата игра .на ред беше да го понуди и своето тело.

Како две сенки полека и несакајќи да бидат забележани се движеа во делот на старата скопска чаршија, во делот каде што тие кои сакаа добра забава, слабо и навраќаа, а и двата сокаци создадени за вакви авантуристи беа слабо осветлени, полека се доближија до ноќевалиштето што и го посочија претходно како сигурно и проверено и влегоја, бидејќи претходно беа најавени, не им побараа лични карти, така да никој не можеше да кажи дека и воопшто биле тука, момчето кое работеше како собар и рецепционер им ја даде собата и се повлече позади шанкот.

Времето кое поминуваше Изет воопшто не го мереше, тоа беше работа на часовникот кој висеше веднаш изнад рецепцијата, поминаа можеби 2 часа кога излегоја,

Црното целата озарена од среќа, Турчинот, повеќе скиснат отколку весел..се доближи до Изет и бидејќи го знаеше времето што измина молчешкум го плати и заминаа брзо од преноќиштето.

Кутрата.незнаеше дека уште од времето на Римјаните овој простор функционираше на истиот начин, методите секогаш бие исти, само актерите се менувале, не знаеше дека секогаш во секое време овие места ги демне очи, очи кои никогаш неможеш да ги видиш, а тие секогаш те гледаат. па така една сенка влезе во преноќиштето откако љубовниот пар

замина,и брзо без да биде забележан го зеде цедето и замина покриен од темнината...за секој случај остана забележан настанот.

И повторно со брзи чекори го напуштија овој темен простор на старата скопска чаршија.

Кога веќе излегоја на Булеварот,го напушти со зборовите

-беше навистина добар,вака никогаш не сум се чувствувала среќна и задоволна..ќе ти се јавам,сега морам да заминам бидејќи имам и други обврски.

Брзаше,брзаше дома да ја соопшти среќната вест,кога стигна само го фрли палтото на креветот и веднаш седна на компјутер,бидејќи постојано беше вклучена на Фејзбук,го отвори и ја напиша првата порака до својот ментор.

-леле маче која убавина било сечен..да сум знаела дека е така ова ќе го направев многу многу порано..не чекаше многу за повратен одговор кога од другата страна стигна следната порака

-уууууууууууууууу кумо што зборуваш ма...ајде ајде кажими што се случи

-убавини.убавини рајски денес видов....

-ајде ма не заебавај....

-сериозна сум навистина сум сериозна...ајде дојди да ти раскажам..

-неможам сега,ќе дојдам утре..но внимавај,немој многу да леташ високо..

-ееее маче па ти знаеш на човек да му расипиш убав момент.

-јас да ти кажам,зошто она што го дознав денес не е многу за радување.

Наредниот ден додека го пиеа утринското кафе црното со менторот и беше пренеса пораката јасно и гласно.

-да знаеш дека турците не се воопшто воодушевени што една каурка им го води скопскиот најголем и најглавен огранок..биди внимателна,и влечи паметни потези,зошто сега ќе имаш постојано сенка покрај тебе,тие се нација која не простува..имај го ова во предвид,нека не те занесува сега твојот прв успех што си го придобила еден од нив..внимавај.

-ајде ма..има да го вртam како сакам сега овој..еве да ти кажам,ќе заборавав ..идната недела во скопје доаѓа еден од главните спонзори,има да му приредам таква забава што ќе се мрдни од памет..не ме познаваш ти воопшто мене маче,незнаеш на све што сум спремна..

-добро јас ти кажав,ако случајно заглавиш,да знаеш дека сите околу тебе ќе си исперат раце,а ти ќе останеш сама..ајде пријатно.

Течеше времето и течеа настаните онака како што посакуваше црното,сега беше веќе со функција,,преседател,имаше голема кожна фотеља во која постојано се вртеше и ги гледаше од високо сите кои доаѓаа во просторијата,нејзината одважност веќе леташе до небото,правеше договори,се потпишуваше,и подигаше пари,го имаше целосниот пристап до парите од огранокот,се слеваа донациите,но започнаа и манипулациите.мислеше дека е недостижна и недопирлива,дека сега веќе никој не може да ја сруши од ова место.

Одеднаш нејзината омраза што до пред скоро време ја чувствуваше кон турците се трансформира во невидено обожавање..сакаќи сеуште повеќе да го придобие турчинот,го покани и дома на ручек,пред да дојди им кажа на децата.

-бидете добри и културни со чичково,бидејќи овде има добри пари,и не приговарајте ништо.

И така се случи,измина ручекот па дојде и вечерата во едно дружење,позади кое се криеја лицемерните насмевки,како потврда дека било така направија една добра фотосесија и истата беше објавена на фејзбук,пријателството растеше кога почна и да ноќева турчинот во нивната куќа,радоста кај црното растеше,но незадоволството кај таткои кипнеше,соседите не се потмеваа скришно туку отворено им кажуваа,посебно сосетката која отсекогаш ја мразеа,и ја навредуваа,а таа тогаш молчеше..но сега и таа ги дочека своите пет минути.

-ајде аирлија комши новиот зет,машала машала слушам овој бил турчин..аирлија нека е..еееее комши комши...го избркавте како куче полицаецот за да отворите овде јавна куќа..кој е по ред овој сега...и го повиши гласот...браво,се гледа вистински домаќини како прават...браво..уште турчин немавме во улицава и еве дочекавме..се насмеа слатко сосетката и замина према продавницата..таткои незнаеше дали е подобро да се отвори земјата или тој самиот да влезе во таа земја од страмови..ама ете пусто чедо му беше па трпеше...

И ете дојде и тој ден кога од Турција пристигна гостинот,еден од главните финансери на здружението..сега за него беше приредено вистински достоин ручек со сите турски адети,сега што каурките темане на секое правеа,тоа беше во генот на тие беднички..измина и вечерата,и

редот беше да го носат на некоја интимна забава..па за тоа се погрижи преседателот на огранокот..ја ангажира својата другарка и сосетка исто така желна за авантури,сега нејзиниот маж токму таа вечер беше трета смена,па оваа забава и одеше во прилог.

Со Турчинот,претседателската промени неколку преноќишта,но сега и требаше нешто што ќе биде погламурозно..и затоа одбра едно кое и носеше име на величенствен..преноќиште,хотел или било што но блескаше со гламур,го воведоа гостинот,и веќе се беше однапред договорено,на рецепција му го дадоа клучот од собата,во самиот хол црното на својата пријателка и кажа.

-ајде не се плаши,ќе бидиш какви убавини ќе доживееш,турците се прави мајстори во кревет..ајде оди.

И тргнаа.тие во една гостинот во друга соба.

Кога влегоја турчинот и црното во собата веќе за нив беше рутина ова,се соблекоја брзо,но сега сакаше малку да си игра со неа,па затоа од плахарот на собата извади две круни и едната ја стави на главата своја а другата на нејзината.

-со ова те прогласувам за моја Величенствена.

Да можеше ќе летнеше од среќа до небото..но само проговори.

-ох мој величенствен....и клекна на колена д аја докажи повторно својата поданост.

И повторно како и претходните средби сенките беа тука,немо молчеа и само гледаа,а потоа ја завршуваа својата работа носеќи ги цедињата за секој случај.

Сега веќе работата цветаше во друштвото,ги вовеле и своите деца во работата,и тие станаа активисти кои го учеа и ширеа турскиот јазик кај нас.

Се ,навистина се беше добро,одеше така со месеци,кога едно утро уште рано ја разбуди телефонот.

-станувај и кај мене во канцеларија да се нацрташ во осум јасно...машкиот глас само кажа и прекина.

Незнаеше сега што згрешила...знаеше кој се јавува,па затоа молчешкум стана и се облече,децата сеуште спиеа,бидејќи беа преморени од синоќешната забава .

Веќе осум часот изминуваше,кога таа влезе во канцеларијата,го немаше она добро утро.

-ти ма нормална си што правиш,нели на самиот почеток ти кажав да не се занесуваш со твојата божемна големина..aaa..мислиш дека незнаат турците за твоите манипулации..а од каде излезе сега нерезидентна сметка..што мислеше дека нема да разберам,па ја пронајдов,навистина немам пристап до неа,но има имформација дека си префрлала пари од друштвото со лажни проекти,кај турците врие,донаторите се навредени и сега како ќе се вадиш.ќе ти кажам само ова..се што ќе кажат з амене ќе негирам,а ти сега чистиги гомнениците што ги направи..а сега губисе отука..

Сакаше нешто да каже,играќи на картата од божемна блискост но овде не палеше таа блискост.

-ама да објаснам..јас мислев...

-тоа што си мислела си мислела,тие твои ефтини фори на тажно и невино лице кај мене не поминуваат..продавајго тоа лице на друго место..заминувај и гледај да се извадиш од калта...но немој да си помислила моето име да го споменеш некаде..ќе те уништам да знаеш..

-ништо не ми можеш..ајде кажи,кажи што ми можеш...на ова дрско возврати...

Се насема слатко тогаш другата страна.

-те прогласувам за величенствена...ох величенствен....интересна ситуација е тоа да ја видат и некои други..па брзо ќе дознаат која си всушност..

Започна повторно да ги гризе усните,сега и стана јасно дека средбите со турчинот небиле така наивни...

-реков губисе отука...

Замина брзо од канцеларијата,да по една недела и турчинот ја побара,целиот преbledен беше на средбата..

-дајмиги уште денес печатите од здружението,а потоа да одиме во банка да го откажеме полномошното за сметката..ти уште денес ќе си напишеш неотповиклива оставка ..наведи што сакаш но до 14 часот се да биде завршено...

-но миличок..повторно проба да ги употреби своите женски адути,ама работата беше отиде предалеку..

Стануваќи од маса турчинот само и кажа

-бедна каурска курва си..

Во животот нема но

Моите чекори додека одев не само по плочникот туку и по калдрмата немаа никакво его,и колку да се трудев сепак како Градот да ме отфрли,а се вратив барем мирот да го пронајдам,но ете тука во градот Прилеп бев само сенка,авет,кој и дење во најголемата светлина небев забележлив,чекорев гледаки ги плочките,а всушност не ги ни регистрирав,она познато Прилепско Добро утро,Добар ден,или Добро Вечер не го слушав..ја слушав само болката на мојата душа која крвареше обилно..невидливи беа нејзините капки,но превисоки беа ударите на тие капки во моите уши.

И во вториот месец од моето доаѓање ја пеев најтажната песна на сто начини..го пишував најтажниот дневник на коцките,посакував секоја буква да биде видлива,и читлива,да може секој да ја прочита и да ме оставаат на мира...којзнае можеби мојата мрачнотија налепена на ликот беше доволен запис што го запишала судбината сега,па немаше потреба луѓето да читаат од белиот мрамор со кој беше послан градот.

Одев низ градот и постојано повторував во себе...сакам да сонувам,сакам да сонувам,и нескам овој суров живот да го гледам..сакам да сонувам само...ете тие зборови постојано ми одекнуваа низ главата,а во пазите,одекнуваше одвратната смеа на црното..се смееше со некоја чудна насмевка,што никогаш не сум ја видел..извештачена и искривена..не ми можеш ништо,јас сум болна од рак,и мене сите ќе ми веруваат што да им кажам...разбери не ми можеш...и повторно се смееше со некој хистеричен напад..а кога ќе се вртеа децата од школо,веднаш добиваше некој маченички израз на ликот..вриштеше,не се смееше...децаааа.таткоти денес повторно ме малтретираше,сака да умрам,ете тоа сака...се фрлаа во нејзината прегратка,а таа прекриваки ги со рацете ме гледаше дрско и се смееше тивко....

Сликата неможев да ја заборавам,што стана од таа жена се прашував додека одев и се враќав од работа...и се ова траеше се до еден ден,да ден кога бев слободен..се разбудив со голема главоболка,а

цигарата,незнам која беше по ред што ја испушив тоа утро...кога одеднаш во мојата соба влета таткоми...

-доста е веќе синко,доста еееее...разбираш доста е...неможам веќе да те гледам како ми се лизгаш од рацете..неможам разбери..

Го гледав ,и навистина никогаш не сум го видел ваков..исплашен,вистински исплашен за мене..неможев да верувам дека позади неговата сериозност се крие толкава човечност,сакав нешто да кажам но грубо бев прекинат.

-што мисли дека правиш..и тогаш брзо излезе од собата,враќаќи се со големото огледало кое го постави пред мене...погледнисе,ајде погледнисе на што личиш..на авет,ете тоа си авет,а не човек..и тогаш застана пред мене,изговараќи ги најсуровите зборови кој навистина ме вратија во реалноста....ако не ти се живее,ја знаеш каде е бела чешма и карпите над неа..оди те молам на тие карпи качисе и фрлисе,полесно ќе ми биде така,барем ќе те прежалам,...но неможам да те гледам вака секоја ден како ми се топиш и ми бегаш од рацете..а ако сакаш да живееш,тогаш,еве сум јас,доле е јовка,на улица се твоите другари кои секој ден прашуваат за тебе,наоколу е градот кој сака да живееш за него...ајде,сега навистина погледнисе во огледалово и кажими што ќе правиш.

Се видов вистински во огледалото..и..самиот од себеси се исплашив...го видов најтемниот лик што воопшто може да се види..бездните можам да кажам,бездните а не очите вистински ме исплашија...но некаде позади тие бездни видов искра,да токму таа искра како да ми ја врати надешта..ете таа искра ме натера да се соземам и тргнам напред.

-сакам,сакам татко да живеам..и ете после толку години се прегрнавме вистински онака како татко и син,силно и искрено.

-ете тоа е мојот син..ајде сега стани и симнисе доли на кафе и една ракија.

Се симнав долу,а солзите што ги видов кај маштеата ми ја вратија довербата дека ќе бидат со мене .

-синко....почна да зборува таткоми додека го пиевме кафето...синко разбери,веќе не е вредна таа жена за ти да патиш по неа..кога веќе легнала со друг маж,таа нема никогаш да се врати..а и да се врати,повторно ќе го направи тоа...

-но децата...

-ќе морам да ти кажам и за нив...кога тие тргнале со неа,и кога нејзиниот љубовник им е поважен од тебе..и нив ги изгуби...оставиги,нека одат по патот која таа ќе им го направи..ти не им се мешај во нивните животи,барем утре кога ќе паднат во некоја дупка твојата совест ќе биде мирна..ти не си ги однел таму...сега што и да правиш.се за нив ќе биде малку..ти и со злато да ги постелиш нивните патишта тоа ќе биде ништо,но ако нивната мајка или нејзиниот љубовник им купат и едно бонбонче тоа е за нив големо дело..оставиги,нека одат како што Господ рекол...

-но татко

-во животот синко нема но...има само можам и морам..но,нема и несмееш да го изговараш..тоа но,секогаш ќе те враќа назад.....ме разбра..

-да

После ова,некако деновите почна да бидат полесни..и поубави

Првата задача

И понатаму некоја чудна проклетија се криеше во мене.стварноста секојдневно се менуваше,од болка д некоја чудна илузија,во која самот се убедував дека се ќе помине така лесно,дека навистина ќе успеам да се изборам со нејзиното неверсто,и срамот што ми го нанесоа,и таа и децата...

Кај неа,кај црното,па самдовербата растеше од ден во ден,гордоста од стореното не спласнуваше,напротив растеше,сега веќе и започна да се фали насекаде за отворената врска со Александар,врска која се распаѓаше.но таа за тоа не се грижеше,веќе беше во забрзана потрага за нова личност во нејзиниот живот..

Седеше удобно навалена во столицата под стариот орех кој ја распосла својата ладна сенка уште во утрината,го пиеше своето утринско кафе со сега веќе новите пријателки,пријателки кои исто како неа живееја во илузијата дека се слободни,ги запозна доста брзо,и продолжи со својата практика од порано да ги кани дома,така во својот дом ја покажуваше својата супериорност.

Анѓа беше неѓу нив најстара,имаше повеќе од 55 години,на висок тон раскажуваше за своите животни победи како го уништила својот бивш сопруг,и финансиски,и морално...сега бил само никој и ништо,да во еден момент се заврти према црното и и се обрати.

-ако ти треба добар адвокат,имам една добра пријателка,канцеларија има во Бит Пазар,стара чаршија,екперт е за манипулации,процесите секогаш ги мести кај нејзини судии,и сите рочишта се држат без знаење на другата страна,кога ќе биде ставен пред свршен чин,тогаш разбира дека се водело процес за него...јавиисе и договорисе за било каква тужба,ќе најди таа и да нема причина.

Лицето на црното од овие зборови светна,веднаш и дојде идеја дека може и понатаму да влечи пари од мене.но сега за сите тужби кои следеа се сокри повторно позади децата.децата и беа најдобрата одбрана од сите напади, и најдобар дел од нејзината приказна дека е немоќна и болна

самохрана мајка, приказна која ќе ја продаде којзнае колкупати.но и добро финансиски ќе профитира од оваа приказна.

Додека добро се забавуваа,и си разменуваа искуства како да манипулираат со мажите во дворот влезе,црномањеста и слаба жена на околу 45 години,кога ја виде црното стана ги рашири рацете за прегратка..

-леле маче од кога не си дошла.срам да ти е,а ми обети дека ќе наминуваш повеќе...

Строгиот поглед ја пресече на половина.

-најди добра причина да ги испратиш твоите пријателки,јас ќе те чекам горе во дневна...децата се на школо нели..

И покрај бледилото кое и го прекри лицето,се трудеше да остане прибрана,малку тешко и одеше,но едноставно мораше да го направи тоа што се бараше од неа.отиде бргу кај своите пријателки и им се извини бидејќи имала многу важен разговор.

Се качуваше по скалите кон дневната соба,а толку многу сакаше да не се качи,и колку да ја сакаше и почитуваше оваа жена,сепак скриениот страв од неа сега бликаше од сите пори на црното.

Влезе во дневната и со трепер во гласот ја праша дали е за кафе,но повторно службениот глас и поглед и кажа седи на каучот.

-не благодарам,дојдов на кратко

-како сте подома,има ли нешто ново.

-нема ништо...одговори кратко

-маче ми се чини дека е време да се запознаете со Александар,ете и тебе ти ја исполнив желбата нели,сега ќе имаш кум од друг град,како што сакаше...проба да се насмее ама тешко и одеше,кнедлата што и стоеше во грлото веќе започна да ја стега.

-види вака,ќе бидам директна и отворена...

-слушам.

-шефот веќе станува нервозен,постојано ми вика,парите ги вложивме во неа,а резултати нема уште..време е ми се чини да ги докажеш твоите зборови на дело.

-кои зборови.

-Па тие дека непостои маж што неможеш да го однесеш во кревет,дека сите паѓале на твојот шарм...дека си пичка пичкаипол...време е да го докажеш.

-не те разбирам....

-вака сега..од ташната извади мала папка во кои имаше хартии...ова е што го имаме за личноста..се вика Борче,и е поет,во својата фела е познат како ловец на неафирмирани поетеси на кој им ветува дека ќе им биде промотор и рецензент на книгите или дека ќе победат на литературните конкурсу,услов е да спијат со него....плус тоа го имаш како пријател на фејзбук и имаш првични контакти направено со него...
Ја наведна главата ниско,току ниско што имаше чувство дека со носот ќе го допре патосот.

-ама маче,знаеш добри ти,дека имам премногу обврски околу децата,па дома,и ако многу се движам неми е добро...знаеш и ти самата за мојата болест.

-не ми рајскажувај твојата приказна,бидејќи знам дека лажеш...мајкати ги гледа децата,додека ти акаш по дискотеките..а за тоа дека си болна,сега премногу добро знам дека не си..

-ама...

-тоа ама оставиго за друг пат...ова е објектот каде треба да го однесеш,останатото е наше...ако сега успееш имаме големи планови со тебе...

-незнам дали ќе можам..тивко промрмори.

-не да можеш,туку мораш...сега ја фати за брадата и и ја крена главата за да може добро да ја види во очите...замисли случајно налетавме на оригиналните документи,од твоето болничко лекување,таму јасно се гледа дека сегане си болна,.т.с дека си целосно излекувана,незнам како те излекувал,ај да речам кумот ..но.знаеме,што значи,може лесно да се заклучи дека не си никаков инвалид,туку сосема здрава жена..

Сега беше целата скршена,сакаше да заплаче,но гордоста не и даде....ја започна оваа игра некако наивно,и мислеше дека ќе се извечи лесно,но ете сега одеше се подлабоко и подлабоко.

Црната жена малку ја утеши

-ако оваа задачи ја завршиш,тогаш и паричната надокнат ќе се зголеми на твојата нерезидентна сметка...и ајде малк у насмејсе...тони секогаш ќе биде во твоја близина,така да нема никаква опасност по тебе.

Го кажа ова и без да и каже збогум си замина,ја остави црното сама во дневната да лее солзи.

Другите ја гледаа како Курва

Беше добра,а којзнае можеби беше и една од најдобрите,другите ја гледаа како Курва,ефтина кукла која можат да ја имаат секогаш во своите сопствени тајни излози..кои ги отвараа по потреба..а нивната потреба беше,самовеличењето во ефтините биртии наречени Елитни Култни Клубови,исполнето со Дволични мигови,низ кој ги провлекуваа своите авантури поминати низ креветите на тие кои ги плаќаа,еееее,дома,дома беа само молчеливи и плашливи бедни мажи кои молчеа пред своите сопруги...сопруги кои ги обожаваа и не се осудуваа да им направат...тоа...тоа што им го правеа на Курвите....

Молчеше,гледаќи ме како и сите други,го чекаше само моментот кога ќе станам и се ќе заврши исто како и претодниот ден изминат со којзнае кој.

-зошто молчишме праша тивко..

-моите зборови се проколнати,зошто секогаш ги кажувам прекасно

-не те разбирам...не ти се допаѓам,..

-Ми се допаѓаш многу повеќе,отколку што самата можеш да замислиш...но не можам ни да те допрам..

-биди појасен...

-Неможам да те допрам,зошто неznam каде скиташ низ соништата,и во тие соништа ја бараш твојата изгубена Љубов.

Ја наведна главата менуваќи ја бојата на лицето,сега со своето невино црвенило што го распосла низ целиот лик,беше преубава,помислив дека го гледам изгревот на утрото пресликан на неа..започна да липа,тивко но брзо..рамењата се креваа и спуштаа во ритамот на плачот..станав прегрнуваќи ја...неznam колку време измина,но завивањето на сирената од улицата не врати и двајцата во стварноста...го крена погледот,прашуваќиме...

-што сакаш од мене...

-ми рекоа,дека сум камен ладен,со срце на свер..недостоеен да ме допри Љубовта..а,ете јас сакам да одам понатаму во сите мои неродени утра...но немам сила..дојдов да измолам само за една искрена

солза,нема да ти платам за тоа,ја барам на подарок...дланките да се стоплат...и повторно во нив да се врати,моќта....да молат кога треба,да милуваат кога сакаат...

Молчеше и плачеше,немаше сега и таа сила да ја крени главата...

-кажими што гледаш пред тебе....

-гледам некаде во длабочините на твоето срце,како клечи на колена едно мало и исплашено девојче кое моли за една преградка..а пред мене гледам еден Ангел со искршени криља,со залепена Маска на убава Жена...ете тоа гледам.

Уште повеќе ја наведна главата,полека паѓаќи на колена

Заминав оставаќи ја така...пред да ја затворам вратата само и проговорив

-ако некогаш си спремна да ми ја подариш таа солза,побарајме..мене ветриштата нема да ме однесат бидејќи сум камен кип кој стои во времето...знаеш каде може да ме најдиш...

Изминуваше времето,полека започнав да го заборавам овој настан и жената...се до оној ден кога во мислите ме прекина милозвучниот глас.

-погорделив џандар не сум видела во мојот живот...

Се завртив брзо на мојата Десна страна гледаќи го чудото што стоеше пред мене...Неможев да им верувам сега во овој момент на моите очи..мислев дека повторно влегувам во друга димензија на опстојување,каде злото не владее,туку хармонијата царува...спроти мене стоеше,Жена..или подобро кажано убавица,симната од пистите каде парадирала убавината..со најубава насмевка,и поглед од кој бликаше живот...убавина препокриена со црвен фустан покриваќи ги сите незини заносни облици..

-ајде да седнеме на едно кафе...

Сеуште ја немав способната на брзо адаптирање од еден во друг простор...т.с..враќање во нормала..но полека изненадувањето изминуваше,а јас сега ја гледав со жар...љубоморните погледи на други во околината мислам дека ќе ме убиеа на место..

Сега беше сериозна но кратка во искажувањето...

-Токму ти успеа за кратко време од мене повторно да направиш Жена...ми го врати Срамот,а токму срамот ме однесе пред Портите на Бога,каде се покажав...сега знам колку сум била грешна...им простив,прво

себеси ,а потоа и на другите...ова е мојата искрена исповед што ја кажав пред Бога..го остави ливчето пред мене гледаќи ме сега право во очите..

-но ...јас...

-намини вечер кај мене...јас ќе ти ја дадам,мојата искрена солза,а ти твојот искрен бакнеж...така ќе си отплатиме еден на друг...го кажа ова,стана брзо,и без да се поздрави замина во толпата луѓе,која брзо ја проголта.

Започнав да го читам...морници ме лазеа од тие нејзини зборови..

- Боже..Прости им на сите мои непријатели,прости им како што им простувам Јас сега...не им праќај никаква казна...немој..Само во утринските часови биди им и ним и мене Огледало на Вистината...огледало пред кое ќе се умивам и огледувам и Јас и Тие...направи крикот на невините да го разбирам..О Боже..не ги казнувај и прости им на сите исто онолку колку што и јас им простувам...и смирија и мојата и нивната совест од непотребните желбени клокотења..и направи и Јас и сите да го разбираме крикот на праведните...О,Боже не праќај никаква казна ни мене ни на било кој..простини исто како што сега Јас им простувам на сите....

Последните нејзини зборови ги слушна колегата,кој во негов стил прокоментира..

-ех бре Старо,Старо,не ти доаѓа паметот...ќе умираш и ќе бараш пак некоја убава жена да стои до тебе..

-еееее,кога би знаел и Смрта колку е убава,ти би посакал сега во овој момент да водиш Љубов со неа..

-ајде мавнимисе од пред очи,понекогаш знаеш и да забегуваш..

Добра имформација

Беше 8 часот,а од самиот почеток на денот Главобоката ја раскинуваше,посака денес никој да не ја види вака,но упорното свонење на мобилниот телефон несакаше да престане,мелодијата која ја избра за омилена сега ја вадеше од такт,стана од креветот и го зеде мобилниот во рака.од другата страна свонеше менторот.

-маче,добро утро...

-добро утро ..кажи што имаш да кажиш .не сум денес за ништо

-маче...маче ајде кажими драгичка..

-маче навистина не ми е до шала денес,

-ама кажими драгичка и ќе ти го разубавам не само денот туку и животот.

Во себе си помисли,повторно има нешто што треба јас да сработам,а таа добро да се офајди.

-ајде драгичка..

-маче,конечно и тебе ти се посреќи...маче сега слушајме добро.

-ајде те слушам.

-маче,сум ти нашла прилика каква што сакаше отсекогаш...богат и мутав..

-ајде маче, такви не постојат..

-постојат,постојат итекако постојат,и замисли,постои за тебе..само ако знаеш..а знаеш.

-добро не ми држи лекциии туку кажими....сега малку се развредри кога слушна дека се работи за пари.

-дојдов до добра имформација..има еден тип од прилеп кој спие на пари...

Само што го слушна зборот прилеп веднаш ја прекина..

- прекуглава ми е од прилепчани,и рачунај дека отпаѓа твојот предлог.

-дослушајме па после кажи дека невреди...

Сепак кога се работеше за пари,реши да ја ислуша.

-маче,знам дека ти ќе го збудалиш,се докажа и ја оправда обуката,значи не си пропадната инвестиција..сега малку ја утна со турчинот ,ама нема врска..

-турчинот никогаш повеќе да не ми го споменуваш...ме слушна...викаше по телефон

-ееееј не се нервирај..ајде ќе продолжам...типов се вика ратко..има пари и тоа према првите имформации што ги имам,скоро пола милион евра...на ова сума од другата страна се слушна една слатка насмевка...сега и главоболката измина ...типчево во времето земал некој кредит кај циле,божем ќе правел во некое прилепско село рибници,,ама не ги напраил,и не ги вратил парите...колку што слушнав,некој од прилеп добро му го чувал газот,дали за тоа плаќа,тоа ти ќе утврдиш..сега има фирма и продавница..не е женет,стар ерген со неколку пропаднати врски,нема деца...мислам најдобро е ти да играш на таа карта..дека ќе му родиш дете.

-маче,знаеш дека несмеам да раѓам деца...

-маче,несмееш да раѓаш,а смееш да абортираш,нели...колку пати досега беше таму.

-ај сега нетуку треси се по телефон.

-добро,е сега слушај...еветиго неговиот профил,од она што го видовме кај него,знаеме дека упорно бара жена за сериозна врска,само сега слушај,тргниги од твојот профил сликите од твојот бурен ноќен живот,и оставиги само тие каде си сама..кога ќе се запознаете,ставумуа дипломата за менанџер на годината што ти ја дадовме,и ќе го запалиш.

-не обетувам ништо,ама ќе пробам.

-не да пробаш,туку да почнеш....ајдееее конечно ќе си најдеме кум од друг град.нека е аирлија работава маче...ајде верувам во тебе...

-добро,ај да не ти кршам атер,ќе пробам..и ќе гледам да се запознаам деновиве..ако е така како што кажуваш,ќе има работа и за мама...си ја знае таа нејзината работа.

-те чекам утре да ми се јавиш што си направила...

-добро..

-и да не ми се јавиш,ќе сирнам во твојот профил и ќе видам што си направила...

-знаев дека ова ќе го речиш

-добро де нелутисе..само малку,а и треба ...со тони како си...уште ли се лути..

-и него крајот неможам да му го најдам...вртикапа...

-добро јас ќе разговарам со него и ќе видам кај ви шкрипи..знаеш маче мајкати колку го сака..

-знам знам...само неможам вики да ја натерам да се ослободи со него,секогаш кога ќе дојди кај нас,таа е целата здрвена..ќе поседи малку и веднаш оди долу...а тони толку сака со неа да разговара...

-ајде ајде ќе биде и тоа...

-ајде чао.

Камена статуа која повторно се враќа во Прилеп по нова жртва

Го почувствував најголемото разочарување,но ме мореше и страшен гнев...ми беше несфатливо...и се беше во спротивност од она што го зборувавше..оние обвинувања за предавство сега ќе добиват некои нови значења...сега можеше се да им каже,тие нема да знаат дека ги лаже?

Одбивав да верував дека сум во состојба да направам нешто,ме држеше подалеку од вистината,сигурно знаеше дека можам лесно да ја презрам...можеби ќе продолжи со комедијата на жестоко неодобрување за секој контакт.веќе сега и е јасно дека не сум повеќе нејзина марионета,и дека тоа сознание бргу ќе ја сруши нејзината измама.

Времево утрово е без ветар,одвратно,немилосдноста со својата спарнина како да ги брише сите насликано бои на земјата,стојам на висорамнината и гледаќи долу во рамнината...некаде над тлото се влечи бавно нејзината саркастична насмевка...сега се мои,ти ги уништив сите надежи.Тука на височинката имав чувство дека небото ме набљудува....морав и нему да му го кажам мојот одговор....

-Пораз,навистина ме порази,небеше сама,не го сакаше само таа ова,ме порази мојата верба,мојата слепа надеж,..не подобро се поразив самиот себеси,а таа беше добар актер во играта која јас и дозволив да ја игра...исто како и онаа вечер почувствував ужасен страв од магиите...оние темните,од сенишите,од нејзината верна придружничка која не и даваше ни миг слобода.

Навистина бев повреден,повреден кога ми беше кажано дека не сум веќе неопходен,дека моето присуство е непотребно веќе или моето присуство беше само привиден заплет на настани....но како можев да верувам во сето тоа...сите оние бакнежи,милувања,сите оние симболични спојувања,навистина ниедна девојка не би го одглумила толку добро сето ова толку долго.

Можеби нејзиниот егоцентричен поглед на сите ситуации беше клучот на загатката,кога ја мирев изгледаше на непредизвикана свирепост,како

вулкан кој само што не рикнал,нејзините надворешни привиди се криеа во нејзините внатрешни мотиви.

Пробував да погледнам во минатото со своите болни очи,но секогаш ги губев сликите.ја губев апсурдната состојба на некои убави настани,започнав да се симнувам по тесната патека,се појавија и првите полуразрушени сидови,полека со рацете ги допирав грубите врвови на вградените камења,ги допирав со мисла дек си го допирам сопствениот живот.само оштрини насекаде,овдеонде,по некоја наслага на нафатен зелен моф кој ја препокриваше оштетеноста,изгледаа пркосни но слепи. Солзите започнаа да течат,но не бев сам,нечие присуство се повлече покрај мене.

-чудно изгледаш..

-не се чувствувам најдобро...

-но тие те чекаат...

Ја погледнав сега со неверување

-а кој би ме чекал мене,те молам оставиме намира сега.

-што да им кажам.

-сеедно ми е што ќе им кажеш.

Се сетив на нејзиното безизразно лице,нејзините затегнати црти со вештачка шминка,нејзината извештачена насмевка,која ја вежбала долго,низ насмевката сакаше да го покаже својот триумф,незнам колку успеваше да ги ги убеди другите,но самата не можеше да се убеди.бев вистински уморен,уморен од измами,уморен од лаги,извештачени ситуации,бев уморен од самоизмамата и самозалажувањето дека повторно се ќе биде како некогаш.

Сега тука во просторот бев како Адам,кој стои пред Ева,измамен и скршен што ја изгубил градината,и сега заради туѓиот грев,и сопствената верба,ќе мора да оди во смртноста.да оди по земјата со својата исцедена бледа бестелесност.можеби и тој узна дека отсега деновите ќе бидат чудна оптичка илузија.

Уште еднаш во сивата и монотона тишина почнав да пребарувам по мислите,но секаде пред секоја мисла се испречуваше онаа осознаената.сега си камена статуа во комедија која не и го знаеш крајот.

-чекал..ја повикав Валерија..знаев дека е таа но сепак во првиот момент од збунетост не ја забележав

-добро е се сети дека сум присутна околу тебе

-добро,ајде да го оставиме настрана бесконечното надмудрување и да одиме.

Тргнавме да се симнуваме по тесната патека,внимаваќи да не се лизниме на малите ситни камчиња,не требаше премногу во време да одиме за да се појави тесниот сокак каде водеше до уште еден тесен сокак,беше Именден на нејзин пријател но никако не сакаше да оди сама,па инсистираше веќе два дена да одиме заедно,неможев да ја одбијам,па ајде отидовме.

Барем ако не друго ќе се отргнв од сите тие траорни мисли кои постојано ми се мотаа низ главата.

Влеговме во полузачадената просторија,каде седеја 7-8 луѓе,сите на моја возраст и жустро разговараа за политика,не ја сакав политиката,но кога ќе ме навлечеа,неможев да одолеам да прокоментирам,не им се допаѓаа понекогаш моите ставови,но мене ми беше сеедно..тројца од нив ги познавав,што беше добро,па разговорите ги започнавме за општи теми..тогаш до мене седна Дарко,мој школски другар,со кого бевме 12 години во исти клас..од прво оделение до средно заедно..сега тој држеше продавница некој шоп така го нарекуваше,но беше задоволен..ме праша кога одам за скопје за да му донесам некои помали работи за ете тој д ане оди..за два три дена му кажав..одговара,и продолживме да разговараме за се си сешто се до еден момент кога ми спомена дека една жена веќе трет пат доаѓа во неговиот дуќан и постојано ги менува папучите што ги купила претходниот ден..

-е добро де,што има толку лошо..

-незнам,секогаш кога таа жена ќе влезе во дуќанот со себе носи некое студенило,морници ме лазат..сака да биде културна но тешко и оди.посебно нејзиниот поглед ме плаши..премногу зло има во тие очи..

-ајде бе Дарко,па ти сега зло па зло.што те спопаднало деновиве...

-незнам,но не ми се допаѓа нејзиното доаѓање..

-барем добра е,или е некоја пу пу да речам..

-и ти кога би ја видел,и тебе морници ќе ти полазат по телото..

Започна да ја опишува жената, а мене започна да ме јади црвот на сомнежот,толку добро го опиша ликот што веќе ми беше познат.

-планираш после ова да си одиш дома,или сакаш да одиме некаде на едно пиво,го прашав

-ти што мислиш

-ајде вака ќе направиме,Габриела твоја гледам е изморена,ќе ја однесеме дома,Валерија ќе ја префрлиме,и потоа кај мене дома да ти покажам нешто,па ќе одиме на пиво,и малку мезе.

-важи.

Ситуацијата во собата веќе зеде непријатен тек,започнаа препирањата да одат на навреди,а мене тоа не ми се допаѓаше,и на Валерија и на Габриела им беше досадно,па станавме.

Габриела уште на скали веднаш ни кажа

-јас сум изморена,однесете ме дома ,па кршете глава вие двајца..станавте сабота и недела веќе.

-Габи,што муабет ти е сега овој.

-знам дека ќе одите да пиете,само гледај да не ми се врати пијан.

-габи кога оди дарко со мене кога е пијан..

-знам дека сте умерени и двајцата,само така викам јас.

Ја однесовме Габриела дома,а валерија несакаше да си оди,туку и таа дојде со нас..отидовме кај мене дома,им кажав дека не ставам кафе бидејќи ќе пиеме на друго место,го отворив лаптопот и бидејќи сеуште не ми беа избришани сликите од годините наназад,му ја покажав жената..кога Дарко ја виде веднаш покажа со рака кон мајкаи.

-таа е,таа е жената која ми доаѓа во дуќан.

-дали си сигурен,ќе ти покажам и понови слики.

-еве,еве како што е овде облечена така и сега е...

Сега навистина бев во дилема,што бара таа во прилеп.фактот дека доаѓа во дуќан на мој другар,веќе била и се информирала добро,но за што ќе и требаат папучите..

Тогаш Валерија се вмеша

-претпоставувам но не сум сигурна,ајде да одиме на кафе,и едно пиво,и јас ожеднав од вашите големи муабети.

Заминавме во кермес,и наша среќа беше што имаше уште две маси слободни,седнавме брзо,и ја направивме порачката,музиката беше погодена како за утеша.

-ќе се најдиме утре повторно овде на вечера и ќе ти кажам што би сакала таа во прилеп..само Дарко,утре ќе ја донесеш и Габриела,договорено.

Измина вечерата во пријатна атмосфера,но наредниот ден беше полн со неизвеснот,постојано се прашував што сака повторно тука,зарем и тука

нема да ме остават на мира..но средбата повторна во кермес разјасни се.

-кажими..ми се обрати директно Валерија..ти еднаш ми спомена дека кога сте го започнале заедничкото живеење,првите 5-6 месеци биле кај неа,потоа сте отишле под кирија ..така.

-да така е..

-е сега дали можеш да се сетиш.што ти дадоа првиот ден кај нив,не од јадење туку од предмети,дали нешто те натераа да направиш.

-да се сетам..

Валерија започна малку загатливо да се насмевнува,започнав јас да пребирам по спомените..но малку тешко одеше,затоа ме потсети.

-случајно да не ти дале папучи кога си отишол да облечиш.

Се сетив

-дааа,како не ми текна за тоа,се сеќавам дека беа нови,и мајкаи ми ги стави пред нозе,кажуваќи дека ова се мои папучи и дека само јас да ги носам....да бе како не ми текна за ова..а сега се сеќавам,кога ќе облечев други,веднаш приговараше...имаш свои папучи и носи тоа што е твое.

-кажими....продолжи валерија..кога ги носеше тие папучи како се чувствуваше.

-незнам,непријатно се чувствував,како некои пранги околу нозете да ми беа...да..потоа јас купив кожни папучи и започнав да ги носам,а тие ги фрлив во подрум,секогаш кога ќе се вратев од работа ги наоѓав наредени кај другите..многу и беше криво на мајкаи кога ме гледаше дека не ги носам.

-добро..и сега заклучок Валерија

-за тебе сигурно не ги купува,,мора да има некоја нова жртва,која ќе им оди по кевот..

-па зарем се толку луѓе повторно од прилеп да земаат жртва.

-парите брат,парите ним ги интересира..ако има пари и од антарктикот ќе донесат маж

И навистина беше во право Валерија,новата жртва повторно беше од прилеп...Ратко..

Празни Блебетања

Денес е недела,којзнае која недела по ред,ама ете ,сторив ниет рано рано,уште петли додека не пропеале,на гроб да одам,на мајка свеќа да запалам,виделина да и однесам,виделина мала,пат пусти да најди,до срце мое да дојди,да ми само еден збор кажи,да ми мисли растера,бев со ниет на колена да се влечам,крвови да се сторам само да одам,ете толку што желба голема имав.

Ееее ноќ пуста била,да би се запустила,вели љубимец сум и бил,многу ме љубела,та ми нозе со мрак оковала,да би цркнала,да би пукнала,на постела ме држи тригодини веќе,снага ми испи,да би гаволи црни ја пиели и нејзе,оф јас речи болештина да намален,ететиго гавран црн на прозор оро игра,мисли негова песна поам.

Не ми било дадено,во светлина да се капам,пое гавраница стара на суво дрво карши карши од мене три метра во дворој пусти со тревишта обраснати,,месечина болснала,та оваа гавраница збеснала,побеснела,небаре за нејзе злато полноќно истура.

Устава скрама фатила од молитви празни,којзнае каде одеа,којзнае колку врапци стомаци празни наполнија,неоти во небеса заминуваа,туку само летаа,по небеса се растураа и некои така умираа.

Дал офтикава ми шета така сабјлечки по крвјиштава,или бигорот нова ледина крај срцето прави,кој ќе ги знае,бре,што друшки се сторија,верни верни не се делат од поодамна ,ме изедоа,сува ветка јасенова ме сторија,сучка ме напраиа.

Виделината ми избега од очи,фитфидеја негде фати,ми остај партали партали од пердиња,да се мафтаат на ветриштава што дувнале низ душава издупена низ триста дупки исколована,да болештиниве низнаеш кое се поголеми,дал нејните или мојте,а плаче кутрата без глас,онеме и таа,плаче немо и саде некои бигорни солзи ќе прокапи,ама ако бар таа нека си олесни некој драм тежина,полесни ќе лета знам,побели криља ќе има тогај белким.

Е големо фајде пак ќе имам ако заревам,така само со ситост ќе ги исполнам,бабетинине лити,саде се влечат ко смокој под авлиите,ги начилиле бре ушите,па незнаеш дали чекаат да го слушнат фијукот кога душата лета,или рикањето на офтикава,па ететиги,ќе се натопорат,а неоти се некои ербапи големи,туку повеќе речи радосни што ги одминало студенилото ним,етеги со своите нажалени ликој.

Туку ајде јас сум се разбамборил со мојата празна воденица,па неznam да престанам,еве ова се вторите петли,ај уште еден дикат време нека пројди,та да се

одвчекај јас,чунки збор дадов дека ќе одам,па кроце кроце да се спремам.

Преданиа за Семето

Додека низ бескрајот се расплинуваа облаците во кој немаше ни капка дожд,јас веќе почнав повторно да се расплинувам со молитвите кои ме научија низ манастрискиот двор,оплакуваќи ги сите судбина на живите,за нивната неслога,и сите недоразбирања кои им ги раѓаше нивната будалаштина..кога завршив погледнав под клепките напред во Црквата каде сеуште Богослужеше Отецот..ги допрев дланките и им се заблагодарив на сите Светци.

Скриениот несокој не спиеше,и тој како мене..повторно се оплоди од чудниот мирис кој долета,и ми ги врати синоќешните слики,не спиев,знаеше неспокојот дека со ноќи не спијам,а синоќа гледав како сенки ја глодаат месечината,а таа кутрата немо само се грчеше под нивниот сверски налет...се ближеше крајот на утринската молитва во Црквата,и затоа го намамив Отецот со мирисот на рачно измеленото потоа со бунарска вода сварено кафе,само што го турив во филџанот неговата сенка го засени сонцето.

Седна Отец Стефан и ме погледна малку строго.потоа отпи неколку голтки од кафето.

-си се притаил синко во темнината,и повторно го исчекуваш камшикот на судбината...нели...те познавам веќе,те познавам ,гледам и не си спал...

Малку се насмевнав,и погледнав во крстот на врвот од Црквата

-сенките зарем спијат Оче,и не сонуваат..само низ виугите им се сновата песните на призраците..ете сега знаеш.

Некаде од очните дупки на Отецот излета гром,ме удри директно во челото,премногу беше пламен.

-белата сенка дали ја виде.

Етего,меретниот....етего Отецот,или Пророкот,којзнае што беше..но беше Близу до Бога..и затоа знае,не се,но сепак знае многу.

Морав да му одговорам.

-да ја видов..неколкупати,двапати беше невидлива,но ја чувствував близу до мене,дишеше,тешко како сите сенки,но во оваа сенка имаше топлина..потоа се претвори во човек,човек кој кој ги покоруваше сите тишини,и ги смируваше сите темнини..а потоа..

-потоа што се случи заинтересирано праша Отецот...сркнуваќи од кафето
 -потоа таа сенка се извиши во небото,и започна да се резбари во синилото самата себе...во Крст,голем колку што е погледот на еден смртник..потоа...потоа блесна силно..со силна Бела светлина која ме заслепи.

-есенските дождови годинава рано почнаа...се вмеша отецот...но оваа ноќ ќе биде ветровита да знаеш.

Видиго ти него,јас за што му зборувам,а тој мене за дождовите..

-оче ме праша за белата сенка и јас ти кажав,сега ти за што ми зборуваш.

-синко,сега беше сериозен,другпат ќе ти кажам што сака сенката од тебе...но сега ќе ти кажам за нешто друго многу поважно,неколкупати сакав за ова да ти кажам,но неznam зошто..ете дојде и тој ден..

Морав да замолчам,никогаш не сум му противречел на Отецот.

-добро ве слушам...

-ајде донеси една чашка ракија да се напиеме..некако грлото е поотворено тогаш,а зборовите течат поубаво од устата..ајде..од онаа старата прележаната.

-но оче..

-ајде донеси..сепак сме луѓе...

Ја пиевме ракијата полека и молчевме,сонцето полека го правеше и денешниот запис во времето.

И тогаш започна.

-оваа приказна ја слушнав од еден упокоен монах,кој мудроста беше негова најслатка храна,кога ќе чуеше некоја мудрост,тогаш и три дни не јадеше,зборуваше дека душата му е наситена..та земните емиши не го прават најаден...негова најголема мудрост беше..сите усни записи што се прават на животната ледина се најплодни..и во право беше.

Семето синко,семето е највозвишената и најдобра Божја креација,Благословено но во исто време и Проклнато,семето е тоа кое е почеток и крај на се,но со секој крај започнува повторно почетокот,и се така во еден огромен бескраен круг.

Благословено е кога рти на плодна почва,проклнато е кога се плука и негира тоа семе,ете тогаш станува зло...и само несреќи носи.

Жената синко,на мажот од Бог му е дадена да го носи тоа семе,да го расти и се грижи,но не и е дадено да биде господар на тоа семе,затоа Бог рекол жената да го земе презимето на мажот и да го носи до крајот

на животот,и така и таа станува дел од тоа семе..но ако се дрзни да си поигра со тоа семе,тогаш тоа казнува...тогаш стигнува Проклетството.

Во семето се носат сите важни имформации од предците,и секогаш тој што плука,гази и го обезвреднува и негира тоа семе,тогаш...ех...воздивна длабоко,тогаш тоа семе се враќа на прастарото огниште носеќи го тој што го плукал,го носи на просторите каде што живееле и дедовците и прадедовци,и започнува тивко да ја пиа снагата,да го јади телото,правеќи го само лесна игра на ветерот..и потомците ги влечи назад,даруваќи ги со скриениот немир...ете такво е тоа семето...колку што носи благодет,носи и проклетија.

Молчевме долго,после овие зборови...

-Оче...ја подигнав главата отецот и ме погледна

-кажи синко.

-зошто сето ова ми го кажавте.

-знаеш добро зошто ти го кажав...белата сенка е само знак дека блиску до спасението,само треба да бидеш сега доволно мудар и смирен..остави сега нека Бог прослови со неговиот збор..знам синко,знам,стигнуваат деновите за наплата на грешните дни...

Одеднаш стана и со строг глас кажа.

-стани..небеше ова заповед

Станав и застанавме еден спроти друг,се гледавме разговараќи со очите.

-верен ли си му уште на крстот...праша повторно гласно што притропот кој идеше кон нас застана.

-сеуште сум тврдоглав,прикриено горд...но сеуште сум Син на Татко,и Горд на Семето од Дедо..и со рака се крстам,и со песната од срцето до небото го возвишувам Бог.

-годините ќе минуваат,ти не ги број..и следиго животот на облаците,и се што е под нив..сега дојди да те прегрнам,зошто морам да одам....

И навистина ме прегрна толку искрено и чисто,што помислив дека неговата прегратка е Божјата прегратка,носеше смиреност...извесно време останавме така во дворот на Црквата...а потоа замина без да се заврти.

Последна Средба

Беше сам, толку сам, што и честопати во својата самотија не ги забележуваше и дрвјата во блиската шума, која кутрата честопати му го подаруваше скриениот мир кој го криеше во себе, не ја чувствуваше понекогаш и болната песна на тревата која ја газеше, а таа пееше само занего веќе подолго време.

Но

Таа вечер, таа темна и дожлива вечер дојде, честопати претчувствуваше дека треба да дојди средбата со судбината, таа вечер, белото мастило на белата хартија што ја пишуваše судбината стана видливо, некои ќе речат, помогна дождот кој лиеше од небесните крбли.

Не

Рикот на длабоката болка која со волчји виеш скоро секоја осамена ноќ одекнуваше во тие понори на душата му ја даде моќта да го прочита тоа писмо.

Ете

Заиграа дамарите на телото немирна игра, танцуваа небаре сега се радуваа на настанот кој штотуку не започнал, а тој, тој го имаше најголемиот немир, немир кој никогаш претходно не го почувствувал.

Седеше на стариот и лит кауч, длабоко во себе вовлекувајќи ги смртносните облачиња на чемерот, го игнорираше пред само неколку месеци последното предупредување на докторот дека токму тие облаци ќе го одведат во сигурната смрт, тој и ја носеше таа смрт со себе, во себе, таа Ала, му се залепи пред година ипол и не го пушташе, само растеше и се плодеше од ден во ден.

Вовлекуваше гледаки како облацињата се здружуваат правејќи некоја чудна маглина во собата, но оваа маглина свати дека не е производ на чемерот, свати кога по втор пат во таа маглина го почувствува мирисот на ванила, кога наоколу себе ја почувствува веќе позната топлина, топлина која во себе го имаше оној Боженствен мир, мир кој го бараат скоро сите смртници.

Чувствуваше како Семоќната Љубов започна да го освојува секој негов дел, како започна да ги убива сите негови стравови, и како низ него сета собра мудрост од вековите протекува, но ете и покрај сета таа мирнотија, немирот се јави, со милон и една дилема која во себе носеше неодговорено прашање..бегаше од вистината но безуспешно, бегаше од својата сенка но безуспешно, бегаше од своето минато, но тоа го следеше на секој чекор....клекна на колена и се спои со земјата, тука сега немаше ни под ни пак нешто под подот, мирисот на земја му ги рашири ноздрите и го натера да го види нејзиниот свеж и пријатен мирис.

Маглината сега се трансформира во една Белина, непреглина белина која го отвори своето пространство, густа и пријатна, го допираше, за таа Белина не постоеше облека, го допираше преку облеката за кожата насекаде, вовлекуваќи се преку порите некаде длабоко во него, толку длабоко, што сега навистина почувствува дека има Душа, душа која и таа го чекаше овој момент.

Можеби во оваа Белина не постоеше времето, но мртвите мигови започнаа да воскреснуваат, ги гледаше, како хронолошки беа наредени, сите, сите тие исполни со бројни насмевки, прегратки, и часови на посакувана мирнотија...но откако ќе завршеше таа лента на настани, неговата лева рака започнуваше да се лади, ладни морници започнуваа да го лазат, толку ладни што срцето се стегаше грчевито до степен на прскање...кога грчот на срцето ќе попуштеше до себе го гледаше ликот кој се смее со извештачена и искривена насмевка..кога повторно го погледна тој лик, повторно се вратија омразата и бесот, го мразеше толку овој лик што честопати посакуваше и во Вечноста да не го сретни..а ете судбината посака повторно да се сретнат.

Но сега кога и вистински застана пред него тол лик, збунето го гледаше, не знаеше дали да го сожалува или да го мрази, но треперот на Белината му кажа дека овде во овој простор не е познато чувството на омраза, бес, очај, безнадежност ..овде беше топлината на Љубовта

Стоеше,или подобро кажано зграбеноста која неколкупати ја натера да ја допри земјата можеше да се нарече стоење,стоеше со лита кожа на себе,но под кожата премногу јасно се гледаа дупките во душата,од тие дупки течеше некоја лигава маса која на секој млаз и создаваше длабока болка,браздите на разочарувањата и сопствените грешки при изборот на сродната душа беа длабоки,толку длабоки што во секоја бразда беше сместен по еден извешташен и лажен лик на Љубовта.

Мораше на некој начин да го прекрати молкот,и да ја одалечи неизвесноста од следните мигови.

-знаеш и самата дека ова е нашиот последен миг што сме заедно.знаеш и самата дека нашите души никогаш повеќе нема да се стретнат.

Од вешто прекриени усни со вештачко црвенило под кој се криеше испуканата кожа се провлече слаб глас.

-но јас те Сакав..

-да ме сакаше,но во кој живот,кажими во кој живот ме сакаше.

-потребна ми е твојат прошка...

Сакаше да се насмее,но Љубовта потајно го предупреди дека овде лицимерието не е дозволено.

-зошто тие потребна мојата прошка,за да ја зголемам твојата двојност ли,за да можеш повторно да тргнеш во нови походи,за да можеш посурово да повредуваш,зошто ти е потребна кажими.

-но јас навистина се каам..

-тие зборови ги слушав и во минатите животи,а се повторно се случуваше.

-научиме барем да бидам среќна..

-престани да ги искористуваш луѓето и ќе бидеш среќна,престани пред највалканата пералница на совеста да ги истураш сопствените деца и ќе бидеш среќна,престани да мислиш дека си центарот на светот,туку разбери дека си само едно зрно песок кое е потребно да биде си сите други зрнца.

-дали ти си среќен

-тоа сега воопшто не е важно

-јас го пронајдов својот внатрешен мир,и сум вистински среќен.

-сега повторно ќе те прашам,дали ќе ми простиш.

-мојата прошка сега ќе ја оставам пред Љубовта,ако таа смета дека ја заслужуваш нека ти ја подари.

-заминуваш

-да,заминувам

-Каде

-таму каде што требаше да бидам пред многу векови..таму каде што мојата половина ме чека веќе неколку животи.

Стана и замина,невртеки се позади себе,тоа што остана во Белината се стопи многу бргу.....новите чекори беа големи и сигурни...паток до Вечноста се простираше пред него.

Папката наречена Живот

Смената измина без некои големи интервенции, додека се враќавме накај станица, приправниците малку беа разочарани од денешниот ден, бидејќи млади и енергични, и желни за акции, очекуваа секој ден да имаме жестоки интервенции, а поминавме со неколку поплаки, повеќе безвеза, ама тоа беше тоа.. нивните фантастични планови за иднината ми ја исполнуваа смената, и ме враќаа честопати во младоста, кога и јас како нив бев полн со елан за работа, неразмислувајќи честопати за последиците, се вративме во станица, и нормално ги напишавме извештаите, младите ги пуштив веднаш, а јас останав да испиам едно кафе со колегите, малку се чувствував преморен, бидејќи нивната младост едноставно не ми даваше време многу за одмор.. кога го допив кафето влезе дежурниот и ме тргна настрана

-старо што си ја заебал работата, што те бара началникот Стојанов.

Знаев дека Стојанов нема надлежност над оваа станица, ни пак допирни точки со мојата работа, се познававме од горе кога работев, па затоа не се загрижив

-незнам, ама бидејќи ме бара токму тој, ќе да е некоја голема работа.. и гадна.. и се насмеав на ова,

-ти бе , може ли еднаш да бидеш сериозен, се некако низ заебанција ја тераш работава

-шефе, кога ќе ја заебиш некоја работа, после и на бесилка да те однесат, не можеш да ја поправиш, можеш само со последиците да се носиш, ете тоа.... туку кажи што рече

-рече да го чекаш, ќе дошол по тебе... и започна да врти со главата.. не е чиста работата.. тој да доаѓа по тебе.

-е добро де, рекол, и ќе го чекам, и онака никој не ме чека мене дома...

-ти си знаеш, но само да ти кажам дека од овој началник пола држава се плаши.. внимавај

-шефе, да простиш, ама јас сум од онаа другата половина.. значи не се плашам од него.. не го знам баш најдобро, ама сме имае неколку блиц средби.. према тоа, не се плашам

-како сакаш Старо,јас да ти кажам..

Го кажа ова и започна да ги средува натрупаните матријали.

Веќе се приближуваше 20 часот,кога пристигна началникот Стојанов,влезе,со својот брз и сигурен од,и без многу да разговара,им кажа на сите присутни во дежурната добровечер,и ми се обрати на мене.
-ајде да одиме.

Станав и без многу разговор,се поздравив со колегите заминуваќи надвор од станицата,Стојанов одеше напред јас после него за чекор,влеговме без да кажеме ниеден збор,во неговото возило,кога веќе бевме сега само праша.

-имаш некое одредено место,или да одиме на некое мирно и тивко место каде ќе можеме да разговараме.

-оставам на тебе Началник.

За само неколку минути бевме во центарот на Старата Скопска Чаршија,во локал кој имаше неколку мирни местенца каде можеше да се седи мирно,на влегување келнерот само кажа Добровечер,и за кратко време дојде сопственикот,Стојанов му кажа кратко.

-знаеш што треба да донесеш.

Сопственикот климна со главата и се изгуби,кога веќе пијалокот беше на масата тогаш Стојанов ме праша.

-знаеш ли зошто те побарав.

-од каде би знаел,не сум јас тој кој треба да поставува премногу прашања,верувам дека е нешто службено.

-не,рече..те барам да те предупредам....и тогаш папката која ја носеше со себе,ја стави на маса...

Малку ми беше чудно Началникот Стојанов да дојде и мене да ме предупредува,затоа оставив да видам за што се работи.

-ве слушам..

-твојата бивша,ангажирала еден од најпокварените и најподмолните адвокати во Скопје..решена е да те уништи сега и финансиски..

-незнам зошто сака да ме уништи кога и така сум уништен,сега сум на самиот раб на голата егзистенција..му одговорив..

-не решена и последниот динар да ти го земи,да те дотера до питачки стап...

-началник...го гледав сега во очите..што имате вие со мојата бивша ..и зошто ме предупредувате..

-Никодине...сега беше сериозен..знаеш ли што има во оваа папка..

-незнам..ако не ми кажете никогаш нема да дознаам.

-во оваа папка е целиот твој живот...

Замолчив гледаќи ја папката,која беше поприлично голема,се гледаше дека во неа има доста документи,не ми беше јасно за што зборува,но нешто сепак ми кажуваше дека многу работи веќе ќе ми бидат познати многу бргу.

-и повторно зошто вие сега ме предупредувате...зошто..што има јас со вас..знаете и самиот,вашите наредби ги извршував совесно,брзо и професионално..

-да тоа е точно,и ретко како тебе сум има работник во оделот...но ајде сега малку од подалеку да ја фатиме работата,па можеби ќе ти стане јасно зошто сакам да ти помогнам..но да знеш дека ова не е прв пат што ти помагам...

Сега навистина бев зачуден,како Стојанов ми помагал

Запали цигара,пушеше и ме гледаше при тоа насмевнуваќи се малку загатливо,пушеше и потпивнуваше од чашата полна со Виски,потоа започна една ситуација која створи малку и мачнина,започна да јади од фстоците,лешниците и пиеше повторно,навистина беше Пензионер,но знаев премногу добро дека влијанието му беше големо,затоа молчев и чекав,се чувствува тогаш како да сум виновник.

-не ти е пријатно нели...се нервираш..

-не..реков..

-не ми зборувај за нешто во кое самиот не веруваш..

-никодин...повторно ми се обрати на име..

-кажете..

-се секаваш ли на една акција во 1998 година декември месец во штрпце.

Како не би се секавал,кога таа ноќ вистински и погледнав на смрта во очите...

-од каде вие знаете за таа акција

-хм,зарем заборави во која служба работев...

-малку ми е непријатно за таа случка да раскажувам..

-јас отсекогаш сум бил добар слушател....а верувам дека и ти добро раскажуваш...така ми кажаа и другите..плус сето она што го читам,а ти го пишуваш..ќе те слушам со задоволство.

Молчев извесно време,чашата со водка беше празна,тоа го забележа началникот и ја наполни со нова количина..отпив неколку голтки...и некако потекоа зборовите..

-беше Декември месец,малку имаше снег,но студот стегаше од сите страни,тој проклет студ се повеќе ја стеснуваше опремата на нас,и ја зголемуваше тежината на сето тоа што беше на нас,посебно на панцирот,кој мислев дека станува еден голем камен кој ни ги симнуваше рамениците до колена,мирнотијата на самиот почеток на смената не најавуваше дека нешто ќе го поретемим сето тоа...кога одеднаш добивме повик за помош од патрола која била нападната некаде во околината на штрпце,немавме точно одредиште кад е настанот,но сепак со пинцот се упативме,бевме комплетната патрола од пет мина луѓе,цврсто ги стегнавме автоматите во возилото,немораше да ги полниме,бидејќи излегувавме со полни оружја,додека брзо се движевме кон селото,гласот од радиостаницата ни ја кажа точната локација,но како се движевме,така се повеќе се слушаа истрелите на оружјата,во сета таа брзаница,одеднаш возилото се занесе и ние излетаваме во блискиот и плиток шанец,десната задна гума беше погодена од неколку куршуми,бидејќи возилото беше отворено брзо го напуштивме,и со лазење се тргнавме од него,но дождот од куршуми тогаш силно започна да паѓа насекаде околу нас,од другата група на која им беше потребна нашата помош бевме одалечени само стотина метри,а ете и ние паднавме во заседа..но сепак знаевме,ако останеме тука ќе бидеме лесна мета,моравме да се движиме кон колегите,колку бевме повеќе толку бевме посилни и посигурни,зоран,така се викаше командирот на оделение,а беше од Лесковац,само кажа кратко и оштро,да ја штедиме муницијата...веќе ги слушавме гласовите на колегите од другата група..се доближивме,тогаш ...ете тогаш,ни беше кажано дека на ледината која беше пред нас,има ранет колега,под постојан оган беше изложен,интересно како да им помагаше таа ноќ на другата страна и месечината,блештеше со полн сјај..небаре е ден пладне..го видов колегата како лежи на ледината,целиот облеан во крв,слабите движења што ги правеше за да ја откопча футролата на пиштолот беше знак дека сеуште е жив,додека го гледав,одеднаш одекна уште еден рафал и тоа долг,ударот на куршумите му ги подигнаа нозете нагоре,што значеше дека е погоден со повеќе куршуми,никој,ама никој не се осудуваше да

тргне кон него за да го извлече од таа чиста ледина и го донесе до нас.....го гледав,немаше сила ни да се заврти..очигледно беше дека е веќе во проклетите преградки на смрта...и тогаш,од каде ли ми дојде таа сила,и таа сигурност,отрчав кон него,позади мене викаше командирот..вратисе вратисе ама не го слушав..само за неколку мигови бев позади него,го зграпчив силно за палтото и започнав да го влечам...силно,по земјата,ликот,неможев да видам дека има лик,бидејќи беше целиот облеан во крв...дождот сега започна обилно да врне од куршуми насекаде околу,неколку парчиња на земја веќе ми ги затвараа очите,како последица од зрната која ја ораа таа проклета земја..го влечев и мрморев цело време...го влечев,и го влечев,со некоја сила ,голема,толку голема што сега да би ме натерале не би можел да ја пронајдам во себе..кога веќе првата грмушка ни ја даде колку толку закрилата,и другите колеги започна да го влечат..незнам,од тогаш изминаа повеќе години,и подоцна кога бев на линиското обезбедување на границата некаде кај Дбалде,кога се среќававме со колегите од Србија,се имавме видено со командирот Зоран,и тогаш го прашував,што беше тоа што ме чуваше таа вечер,ниеден куршум да ме погоди,од каде ли ми дојде таа сила со која го влечев колегата...тој само ќе ми одговореше...незнам ни сам..но мора да е тоа Божја Воља..

Замолчив и ја отпив водката на еден здив,началникот ме гледаше долго кога ме праша...

-никодине..

-кажете началник..

За миг замолчи пред да го постави прашањето..

-Никодине,што ти значеа зборовите додека ја гледаше девојката пред себе...не ти го давам,не ти го давам...

Чашата што ја држев во рака падна пред мене и се скрши на илјада и едно парче,сопственикот на локалот дојде брзо,но кога виде дека сум скоро во шок,го повика келнерот да зачисти набрзина,а пред мене се наоѓаше нова чаша..

-нека донесат вечера,мислам дека е време..им кажа Стојанов на сопственикот и келнерот.

Го гледав и понатаму изненадено началникот,немав сила повторно да ја зеам чашата во рака,бидејќи имав чувство дека и оваа ќе се скрши..

-од каде знаете началник за овие зборови...ви кажал ли колегата..

-а ти дали некогаш разбра кој е колегата..

-Не,неколку пати се распрашувал,но единствено што знаев е дека бил некој од Сојузна..србите кажуваа.беше некој савезни..и толку..никогаш не дознав..

Тогаш началникот Стојанов,одеднаш го истури вискиот во своето грло,ја спушти чашата на маса,и започна полека да ги крева ногавиците од панталоните..не ми беше ништо јасно...

-ти личат ли овие дупки во нозете како на рани од куршуми...

Го гледав,да го гледав сега во очите...проклетство...проклетство..тоа беше истиот поглед од таа вечер,тој поглед никогаш не го заборавив,сега ми стана јасно зошто во нашите претходни блиц средби одбегнуваше да ме погледне во очите...

-вие.вие....вие бевте тој....

-немора ми се чини повеќе да се персираме..можеш да ме ословуваш со Петар...

-неможам да верувам.....Петар..

Тогаш Петар стана од местотот и ме прегрна силно,толку силно,што мислев дека сите коски ќе ми ги испука..ме прегрнувапе и плачеше...во тој момент дојде прво келнерот,кој малку чудно не погледна а потоа и сопственикот..кога не виде,Петар ме пушти...и му кажа кратко..

-ете ова е тој човек што ме спаси од сигурна смрт..знаеш и ти за што зборувам..

Кратко само прокоментира

-знам.

Седнавме и сега го гледав некако со друг поглед...бев среќен што сум спасил човек..

-кажими само уште едно пред да почнеме да вечераме,навистина што ти значеа тие зборови,Никодине честопати кога бев и јас сам,тие твои зборови како неко ехо ми одекнуваа во тој самотен простот...навистина што ти значеа..и која беше девојката..

-девојката...кога и ти си ја видел тогаш можам слободно да зборувам без да ме гледаш зачудено или да помисиш дека сум забеган...девојката Петар беше Смрта...да,не се чуди беше Смрта..кај добрите луѓе се појавува како девојка,кај лошите како наказа...прв пат ја видов на 13 години,кога дојде да ја земе мојата Мајка...додека јас седев исплашено во аголот на собата,слушаќи ги последните болни воздишки на мојата

мајка,таа помина покрај мене,да прв пат ја видов тогаш,дојде весела и насмеана.помина покрај мене,се насмевна и за кратко се беше готово..студенилото што остана позади неа беше доволно да знаам дека веќе ја завршила својата работа..го гледав вочанетото тело на мојата мајка,на мојата единствена закрилица и потпора, како лежи неподвижно,а девојката ја немаше....потоа,вториот пат ја видов покрај тебе,и решив да не биде повторно победник,затоа,токму затоа сакав јас сега да бидам победник,и те влечев силно подалеку од тој огнен дожд...третиот пат ја видов на детската клиника покрај креветчето на синот..се смееше слатко..и тогаш,да тогаш се борев со времето за тие десет инекции кои морав да ги додавам од странство...навистина ги донесов,но имав мал проблем ...на тоа ме прекина началникот.

-знам слушнав дека си направил добра каша попара на аеродром со царината,но сепак благодарение на брзата интервенција на командирот кој те познавал,не пораснало во нешто посериозно,си ги зел и се било во ред...и..

-и последниот пат ја видов во клиниката за хематологија покрај креветот на мојата бивша,таа седеше од едната страна на креветот јас од другата страна..но не се смееше,туку молчеше и ме гледаше постојано..и кажав.не ти ја давам...не, нема да ти ја дадам....

-сега ми е јасно...

-знаеш...Петар..некако имам чувство дека Смрта е постојано околу мене,а животот некако бега,бега од мене..па морам да ги поминувам сите денови небаре е најчудните парадокси..

-добро,ајде сега да ги оставиме тие разговори за покасно...да вечераме.. Обилната вечера заврши молчешкум,Петар покажуваше да продолжам да ја давам,но со гест му одговорив дека сум повеќе од сит,климна со главата и извесно време пред да проговори ме гледаше некако чудно,беше постар од мене неколку години,но сепак погледот му беше навистина родителски загрижен.

Морав на некој начин да го прекинам молкот што се распосла.

-Петар..

-молам.

-нели рече дека во таа папака е целиот мој живот...ќе може ли конечно да знам за кој живот...

Повторно молк,но овој беше краток.

-Несакав да биде вака..многупати посакував да се стретнеме во други околности,но ете..и Јас застанав исправен пред судбината,и твојата и мојата,и морам нешто да направам,незнам колку ќе биде тоа исправно...но едноставно ова морам да го направам.

-биди малку појасен,за подобро да те разберам..

-Никодин..знам дека судбината те камшикувала многупати,и тоа сурово и немилосрдно,но ете те гледам,ти никогаш не го губиш сјајот во очите,сега знам дека после секој животен удар ти стануваш и продолжуваш,..и токму затоа сега решив и јас да се замешам со тоа што ќе ти изнесам на виделина некои вистини,за некои веќе слушам си дознал,за некои само претпоставуваш,но некои не ни претпоставуваш.....и замолчи

-ајде сега,кога веќе тргна не застанувај..се навикнав во последниве години да добивам удари само од тие кои нешто ми значат,и тоа удари немилосрдни..ајде..

-Ти кажав на почетокот,над тебе е надвисната вистинска опасност,плетат премногу опасна мрежа..и затоа сега слушајме внимателно..

-ајде...

-но пред да тргнеме тури од виното,...

Турав од виното во чашите,и со раката му кажав на конобарот да донесе уште едно шише.

-ме праша што е оваа папка..еве,тоа е твојот живот,живот кој другите повеќе ти го креирале,отколку ти самиот што си го живеел..но ќе почнеме од почеток..повторно ќе те прашам дали си спремен да слушнеш се...

-да.спремен сум.

Молчеше,како да се јави некоја дилема кај него дали треба да оди до крај ,но мојот брз и потврден одговор го убеди.

-се секаваш ли 1990 година каква молба напиша ти..

-да се сетам...започнав брзо да го вртam филмот..а,да се сетив..јас и уште еден колега тогаш напишавме молба за доброволно напуштање на членството на Сојузот на Комунистите...и колку што се се секавам после една недела бевме повикани на разговор кај началникот на испоставата,кој го интересираше зошто го напуштаме сојузот,и која личност ни дала повод за ова...му кажавме дека никој не ни сугерирал,но сепак сакавме само да ја работиме работатата за која

бевме платени,политиката ја оставаме на политичарите..така му одговоривме.

-точно,од тогаш било запалено црвеното светло во службата дека нешто се случува и внатре,не ти поверувале,туку од тогаш па наваму си бил постојано под надзор..према она што го прочитав,твоите чести контакти со новоформираната партија и во населбата и во општината веќе било доволен цврст доказ дека сепак се ангажираш,подоцна и твоите веќе појавувања во поезијата на два конкурси со ,како што е нагласено радикална националистичка реторика,веќе си бил интересен...од почеток се што е добиено за тебе,било штуро,на службата и требало нешто изворно,сигурно...па така еден колега кој го имал твојот случај започнал контакти со твојата сопруга на работа,се било незванично за да не забележи дека низ разговорот течат информации...зборуваше и започна да вади листови испишани,додека ги читав беше јасно дека зборува точно,многу разговори беа од нашите приватни седенки со пријателите кај мене и на други места.

-подоцна,нивните чести средби резултирале со започнување на љубовна врска,која траела скоро 2 години..од сето што го дознав,после раскинувањето започнала да го уценува дека ќе обзнани за нив,што резултирало со нејзино преместување..на нејзиното следно работно место,се запознава и зближува со колешка која исто така била блиска со службата,но истата работела и хонорарно,на разни дискриминирања на лица..во една нивна средба и предлага зошто да не го прави и таа тоа.го прифаќа и од тогаш веќе започнува да ја ангажираат,свесна е за тоа,но после еден испад кај еден спортист кој бил во зародиш на својата кариера,ја тргаат извесно време настрана..

-момент само рече спортист..

-да.

-сега се сеќавам на еден повик беше после полноќ,се јави некојси пеце,и рече дека требало да оди кај него вечерта,но не дошла,ме праша со кого разговара,му кажав дека разговара со таткои,малку ми беше чудно,кога ме праша во спалната кој е и кажав некојси пеце ја барал..одговори малку зачудено,глупости,секакви пијаници тресат глупости по телефон..да да се сеќавам за тоа..но се сеќаван,бидејќи имавме и идентификатор тогаш,после тоа секогаш беа избришани броевите кои барале..

-еве погледни која карактеристика ја напишале за неа тогаш.

Ми го подаде листот и од тоа што го читав навистина беше вчудоневидувачко,очигледно беше дека го пишувало стручно лице задолжени за изработка на профилите на лицата.

... Бесчувствителна,совеста не е забележано дека и влијае на сторување на одредени негативни дејствија,и нема каење за стореното,не би можело да се каже дека Племенитоста и е јака страна,бидејќи секогаш кога ќе стори таканаречено добро дело,нагласува дека треба да и се врати,од другите ја бара милоста,но не е спремна да ја даде, Честопати игра на емоциите со другите,и истата има вроден талент со истите да манипулира,очекува од другите да имаат доверба во неа,но истата не чувствува потреба дека нивните тајни кои и се доверени да ги чува,напротив, истите вешто ги злоупотребува и во даден час ги користи против субјектот.

Не трпи критики,бидејќи самата има изградено некои свои ставови,и не остапува од нивната реализација.

Честопати ги извртува имформациите,и гледа секогаш да бидат во нејзина корист, избегнува одговорност.

Желбата за доминација и контрола над другите и е нагласена до крајни граници,и кога ќе постигне одредена контрола над ситуација или личност,тогаш нејзиниот авторитет е со Диктаторски црти.

Ги отфрла повратните имформации,бидејќи самата создава правила по кој живее,при тоа не обрнуваќи внимание на моралните норми.

Се ова укажува дека се работи за Егоцентрична личност која ужива да им биде идол на другите.

Посебно и е нагласен сексуалниот нагон,кој е над нормалните граници,и уште при првите контакти ги нагласува своите женски атрибути , вешто манипулира со машките субјекти.кога ќе ја постигне својата цел,спремна да е уценува.

Повторно започна во мене да се буди мисловната бура,беснееше толку силно,што мислев дека од преголемиот притисок слепоочниците ќе ми прснат,се прашував ..Зошто Боже ме стори толку слеп,да сето ова не сум го гледал,каква ли била таа сила врз мене што ме држела цело време слеп,каква...сето ова Петар го гледаше и молчеше.

Времето евего се плетка во некое свое замрсено клопче,а над мене,точно над мојата глава танцуваа пеперутките небаре е голем

празник...се прашував,зошто го прават ова,денес,да токму денес...јас бев лут,толку лут што започнав да ја слушам и бучавата на подземните води,а овие пеперутки танцуваат ли танцуваат..проклетство.

-Никодин да продолжам ли..

-да да продолжи,продолжи Петар,сега кога се отвори пандорината кутија ќе одиме до крај,па неznam колку да е болна вистината..

-добро....првпат папката со твојот живот ја имав во рака пред самата војна..на самата папка беше твојот псевдоним..кога ја отворив,ги прочитав основните генералии,и чудно ми дојде,името и презимето,од каде од каде ми е познато..цели три дена твоето име ми се вртеше во главата..тогаш сакав да се осигурам дали сум во право...се јавив кај познат пријател од Белград да провери за составот на единицата која учествуваше во акцијата кај штрпце,кога ми ги прочита се појави и твоето име..тогаш низ смеа прокоментира..овде је и онај луди македонац кои је ишао директно у смрт..знаев дека си ти..и од тогаш започнав будно да го следам секој твој чекор..бидејќи сега веќе гледав како и соседите едно време те посматрале..

-знам за тоа..го прекинав..тоа беше кога бевме во Солун на лекување..знаев дека сум под присмотра,бидејќи во станот ги пронајдов прислушкувачите,и во соседниот стан беа колегите од службата со опремата..а сето тоа беше затоа што во тоа време бев со работа горе во вилите..

-да така е.но ти си работел чесно и поштено,а твојата поубава половина,цело време ти работела зад грб,сега веќе свесно..додека ти си бил секогаш на работа,таа веќе била во врска со друг инспектор..

-тони ли...

-да,со него,прекинуваа,па повторно беа заедно,неznam што е тоа што ги врзува тие двајца..

-претпоставувам што е тоа,сеуште не сум сигурен,бидејќи нејзина блиска роднина многу работи ми кажа,па затоа претпоставувам..

-имав Прилика Никодин да седам во нејзина близина,уловив неколку нејзини погледи,морам да признаам дека вистински морнице ме полазија од сето нејзино студенило што бликаше,за лицемерито што го ширеше кон луѓето беше и одвратно да се гледа..понекогаш кога седев сам во канцеларија се прашував,што најде убаво во неа,каде ја виде женственоста во тоа суштество...

Само ги кренав рамениците,поставуваќи го самиот тоа прашање..дали навистина тоа беше љубов,или само искушение од Бога..

-Незнам Петар,да бидам искрен,откако се вративме од Солун,веќе неможев да ја препознаам,толку манипулираше со се што полека и тоа што го чувствував во мене за неа,се гаснеше,умираше,умираше со секоја нејзина навреда и понижување..да бидам искрен,ако и воопшто имаше во мене останато некој грам на Љубов кон неа,и тоа умре кога се дрзна во една расправија,кога нагласуваше дека во мојата фамилија жените умирале млади,и се насмеа толку одвратно,што ја спомена мојата мајка..ете тогаш,навистина умре се во мене кон неа...таа и не ја познаваше мојата мајка,а се дрзна да ја валка..отогаж веќе ја гледав само како сенка,сеедно ми беше веќе за неа,но и се околу неа..сеедно ми беше што се случува..

-знам зошто сега папката започна поинтензивно да се полни,повеќето беа лаги,па морав да ги фрлам тие имформации,но да знаеш дека и се придружи блиска роднина од службата..

-не те разбирам

-имаш ли колешка наша во службата..

-да,имам

-е последните три години станаа многу блиски,беше под нејзин надзор директен..воедно клиентите и ги пронаоѓаше таа..излегуваа навечер,но започна да го полни контото,..ја следевме и финансиски како тајно става на сметка,празнеше од кај тебе ,ставаше кај неа..но и од клиентите што земаше..

-значи затоа секогаш брзо се празнеа картичките,а дома немаше ништо..

-да, сега веќе се извешти во манипулацијата,па кога се запозна со Ацо,бидејќи беше наш колега го предупредив,но видов дека е заслепен,па го оставив,нека прави што сака...и се разбира пукна веќе се кај тебе,следев како се однесуваш..знам дека ја прими пораката да не се фајкаш за оружје,бидејќи тоа беше планот нивни..потоа горе долу го знаеш нејзиниот пат..менувааше кревети повеќе од чаршави..

-кажими,долги години ете токму таа ја полнела папката со се и сешто,дали некој навистина ги земаше здраво за готово сите тие работи..

-само понекогаш..бидејќи знаеја дека е манипулатор...

-ако беше толку добра за службата зошто тогаш ја исфрлија турците..

-хм..се насмевна Петар...ја претера,и проба да ги прави мајмуни,му работела зад грб на претседателот,па почнала да си позајмува пари,поприлични суми и да ги става на тајната сметка..ама Донаторот слушнал за тоа и збеснал...постоел предлог обајцата културно да имаат една убава сообраќајка..ама

-што ама...

-ама интервенирал некој наш колега кај Полковникот..така го викале турчинот..и ти го знаеш тој колега...слушнал за тоа од самите нив....се наведна блиску до мене и ми го прошепоти неговото име..останав стаписан кога слушнав дека е тој.никогаш немаше да поверувам,а работевме заедно..

-што имал овој колега со нив..

-немал со нив..но го знаел твоето минато,и се што си сторил ти за неа..токму тоа било мотивот..па отишле на поблага ваијанта..си заминала..

-добро,сега дали е во брак..

-не,таа е по добиена имформација..сега има две варијанти...ако е точна,значи чека момент да му ги испразни сметките..ако не е точна имформацијата,тогаш тој што и ја дал само барал начин како да ја откачи,па и доставил лажна,по мое бидејќи се толку време заедно,имформацијата е лажна и сега таа е заглавена..скопје бајаги е компроминтирана..но кога е таа во прашање се е можно и се може да се очекува

-што сака нека прави..единствено што го молам Бог е да не ја стретнам неа ни на тој свет..

-остави си ги знае Бог своите работи и си ги реди..

-само ти кажав,чувајсе,сега е во сојуз со еден од најрасипаните адвокати..адвокат кој е спремен и од ковчегот на мртовецот да ги собере парите,само и само да си ја наплати сметката..биди прибран..и не прави нагли работи,зошто секоја грешка ќе те кошта скапо..

Дека изминало веќе 03 часот не ни забележав,кога станавме го видовме младиот келнер седеше на столицата и дремеше..се извинивме за тоа..и заминавме..

Осуда или подршка

Целосно скршен што веќе неможев ни едно парче да составам од сето она што го нарекував живот, започнав полека да ги пакувам работи кои ми беа потребни за започнување на новиот живот во Прилеп..ех колку смешно сега тоа звучи..нов живот..кој живот се прашував и тогаш...а и што да спакувам,кога се она што што се собиравше низ годините,сега немаше за мене никакво значење..никаква вредност..исчезна од еднаш се,ама се што мислев дека никогаш нема да се распадне.

Интересно беше однесувањето на црното, во последно време веќе започна да ме игнорира до степен на непостоење,а и повеќе беше надвор отколку дома,бегаше од мене како ѓавол од крст...и кога да започнев разговор,па макар и за нешто да пробаме кое на некој начин би го спасило бракот...цинично ќе се насмееше и ќе заминеше,повеќето од вечерите ги поминуваше со мајка и долу на спратот,или пак со нејзината братучетка Цеце,каде што доаѓал и нејзиниот Александар,таму ги поминувала ноќите со него..и децата беа со неа..кога заминав во Прилеп долги ноќи додека седев сам,размислував како успеала толку бргу да ги придобие и да ги заврти против мене..но вистината била друга

средбите во скопје додека таа излегувала со него,ги правела често и со децата..се среќавале заедно и имале ручеци,во нивно друштво се разбира честопати била и нејзината мајка..и се разбира братучетка и Цеце..

колкава перверзија било тоа..додека јас макотрпно работев и барав нови и нови начини да заработам и да ги покријам долговите што ги направив за неа,да токму за неа..таа од парите кои останаа од кредитот ги трошеле немилосрдно по ресторани и шопинзи...малку биле тие пари,па затоа ги употребувала и кредитните картички,кога беа празни,тогаш веќе ја дознав од честите јавувања од банките зас каснење на ратите...

ги спакував малкуте работи во неколку пакети,и го чекав само решението за работа за да заминам..незнаев како сега ќе започнам во староновата средина..како ќе реагираат комшиите,и покрај тоа што скоро сите знаеја за ова,сепак појавувањето ќе го кажеше крајниот збор...осуда или подршка.

Паднат Ангел

Таму каде што завршуваше стварноста,ете таму започнуваше една нова сосем друга димензија,димензија во која ноќниот мир беше исполнет со трепер,а дневната светлина исполнета со топлина која понесуваше ,но некако чудесно овие две димензии ќе се спооеа,и се појавуваа слики кои ретко се гледаат во животот,ете тогаш клатното на времето застануваше и ја даваше ретката прилика на смртниците да го дознаат Тајните Небесни.

Влеговме,во прекраснит двор на цркава,и додека се движев кон тоа здание од кое зрачеше премногу Божја топлина,малку погледнав во небото преминуваќи го големиот крст на самиот врв од куполата,ги гледав облаците прашуваќи се...што носат овие облаци кои доаѓаат наваму накај нас,дали само дожд,или во капките сокриени низ таа густина,се кријат многу судбини кои некогаш биле живот.што носат навистина,спас или потоп..живот или проклетство..безбројни беа прашањата што се редееа додека патуваа облаците над нас.

Но морав да ги прекинам овие Прашања и да продолжам да се движам кон црквата следеќи ги сите кои дојдовте,со една единствена цел,да го проследиме свечениот чин на спојување на две реки љубов во една поголема и помоќна,која повторно ќе го продолжи животот создаваќи нов живот.

Покорно,со благонаведнати глави во духот на христијанството,сите полека започнавме да влегуваме во црквата,на самиот влез не пречекуваше топлината со која беше исполнета внатрешноста ,секој ги заземаше местото кое беше потребно како би започнала свечената церемонија,младоженците веќе гордо заставаа пред свештеникот,од нивната десна страна застава најголемиот и најверен сведок пред Бога,Кумот,од левата страна Деверот,родени да бидат среќни,и знаеќи дека се во сршта на љубовта младоженците малку беа нестрпливи за почетокот на риталот,но свештеникот,почитуваќи ги месните адети,чекаше кумата да ги заврши припремите,додека се вршеа овие

приреми,со погледот ја разгледував внатрешноста,насекааде беше насликано и прикажано богатото Божјо царство,а на самата средина на највисокот дел од куполата беше насликан Архангелот Габриел со својот златен но праведлив меч...на неговата импозантна големина беше испишан следниот текст...делија љубовта за да ја имаш се повеќе и повеќе за себе..

Започна свечениот и свет чин на венчавање..додека свештеникот ја читаше молитвата,го гледав Архангелот во очите,несрамеќи се што солзта ми потече низ лицето..некае во таа солза знаев дека е вткаена бескрајната мелодија на небото..додека паѓаше ја допрев со врвот на прстите и навистина ја почувствував нејзината топлина...

Сета таа хармонија ја нарушија три деца кои тивко,скоро негазеќи на црковниот под ,се упатија некаде напред,а потоа брзо застапаа спроти младоженците...и тие ја следеа церемонијата,но сите со главите гордо исправени..деца на свои 9-10 години,облечени доста скромно,две момчиња и едно девојче..ја следеа церемонијата и чекаа...но кога погледот ни се судри со највисокото слабоцрномањесто момче,ете тогаш,во тие сини пространства видов нешто што ретко некој би можел да види..видов паднат ангел..сега вие одмавнете со рака и кажете со неверување дека е ова вистина..и дека паднатите ангели неможат да бидат во тело на човек..навистина одмавнете со рака.

Знаеше дека го гледам,но сеедно му беше,двајцата негови придружници,ги вперија своите погледи кон церемонијата,додека црномањестото момче го подигна својот поглед кон куполата и застапа со погледот на сликата од Архангелот Габриел,неговиот поглед беше вперен кон неговиот пламен меч,неговите спори движења на устата јасно покажуваа дека кажува молитва,молитва кон својот предводник,молитва со која бараше покајание,и повторно враќање во армијата на светлоносните борци ангели.со молитвата Ангелот раскажуваше за сите понори што се и во неговата душа и во стварноста,за сите негови падови и болки...знаеше дека овој живот е уште едно негово покајани,но сепак беше спремен да издржи и да се врати во таа Благословена армија..раскажуваше за неговата душевна самотија,неговите стравови,чемери и јадови..раскажуваше дека неговата болка е сродена со неговата душа,но е спремен повторно и повторно да се покае,и токму затоа е тука дојден,да ги собере човековите милостиња

и да ја искаже својата благодарност за таа милостиња...кога веќе заврши со својата исповед,покорно го спушти својот поглед и ги собра трите прста,знаев дека се крсти,и дека го кажува завршниот дел од молитвата..Амин.

Кога веќе заврши,беше спремен да ја исполни својата цел за која беше дојден,гласот на корпулентниот свештеник го исполнуваше целиот простор со песната и Богоугодните совети кои им ги делеше на младоженците..Кумата на знакот од свештеникот започна да ги фрла претходни припремените парички,вешто завиткани во бели мали марамчиња..чекаше,чекаше момчето првата паричка да го добри подот за потоа се најде во неговата рака..звукот на металот со продорност објави дека е веќе на камениот под..вешто со само нему познат начин ги отурна другите две деца и брзо небаре ја имаше силата и брзината на газелата,истрча и вешто ја фати паричка,силно ја стисна со својата рака,исправаќи се гордо..и повторно го впери погледот во куполата..ете тогаш видов како ја покажува паричката на Архангелот..мислев дека лакомоста преодвладува со него но се излажав..моментот кога ја зеде паричката во рака,неговиот лик се озари,толку сјајно што никогаш немав видено таква озареност на лик човечки..никогаш порано не сум ја видел среќата во толкаво големо количество..беше вистински среќен..собра повеќе парички кои паѓаа на подот,но како ги собираше така им ги даваше на другите две деца..освен првата која очигледно беше дека силно ја стиска во својата десна рака..паричката која му ги отвараше небесните предворја,паричката која беше симоболот на човековата милостиња,и токму со таа паричка отплати еден претходно сторен грев.. На самиот излез од црквата се стретнаа нашите погледи..ете знам ..затоа пишувам дека беше паднат ангел...во тие очи се сместила сета тага човечка,некаде позади таа тага се распостилаше сета негова болка која му раскинуваше душата...но малиот блесок што на миг светна,како да кажа...сепак една река на тага запрев,ете тука пред Бог освен ова уште една работа ме увери..кога ме одмина околу него се ралеваше мирис сличен на Ванила,но многу поубав и попријатен,мирис кој ја носеше мирнотијата во душата.

Да тој беше паднат ангел,а вие неверувајте...но сепак кога другпат ќе гледате во некого,не ја гледајте неговата облека,таа лесно ќе ве

излажи,слушајтеги добро што зборуваат,бидејќи во секој нивни пофален збор,се кријат две лаги..погледнете,добро погледнете во неговите очи,и гледајте во тие пространства што се кријата позади неговите зеници...ете таму..таму се сокриени сите извори...ете таму се сокриени сите чемери...но и сите радости...

..

Зарем повторно да сонувам

Првиот пргав сончев зрак утрово некако со посебна внимателност ја отвараше вратата на јавето, ги скокоткаше очните капаци со својата топла игра кажуваќи им дека е време белината да загаломира пред нив. Не придадов преголемо значење на ова будење, но сепак небеше како другите изминати, со тресок низ кој се назираше немирот, или пак грчот ги тераше тие капаци да не се отвараат.

Црцорењето на малото семејство кое со нетрпение го очекуваше моето будење, веќе знаеше дека сум зачекорил во денот, со веселиот танц кој го играа на ладниот балконски бетон ми посакаа едно искрено Добро Утро, а како награда повторно и тие започнаа да се сладат со ронките на мојата обилна самотна вечера, клукаа и низ црцорот ја отпее одата на благодарноста.

Ги оставив со размислување со какви празни мигови да ја исполнам мојата празнотија која и сега благо ми се поклони и ми кажа дека како нејзин господар можам да правам што сакам.

Веќе новостекната навика, барем утринското кафе да не го пијам сам, па затоа за чекорив во новиот ден, не брзав од една проста причина што го знаев предвреме и наредниот, ист беше со ист звук како претходниот.

ПредНовогодишната еуфорија полека ги освојуваше и најтемните и најскриени катчиња на градот, веќе се забораваа сите грижи, проблеми, со секој купен предмет со секој подарен предмет се купуваше и подаруваше надежта, надежта дека новата година навистина ќе ја имаа таа моќ, што ја немала изминатата да ги направи луѓето среќни задоволни, да им го даде или овозможи барем она што неможеле да го добијата во изминатата. да ги избриши сите изминати, патила, болки, и да ги затвори во своите најстудени предели каде никогаш ќе немаат сила да излезат.

Уште од првиот новогодишен миг кога Снежната Кралица ќе загаломира триумфално во својот период на владеење да ја расее радоста низ белината, низ мразот, внесувајќи ја во топлите домови.

Ни безбројните деца од тука не беа различни од другите во некои други краевии,и тука некои со плач,некои со тегнење на рацете на своите родители,некои со својата мирнотија ги прифаќаа подадените подароци и заминуваа со тие подароци да ги создадат своите огромни детски невидливи светови.

Вревата час беше погласна час потивка,зависно до местото што се нудеа предмети на надеж,продавачите со своите грлати гласови се трудеа што повеќе да викнат и со викот да ги намамат купувачите пред нивната обилна тезга,сакаќи така со секој продаден предмет вечер на своите најмили им однесат барем дневна радост,на многумина им одмавнував со рака дека не сум заинтересиран за купопродажба,туку само бесцелно ги гледав понудите.

Во таа цела моја бесцелност еден допир кој ја допре мојата рака ме натера да се завртам со таква брзина која ете сум ја заборавил.

Спроти мене ,да спроти мене стоеше мојата заборавена младост,очите на таа младост сега,сега на белиот плочник ме гледаа со некој заборавен но никогаш неизгаснат копнеж,ја гледав сакаќи да направам паралела од тоа што некогаш беше,и од тоа што останало.

Косата ја немаше сега таа темнина,во таа темнина се криеше едно невино лице заплеткано низ влакната,полека со смелот чекореше белината,но белите влакна само ја надополнуваа нејзината зрелост но и сериозност како и одлучност,челото тоа безбојни поле на кое судбината и животот ги пишуваат своите скриени тајни низ видливи бразди,беше вешто покриено со човековата хемија испомешана низ разни кремове,веѓите како и секогаш во својата линија го имаше немирот нескротлив и со секој немир кој го носеа во себе на очните капаци им го одредуваа ритамот на играта,низ тој ритам се провираа погледите кои и колку да сакав да ги одбегнам го следеа вешто секое мое движење,лицето зацрвенето со најаката црвена боја,неможев да одредам дали од моменталниот допир кој го стори,или од студенилото кое беше наоколу,усните со својот сјај кој беше вешто поставен само ја заокружуваа целата таа убавина и го чуваа зборот кој го изговорија.

-Зарем ме заборави.

Првиот миг посебно за мене беше премногу збунувачки,се чувствував како некоја сила да ме исфрлила од поставениот колосек на движење.

-не,не те забораив-одговорив ладно

-ајде да не стоиме на плочников како непознати странци,ајде да испиеме едно пријателско кафе,ако не друго барем толку заслужувам.

Тргнавме према локалот каде имав веќе навика да пијам кафе,зборовите на другарите кога зачекорив небаа исполнети со отров или зајадлив,тоа беше познатото прилепско мајтапење,Милан каков што бил отсекогаш грловит,и во својата грловитос сакаше своето мајтапење да го растура по околината а со тоа да им каже на другите дека е непресушна фабрика на мајтап,стана од масата на која седеше со другарите,театрално во негов стил го најави моето доаѓање,се поклони со некој само нему познат наклон и го развлече неговото оооооооо низ локалот.

-ооооооооо мислев дека и денес нашиот поет ќе не почесто со своето присуство,ноооо гледам дека полека не заборава,веќе не сме му ние потребни.....и како самиот да се прашуваше вртеќи се према другите....а зошто пак ние да му требаеме,кога ние можеме да го инспирираме само да биде поклоник верен на Богот Бахус,зарем нее така мој пријателе

Малку засрамен од неговата пријатна зајадливост го поздравив.

-Милане не е се баш така како што гледаш.

-ех па да ние сме слепци во денот,ама ти ја имаш моќта и да гледаш и во мракот.ако ако и треба да не заборавиш,но секогаш кога ние ќе ти потребаме ќе бидеме тука,оние Маркови Кули имаат во себе некој моќен невидлив лепак со кој те лепат уште од раѓање на самиот бел мермер кој знаеш дека ни тече постојано во крвта,па и кај да одиш повторно ќе се вратиш кај мермерот....потоа се заврти седнуваќи си на масата и делеќи на другите својата заразна смеа која ја прифатија.

Голтките на топлото кафе се помешаа со едно минато,минато кое се затвори со мојата желба за нов свет.

-за твоето враќање разбрав уште третиот ден,неколкупати собирав храброст да ти пријдам кога те гледав како одиш по улиците,но твојата темнина што си ја послам ме одвраќаше,болката од тебе гледам направила свер,свер како што јас никогаш не би можела во тебе да видам,твоите крвјосани очи

навистина ме исплашија кога те видов,а ти во твојот занес не гледаше каде одиш и не регистрираше ни едно туѓо присуство околу тебе.

-се вратив-замолчив гледаќи ја во очите..се вратив,а и јас самиот не знам зошто се вратив,овде сум само бледо сеќавање кај сите,авет кој осамен шета во ноќните сати низ празните улици,и во таа празнотија го бара спасот,се вратив со надеж дека тука барем ќе можам да ја залечам раната која зјае во мене,не да ја излечам,зошто знам дека никогаш нема да се затвори,барем да ја залечам,да не ја гледаат луѓето и да ми приоѓаат со сожалување,а тоа нивно сожалување уште повеќе ме повредува.

Ја погледав во очите,но сега малку со дрскост,но во нејзиниот поглед не видов сожалување,видов некоја желба која се таела,видов како од тие очи се провре повторно една невидлива рака која бараше допир,повторен копнежлив посакуван допир.

-Зарем немаш повеќе сонови да сонуваш,ти кој знаеше и нашите најскриени желби да ги видиш и тие желби со твојата искреност и отвореност за миг да ги направиш стварност.

Ги изговори овие зборови со својата младешка пркост насмевнуваќи се благо низ развлечените усни.

-Немам веќе ноќи за сонување,сега кога и денот ми е ноќ,се е еден кошмар.па така несакам навистина да сонувам.

-не постои смртник кој не посакал повторно да сонува..возврати спремно.

Сега спроти мене не седеше она млада девојка со коса разбушавена од палавиот ветар и занесен поглед,поглед кој знаевме да го распостелиме додека седевме на највисоката карпа на Марковите кули и да ги броиме свездите во бескрајот,да ги броиме светилките во градот,а потоа кога преморени од играта која немаше крај слатко ќе се насмеевме,пред мене седеш една жена која добро знае што сака,жена која смело газела низ животот,но и животот газел врз неа,жена која сега и таа дрско ме погледна,но во нејзината дрскост немаше студенило.

Во заедничкиот молк се помешаа сеќавањата надоплонети со пријатната музика во локалот.

-Ако некогаш посакаш повторно да сонуваш,барем една ноќ,јас сум тука,би го познала твојот чекор и во најбучната ноќ,мојата

порта ја знаеш, зошто знам дека како крадец се искраднаваше некогаш плашејќи се од звукот на зарѓаното резе, немора сега да се плашиш од тој звук на резето. отворија ширум и дојди заедно да сонуваме барем една ноќ во името на нашите спомени, несакам да те оковам со никакви пранги, ни пак да те затворам во невидлив кафез, твојата душа е премногу слободна за да биде заклучена со катанци. знаеш и самиот дека не би се осудила за ништо на свето да те попречам во твојот слободен лет, само некогаш кога ќе чекориш по земјата дојди барем твојот од да не биде празен.

Стана брзо, којзнае можеби малку исплашена од својата искреност, и колку да ја криеше солзата, таа предавнички се срина по нејзиниот десен образ, малку засрамено ја избриша, се заврти и без збогум замина.

Го гледав нејзиниот грациозен од кој на момент наликуваше на срнечка невина игра, го потискав силно изворите на прастарите спомени. Ехото кое се провираше некаде под падините на Водно јасно кажуваше за постоењето на стварноста, тука предавнички клокотеа казаните на младоста, искрата само го запали оганот кој беше покриен со пепелта на заборавот.

Од друга страна низ процепите на времето одекнуваа со плач осаменичките мигови, кои на моменти самите во себе се плодеа и ја зголемуваа болката, лазеа низ пределите од болка и кога ќе застанеа на Плетвар со болен рик најавуваа дека се преболни, но мојата самотија не ги создаде тие ридови од болка, мојата самотија беше само плод на таа болка.

Моите последни 24 часа

Мислам дека се испомеша сето време,некоја невидлива рака ги бришеше сите познати граници на постоењето,некаде пред мене,трчаше минатото,позади застана иднината,а сегашноста ме влечеше во дупката која се отвори,неразбирав што се случува,само стихијно с е препуштив на ситуацијата да се случува.

-конечно се исполнуваат сите твои скриени Молитви за средба со мене..ечеше со малку лутина гласот наоколу...конечно ќе се видиш себеси..

Немав ни грам сила во себе,да прашам кој е гласот,ни каде сум,ни што се случува.

Темнина,тивка,бесчујна,исполената со мирнотија,каде што и најтивкиот шум би било преголема бука..да,да,темнина,онаа почетна,која ја добивате кога ќе ги затворите очите,и запловувате во тие бескрајни простори.

-Добро Утро...ме разбуди гласот,токму гласот што отсекогаш сакав да го слушнам,гласот кој уште не си ги отворил очите ќе ти ги донеси сите радости,гласот кој ќе ја распостели сета мирнотија низ дамарите...

Полека ги отворав очите,ништо нарочито не видов во првиот миг,истата соба,истите ладни сидови,истиот декор,се беше исто,само што сега полека трепереењето на воздухот беше некако друг,исполнет со мирнотија,некоја енергија која досега воопшто не сум ја почувствувал се завлече насекаде.

-време е да живееме..дојде гласот десно од мене..во тој глас немаше ни ,болка,ни пораз,ни пак чувството што ги имаш кога ќе изгубиш некој кој ти значел..во тој глас ја почувствував сета бескрајна Бладорност,сето Бескрајно Чувство на разбирањето за животот,во тој Глас течеше Безвременската Мирнотија родена од Љубовта.

Седнав изненаден на креветот,гледаќи го непознатиот како седи мирно на фотељата.го гледав сакаќи на миг да ја сопрам реката на прашања кој сакав да ги поставам,кој е како влегол тука,што сака од мене.но неговиот

поглед,тој поглед кој никогаш нема да го заборавам,веднаш влеваше,доверба,веднаш ги уништиваше тие одвратни копилња на стравот,недовербата и несигурноста при секоја средба со непознат.не чекаше да прашам,туку одговори.

-јас сум твојот Ангел Чувар..

Ја забележа мојата недоверба,кое беше прво моето неверување во тоа,но ја забележа мојата трансформација за свесноста каде сум , мојата насмевка му кажа..

Вистинските Местења Почнаа

Почесто си го поставува прашање..зошто..и навистина никогаш одговор на тоа прашање не добив одговор..зошто едноставно бликаше таа преголема омраза од таа жена..ете и ја дадов таа нејзина слобода,навистина живееше онака како што сакаше таа,или понекогаш кога ќе размислев добро,живееше онака како што другите сакаа од неа,а таа сега беше вистински роб во таа нејзина привидна слобода.

Беше петок,се сеќавам на тој ден премногу добро,некаде околу пладне дојде синот,кажуваќи ми дека тука за викендот ќе преноќи кај мене во Ѓорче Петров,не ми пречеше,напротив се радував дека барем два дена ќе бидеме заедно,не му споменав бидејќи и тој веќе знаеше зошто и навистина доаѓа,сега во Кисела Вода,доаѓаше новиот Љубовник на неговата мајка.а тој како што слушнав несакал многу деца околу себе..па едноставно мораше да ги праќа насекаде..добро ајде реков нејзин проблем,барем ќе бидам за викендот..ќерката од поодамна престана д а контактира со мене,па несакав да го замарам со ова синот.така да темите ги одбегнував..само го прашав,како е сестрати,кажа премногу ладно..добро е и толку...

Ручекот беше готов,ручавме,но сепак во неговото однесување,забележав некаква напнатост,едноставно беше премногу воздржан,и по обичај ми ги кажуваше работите кои ми ги кажал многупати претходно,од преголемата збрка во неговата глава,веќе не се сеќаваше што ми кажал минатиот пат,но ајде си велев во себеси,оставиго и не го оптеретувај..зборуваше за наводните проблеми во љубовта...отворено му кажав..колку си прљав синко,колку не си испран,и колку си запустен,не очекувај и најголемата будала со тебе да биде барем три дена..рече некако низ заби дека не сум во право..тогаш ме изнервира и му ја кажав вистината..

-кажими дали сега на виделина излегоја моите зборови..и дедоти и бабати,не ги интересира многу за тебе,зошто не го носиш нивното презиме,не си нивна цела крв,и баш им е гајле за тебе..точно ли

е..слушнав дека бабати постојано ти префрлала..одиси кај твојата фамилија...вистина ли е или не..

-ама тато..таа кога ќе се изнервира сешто зборува..

-дали е вистина или не...

-не се секавам дека кажала такви зборови...

-добро ќе го оставиме ова настрана,но знај,кога еден ден и тебе ќе ти ја покажат вратата од таа куќа,тогаш ќе се сетиш што си изгубил..ама улицата на која ќе се најдеш нема да ти го даде она што ти треба..тоа е твој проблем,така сакаш така прави...

Се завршија разговорите на оваа тема и замолчи..времето одминуваше,јас морав да се спремам за на работа бидејќи бев трета смена..од 19 до 07 утрото..се облекох и заминав,му оставив пари бидејќи ми кажа дека ќе оди во град..и заминав

Нокната смена помина доста турболентна скоро до 04 часот воопшто неможевме поштено да седнеме да пиеме на раат барем едно кафе,интервенциите се редее една по друга,која од која,сите беа интервенции каде моравме максимално да се воздржуваме,и д ане го истураме нашиот собран бес,од зборовите што ги трпевме како навреди и понижувања од граѓаните...но сепак измина како што измина..

Се вратив во 08.30 дома,бидејќи сите извештаи што ги пишувавме беа задолжителни,среќа што во тој правец живееше колега од Рашче,па заедно се враќавме со колата,кога се вратив синот небеше дома,се гледаше дека и воопшто не спиеа тука,полните пепељари со пикавци,беа знак дека тука биле повеќемина,ајде реков некако млад е нека се прибира барем некаде..бидејќи бев преморен,едноставно неможев да заспијам,па сакав на некој начин да го намамам сонот со тоа што ќе се изморам максимално..зедов да зачистам низ собата..кога се беше во ред,ми остана уште прашината која се нафатила од минатиот пат,а тоа беше минатата недела,да ја избришам..се качив на столчето и започнав со малото метле да ја носам на крајот од висачите,во еден момент на самата средина од висачите нешто ми запна,полека почнав да го влечам до крајот,кога силно го турнав на тепихот паднаа две пликоа..едно големо и жолто другиоти мало и плаво...ги зедев и ги отворив,од тоа што го видов ми се дигна косата на глава...во големиот жолт плик имаше 7 странски пасоши,неколку беа од блискиот исток,неколку турски..незнаев што да правам,седев и целиот се тресев од бес,се тресев затоа што

нејзините гадости отиде предалеку..и сопствените деца ги туркаше во подмолните игри,и ги користеше како алатка...во другиот плик имаше нешто завиткано во црно марамче,полека го творив и тоа што го видов,уште повеќе ме стаписа...имаше три предмети..скршен метален крст,премачкан со нешто кое имаше непријатна миризма,имаше скршен прстен,и третото неможев да си го објаснам,некоја слика на гробишта..просто неможев да верувам,до каде отиде со својата подмолност..и повторно со она моето зошто..па веќе 1 година бевме судски разведени,се што требаше на децата им плаќав,плус што го земаа она кога доаѓаа,прво двајцата потоа само синот..не им се мешав,не им солев памет,едноставно оставав секогаш како што ме учеа,секој оди по својот сопствен пат онака како што мисли..

Сето ова го собрав во една кеса,и излегов од дома..пликото со пасошите ги фрлив во контејнер,а другиот плик бидејќи беше блиску Вардар,отидов и од брегот го фрлив со зборовите..Боже платим им ти,јас им Простувам...

Заминав дома и сега вистински сонот не ми доаѓаше на очи,купив нешто потребно за денот да го поминам,и се вратив дома..некаде после пладне околу 14 часот дојде газдата Цаци,и ми кажа дека некои ме бараат на врата.излегов на порта,и таму беа двајца млади чуѓе,едниот од џеб ја извади службената легитимација и ,ме праша дали сме колеги,му кажав да,и ги поканив да влезат,нешто ми кажуваше упорно дека нивното доаѓање не е случајно..но сепак ги пуштив..

Влегоа во собата,седвме,и нормално ги понудив со кафе.прифатија,додека го варев кафето,разговорите беа онака неврзани..потоа кога седнавме,кажаа дека доаѓаат за личност од соседството,ги интересирало неговото однесување..им кажав кратко дека со човекот имам само едно добро утро добар ден и ништо повеќе,и дека го гледам два три пати во месецот,па така не го познавам за да кажам нешто повеќе,добро рекоа,и продолжија да го пијат кафето..се извинив кажувајќи им дека одам до купатило,но на излегување не ја затворив целосно вратата од дневната оставајќи мал простор кој беше доволен да се слушне што зборуваат..само што влегов во купатилото,еден од нив стана,и видов дека оди накај кујната,да во еден момент му кажа на другиот...нема ништо,а ни кажаа дека се е спремно..сега навистина незнаев што да кажам,колку што бев бесен,веќе

некој црта на страв се јави..зарем толку далеку оди оваа жена,што ја злоупотребува службата и да ме намести,знаев за местењето нејзино и жената на која и го држев детето во црква кога го крштеваја,но ова веќе беше отидено предалеку...се вратив во собата,како ништо да не било,колегите беа на нозе,се поздравија со мене и си заминаа,кажуваќи,дека е во ред..се извинија и заминаа..

Се качив после ова на кафе кај газдата,и при разговорот го прашав дали синоќа освен синот биле некои други во собата,кажа дека дошле на кратко,двајца возрасни мажи и дека пиеле кафе и си заминале..дали беше и неговата мајка го прашав..не рече..но кога тоа не го кажуваше ја наведна главата долу,веќе ми беше јасно дека и таа била...не бев веќе во можност да размислувам за ништо..од една страна нешто ми кажуваше да прекинам веднаш со контактите со синот,бидејќи и тој веќе посакуваше да ме намести,од друга страна нешто ми кажуваше,остави самиот да се демаскира,не му споменувај за ништо самиот ќе праша...и така се случи...

Крајот на една темнина

Брзите чекори на минувачи одекнуваа насекаде, со брзањето сакаа што побргу да избегаат од нервозната игра на ладниот ветар, а тој им се завлекуваше и под слабо врзаните јакни, под бледите палта, и таму правеше некои интересни фугури со морниците кои го поздравуваа својот пријател, дали студенилото на рацете му кажа на ветерот дека бесцелно е да се позанимава со мене, или тромоста на чекорите не му беа интересни па вешто ме заобиколуваше, неznam но веќе секојдневно ги гледав излитените фасади на старите куќи, некогаш пробував макар со поглед да го вратам нивниот стар блескав сјај, не успеав, толку беа избледени, што бојата скоро и да не се познаваше, па можеби затоа окото не можеше да ја одреди колоритноста што била нанесена којзнае кога.

Беше пладне, кафеаната повеќе беше празна отколку полна, и неа ја одминала веќе славата, само некои кои живеат со спомените за некогашните лумперајки навраќаа, повеќе од навика, ќе седнеа на масите и ритуално ќе ја кренеа раката во воздухот, кажувајќи со тоа дека е време да се регистрира нивното присуство, келнерот Миливој, мрзоловно ќе се довлечкаше до масата, со чекор на претепан пес, и незаинтересирано ќе забележеше што бараат од него, така и денес, само седнав без да го повикам, кога виде дека и после пет минути не ми е потребна неговата услуга, со последни сили се довлечка, небеше скржав на зборови, но во последно време се вообрази дека неговото повелете е бесценето, па само како кип антички ќе се здрвеше на главата од гостинот и чекаше што ќе побараат од него.

-Донеси исто како вчера.....

Без наклон се врати, кажувајќи со гримасата дека не е задоволен од порачката, но за кратко време црната течност која наликуваше на кафе се најде на масата.

-Миливој...

-кажи.....скоро нечујно ги изговори зборовите..

-старецон во аголот што седи, кој е....

-уффффф...испушти добар дел од градните резерви....подалеку од него....

-зошто,заразен ли е,или е опасен.....

-не,нее ни заразен,ни опасен...малку направи пауза...никој не знае ни кој е ни од каде е,се појави пред извесно време,но некои кажуваат дека бил кобник.

-вака кога го гледам не ми личи на кобник,ни пак на скитник,повеќе наликува на скршен човек...

-незнам дали е скршен или сомелен,мене лично не ми се допаѓа...зборувавме тивко,старецот ја крена главата од масата,како да знаеше дека разговараме за него,го фокусира погледот кон нас,и со тој ладен поглед не предупреди....знам дека сум предмет на вашите интересирања...

Небеше којзнае кое задоволство да се пие таа блуткава напитка,но кога се троши бесцелното време,тогаш сејдно е дали ќе се пие вода со мирис на кафе или ќе се гледа незаинтересирано во минувачите.некои со своите мисли додека одеа ги граде своите светови,блескави и исполнети со многу радост,во тие светови се наоѓаа сите нивни и вистински и посакувани радосни мигови со своите сакани,некои пак со тешка мака се делеа од своите црнила и,ги фрлаа насекаде и заминуваа без да видат каде паѓаат,не го регистрирав присуството на непознатиот во овој простор каде воздухот имаше вкус на фрлено и полускапано јаболко.цигарата веќе самата од себе се изгаси,немаше ни грам задоволство во неа,кога сенката која ја преслика скржавото сонце на еден дел од масата кажа ..јас сум тука..ја кренав главата незаинтересирано..

-повторно си играш со злото...со својот студен но сигурен глас ми се обрати....

Ја кренав главата,сега можев добро да го видам,и небеше старец,само длабоките животни бразди кои беа напишани на неговото чело,го правеа старец,испиеното лице само ја зголемуваше таа афентичност,но погледот,погледот беше тој кој сеуште имаше живот,и тоа многу,живот исполнет со пркост и немир,живот исполнет со непокор кој зборувааше за сите изминати патеки...

-се познаваме ли...сакав да го отстранам од мене со својата незаинтересираност...

-се секаваш ли на овој прстен...пред мене го остави златниот круг кој некогаш стоел на нечија рака...

-не,и не ме интересирааат веќе туѓите работи...

-погледниго добро,и речи дека е туѓ....

Погледот го фокусирав во прстенот но ниедна мисла не одлета во минатото,мисла која на било кој начин ќе ми кажеше дека сепак имам нешто заедничко со тој прстен.

-да те потсетам,ова е прстенот,за кој ТИ....тоа ти го кажа со преголема сериозност...ти мислеше дека е загубен...

Незнам дали секавањата беа толку бледи,или несакав да се се секавам повеќе на нешто што веќе правта го прекрила,но сепак,некои мали фрагменти од разговорот долетаа пред моите очи...незнам како го изгубив прстенот..со мала доза на нервоза беа кажани овие зборови...

-сега знаеш за кој прстен ти зборувам...

-Да знам но сега навистина несакам да знам...

-тоа е добро што несакаш,но сепак пробувааш да се вратиш во мракот....зарем не ја научи лекцијата пред само еден месец,знаеш добро што ти се случи....

Молчев и сега навистина го погледнав добро во очите,студенилото кое избиваше од тие очи ме натераа да го почувствувам просторот претесен,ми беше потребно место каде ќе земам голема количина на воздух,овие очи сум ги видел и другпат,тогаш,....зарем повторно овие секавања ќе ме гонат сеуште,сум ги видел на друг лик...

Се доближи до мене,како да ја контролираше одбојноста,беше завртен со половина лик кон мене,пред да исчезни од пред мојот поглед ги кажа своите зборови и замина.

-никогаш не беше предодреден за темнината,секогаш кога пробував да го заробам целосно твоето срце,некоја сила помоќна од мене ме одвраќаше,сега и јас знам дека твојата патека е премногу светла,оди и земиго тоа што требало да го земеш многу порано.....ТИ....ти си мојот неуспех.....ја отвори својата рака,во дланката имаше едно мало црно топче од кое за само дел од секундата изби таква силна реа,што некои минувачи со погледот пробаа да го одредат изворот на таа реа.....ова е сметката која треба да ја доставам до нарачателот кој долги години ...малку се насмевна со иронија...кутрата таа бедничка,мислеше дека е мојот господар и бараше слепо да ги исполнувам сите нејзини наредби и

желби сега ќе свати дека беше само мој покорен роб, не се грижи, низ воздухот за само петнаесетина дена ќе ја слушниш веста за цената која е платена, повеќе нема да биде се како што било, кога ќе го нема столбот кој сите мислеле дека бил главна потпора, сега скоро ќе замине нејзината мајка и тие околу само немо ќе бараат спас, сега навистина оди..... со брзи чекори се изгуби низ минувачите, беше побрз од сите кои брзаа.....

Мојата нескротена искреност

На неодмрзнатото небо се лизгаа моите вкочанети криља во дневната сивотија,и личеа на некои суварки кои паднале од стариот и веќе полусув даб..лежев на тоа небо сраснат со грбот,неможеќи од болката и да офнам човечки..другите кои ме гледаа,од само нивни познати причини се смееа..малку се исправив на коленици придржуваќи се со дланките..од проклетата болка и брчките на челото ми бегаат некаде на крајот од ликот..смеата можеше сега да се слушне се до крајот на вселената..од сето ова пукаше и рскавицата распослана низ телото..заради истоштеност,колениците танцуваа во свој ритам..мислев во тие мигови на пролета,а оваа крастава година никако да си отиде.....од каде ли се зададе проклетницата..од каде..се смееше,да се смееше со кисел вкус во здивот..полека се наведна над мене,подаваќи ги модрите бузи од кои и штрчеа кучешките заби..легнав на каменот топлеќи го со тилот..се движеше брзо околу мене,небаре е потомок на орлите..

-колку ли машко месо си изцвакала што така ти смрди таа пештера од која само пелин зброви ти се лизгаат,...ја прашав
-пролет е...погледни,пролет се разеленува...крештаво глаголеше..неможеш,навистина ли неможеш да ги видиш јатата од штркови како доаѓаат..неможеш тревата да ја помирисаш....оф,оф,оф мил мој....прашуваше со смеа...неможеш „зарем ти тежи земјата што ја фрлив врз тебе...зарем пирејот со корењата толку те сплеткал,што неможеш ни да се свртиш....зарем толку ти тежи хумката....оф,оф,оф мил мој...

Молчев и несакав да зборувам,ако зборував секако дека ќе ги разбудев сеќавањата...а тие не беа баш убави..

Зборувавше,повеќе сама си одговараше...

Негледааше кутрата на колку страшно место се среќававме..од очите жар и леташе додека ме гледаше

-ти плиснав крвав дожд мил мој...сакав ете да ги измијам гревовите..знаеш,секогаш кога те плискав ти умираше...првиот пат кога

легнав со орел..а ти умре во неговите очи..вториот пат на синорот од мајка,и во заодот и во изгревот се прпелкав во постела со бедник,удри порој тогај во вените мои,и семето негово прорти во мене...третиот пат бегав од другите птици грабливки,и сакав,и јас сакав да бидам како нив грабливка..та грбава маска ставив на ликот,и со поет легнав..лажлив и грбав,како што беше слаб на зборови,така беше слаб и со сила..сидаше кула до соѕвездијата..а ти умираше по втор пат...умираше уриваќи го својот пат

Во себе си мислев

-ах проклетнице...чумата од вените ти ја извадов,и недадов врз тебе да се сурнат разноразни сенки...а ти..со глутница пир си правела...каде ли ми беа овие ископани очи сето ова да го видам..

Се јадосував,а колку повеќе се јадосував,црнејцата што до пред еден час ме стегаше со своите подвижни нокти..сега се радуваше..зеде да се движи малку лево малку десно..лут,бев лут и ја искарав

-зарем и ти со неа се здружи,црнејце,и ти што нозете ми ги скамени иловице..зарем и ти секогаш во заодот и во изгревот со неа на крвава месечина си танцувала..

-оф,и ох мил мој..секогаш кога ртеше семето на твоите усни,некоја нова приказна се раѓаше тогаш..знаеше така слатко да започнеш,и да раскажуваш..и не знаеше да престанеш...и некаде кога мракот ќе те создадеше..ти поројот го претвараше во лавина..и крикаше,крикаше се додека мојата кисела и блуткава љубов не те залепеше на место..

-ми претскажаа за тебе,дека си гладна земја која ни дожд ни порој може да ја натопи..вечно жедна си била...вистина ли е тоа...

-да небеше чумата во моите вени...ехеееееее..ќе прскааа мажите,како што прскаат костењата на огниште..и ќе се струполуваа врз своите лилави сенки.....ех колку беа бедни...мојата горчлива тага од stomакот им ја блуев,а тие жедно ја пиеа...и гладни беа пак...

Одеднаш ја собра својата сива и збрчкана усна,толку силно што малите и ситни венчки прскаа како водоскоци....

-сеуште ги оплакуваш живите...

Тогаш нејзината вкочанетост попушти а јас малку се наголемив...

-погледни,зад ридот сеуште збивта потокот за кој секогаш ти зборував,а ти никогаш не слушаше...кога тој ќе пресуши,тогаш и јас ќе прекинам да

ги оплакувам живите...ете на тој поток моите самовили лице си мијат,и коси си чешлаат.

-еxxxxxxxxxxxxxxxx,гладен си гладен си сеуште за треска која сакаш да те треси во вените.

Сеедно што се случуваше тука се поинаку,но ја забележав нејзината преплашеност и истоштеност..

-јас ломомам да си олеснам душичкава која евеја стои врзана за црниот камен...а ти...што така молитвена клекна.....

Молчеше исто како гробникот што молчеше кога ги фрлаше грутките црнејца врз сиот изминат живот легнат во калапот..молчеше како што молчат најмолчеливите риби во матните вирови...молчеше и само ноздрите ги ширеше...

-не молчи,ајде заглаголи и истуриги твоите пелин зборови...кажи за што дојде...

-мојата бавност,сега не ми дава тука да бидам птица која ќе лета во бескрајот,глоговите што луѓето ми ги забуцаа на испраќање ме боцкаат и болат..сите секавања се стопија...но...но..но..твоето смрзнато небо најмногу ми тежи....дојдов...дојдов...

-ајде,ајде кажиги зборот што најмногу го мразеше и плукаше...ајде

-дојдов.....дојдов да ми ја дадеш твојата прошка.

-дојде да ти дадам мојата прошка нели.....

-да...

-дали си спремна да ја слушнеш вистната од која бегаше постојано..

Молчеше,а нејзиниот молк значеше дека сеуште сомневњат и се сноват.

Ја крена главта и својот матен поглед проба да го избистри..тешко и одеше..

-да спремна сум,и ја наведна главата.

-ќе ти простам...кога реките од солзи од оние две невини суштества кои сеуште скитаа,ќе пресушат...кога нивните ридови од болка ќе исчезнат...кога нивниот поглед кој сега во небеса и тие како јас го праќаат ќе биде бистар,како најбистриот извор планински...ќе ти простам кога црнејцата ќе ми биде радост а не тежина...

Молчеше со своја сивопепеласта боја залепена насекаде на неа..

-и дојде да молиш,зошто тежината те згравила вудве...дојде зошто стаорци коските ти ги глодаат,дојде но никогаш омразата не ја искорена

од твоите очи...сега е постудена и пострашна...дојде зошто не се чувствува голема и важна...

-но...

-но навистина неможам...овде те гледам само како една обична бројка која ја бројат во проклетијава...

Прсна од бес,и замина,влечеки го својот кривулест корен..немаше сега никој околу неа да и ја испрати душата...рацете и беа празни...сивотијата нејзиното небо го правеше празно празно...

-знам дека ќе се моли,и ќе се преправа дека е Богочедец..за себе не за Бог...

Нова карта се отвори

Наближуваше муграта,а неизбежната утринска дремка веќе се лепеше на клепките,едвај ги држеш отворени очите..колегите полека полека се повлекоа на своите работни места а јас останав сам..камерите работа,но светлото од мониторите се повеќе и повеќе ја лепеше дремката...морав да излезам малку надвор како би свежината на воздухот малку ме врати во форма...стариот сиден часовник со еден ударзначи 04 часот...само што се смири звукот од гонгот..телефонот засвони...во себе си помислив. -евега некој ранобудец сега ќе ме масира..и него не му се спие,па ако не друго ќе слушнам некоја нова филозовска мисла.

-ало Париз,овде Лондон,како е таму..се спие,или се работи..

-милане не трескај глупости..кажи што ќе кажиш,не сум расположен за твоите големи мисли..

-ех јас кутриот,се јавив од тебе да слушнам некоја голема мисла,а ти ме откачуваш.

-Во четири сатот насабајле,можам само некоја зелена да истресам ништо друго.

-добро,гледам не си расположен за разговор...да ти пренесам..собајле после смена јависе по телефон кај началникот,те бара..

-што па мене началникот ме бара..

-незнам што те бара..другар ти е ајде сега не ме мотај..

-е добро де,другар ми е па што,ти љубоморен ли си на тоа...ама да знаеш дека ние не разговараме за службата.туку приватни работи...

-интересно,не ми се јави мене,туку ти оставил тебе порака да му се јавам...

-јас тоа незнам зошто мене ми кажа да ти пренесма,но знам дека беше во брзање..само ми пренесе тоа и замина некаде..ако мислиш да му звониш сега,немој..

-Добро ќе му се јавам собајле...

Ова како да ми ги разбрка тие дремливи мисли кои го влечеа сонот со себе..па започнав сега јас да размислувам што е тоа што толку е важно па му пренел на Миладин да му се јавам...но ајде остави за крај да

видам што ќе се изроди...со тие мисли измина смената..кога веќе беше 07 часот го завртив бројот од Началникот и се јавив.

-Ало Началник,сте ме барале...морав по телефон да раговарам службено.

-да те барав..во 07,30 ќе поминам ќе те земам од работа да одиме на доручек...слушнав за еден нов но добар ресторан правеле многу убава чорба,а знам дека ти неможеш да одолееш на шкембе,па затоа ќе одиме заедно..

- договорено,ќе те чекам.

Тој половина час ги искористив за утринското кафе со колегите од новата смена,итекако ми добро дојде,,ме расони целосно таа топла напивка..па само што ги испив последните капки кафе,началникот веќе беше пред капија..само свирна со сирената,кажуваќи дека нема време да излегува.. Се качив,и до самиот ресторан молчевме..кога молчеше Горан,знаев дека работата беше сериозна.па токму затоа несакав јас да го давам со разноразни глупости..кога стигнавме,пред нас се најде нов и прекрасен ресторант..очигледно беше дека сопственикот има доста прошетано,видено,но и работено во ресторани,кога самиот отворил ваков угостителски објект..вкусно наместено за пребирливи гости..седнавме и првата цигара уште не ја запаливме кога дојде келнерот,носеќи ја пепељарата..младо и стасито момче,кое беше квалификувано за оваа професија..веќе стандарното повелете го кажа.

-две шкембе чорби,и пред чорбите две кафиња две ракии и две салати.. Ги прими нарачките и замина..

-Горане погледнине...Чорбите се само изговор за да ме викнеше..нешто друго е во прашање..ајде сега сме сами и можеш да ми кажеш што имаш..

-ех пак ти..изгледа е тешко од твоето око нешто да се сокрие..

-знам дека тоа што сакаш да ми го кажеш може да ме повреди,па едноставно ги бираш зборовите..те гледам ја запали за кратко време и втората цигара..и постојано го одбегнуваш погледот,несакаш да ме погледнеш во очите..

Молчеше и длабоко вовлекуваше од цигарата,споро го подигна погледот и ме погледна сега во очите.

-спремен сум да ти откријам некои работи,ама ако ми ветиш дека нема да се нервираш..несакам да те гледам како патиш..измина цел месец

како си разведен,а ти бре ако вака продолжиш ќе се мрднеш од памет по неа....забравија веќе еднаш..таа не е твоја,и никогаш не била...можам слободно да кажам дека беше сечија,но никогаш не била твоја..

Го погледнав остро..

-ма гледајме колку сакаш,ама кога почнав сега ќе ти кажам се..па ако сакаш и никогаш повеќе не ми зборувај.

Одмавнав со раката.

-добро кога си решил ајде зборувај,јас само ќе слушам.

-знам многу работи ќе ти изгледаат за апсурди,некои нема да поверуваш,дека се случувале мимо тебе,и дека некои работи и понатаму се случуваат..

-добро ајде сега неме врти околу,кога веќе ме викна отворено зборувај..

-се секаваш пред една недела ме праша,кој е човекот кој на банкетот е со твоите деца..кој ги прегнува и се слика..прво,да знаеш,дека таа добро те познава,и секогаш кога ќе имаше нов љубовник ги тераше децата да се сликаат со него,и сликите ги објавуваше на фејзбук,а ти ги гледаше и се нервираше..разбери човеку,таа ужива во твојата болка...знае дека патиш,и се труди секогаш да ти ја дозира добро таа твоја болка..но евеја сега таа прилика.

-да се секавам,ти ми рече тогаш дека за тоа во друга прилика..

-тој човек се вика Тони.и ни е колега.работи како испектот во оделот за...со твојата бивша се знаат долги години,и се во врска уште во времето кога таа во таа служба работеше како чистачка.долго време ја криеа својата врска,но ете собра храброст и го покажа пред сите...малку чудно ми е што се повторно заедно..знам добро дека едно време прекинаа..но не е се тоа..и твојата бивша,е на платниот список,кај нив...од времето кога ти беше под надзор..па добар дел од имформациите таа лично му ги доставувше.добар дел од сите твои разговори и контакти беа педантно бележани..се секаваш кога започна да настапуваш на разноразни места со твојот пламен национализам,и токму тогаш стана интересен..а кој ќе биде најдобар за да те надгледува ако не твојата бивша..па така се најде на платниот список,и ја активира нејзиниот љубовник..но има една работа која ја потслушнав и не ми се допаѓа таа.

-која

-дека тие двајцата ги врзува некоја мрачна тајна која и двајцата ја кријат..и токму затоа не е случајно повторно појавувањето негово во нејзиниот живот..

-која е таа мрачна тајна...

-незнам,навистина незнам..но ќе видиме..подобро е времето да го оставиме да си го каже своето..

-интересно..

-да да интересно..знам дека сега ја спремаат за нешто големо...треба да оди некаде на обука за манипулација со луѓе...а кога оди на таква обука...треба прво да му се пикне на некого во кревет,потоа ќе следува главната задача..

-а тоа што ја прогласија за промотор на годината..

-па и тоа е дел од преставата..треба да направат добра подлога за жртвата да падне лесно..вака ќе има престава дека пред себе има интелегентна и способна жена..кога ќе падне тогаш,подобро да не му сме во кожа...

-возможно ли е таа жена воопшто да не сум ја познавал....

-е возможно е да знаеш...

-а што бидна со оној Поетот Борче..слушам го обработила добро...и сега кутриот како мисир дремел кога таа ќе се појавела...што е толку што има таа во рака и што црвенеел од нејзиното појавување

-си го бараше си го најде,познат е тој во светот на поетите како ловец на неафирмирани поетеси,кој ги лови,им обетува брда и планини,а потоа ги носи во ефтини преноќишта..ама сега се зезнал...по се изгледа дека го турија во skut,и ќе игра као што сакаат тие.. слушнав,кога биле во преноќиштето во центарот,и обетил дека ќе ја носи на струшките вечери на поезијата,ама пак таа се зезнала,бидејќи стихозбирката што му ја дала,е уствари твојата,која ја напиша за неа-Астра-,исфрлила некои песни,и зела од другите стихозбирки,и му ја пикнала пред нос...ни ја издаде,ни пак отидоа во Струга..згрозен бил од тоа што го видел..и ништо чиста утка било,не направиле ништо...братот со ќор фишеци тргнал во постела...

Малку почнав да се нервирам,тоа го забележа Горан

--другар,ајде те молам забораваја...и верувај ти треба да бидеш вистински среќен што се случи ова...зарем требаше да се случи како

нејзината мајка..да го носи љубовникот дома,а ти да пиеш ракија со него...

-па зарем не го направила тоа..

-колку што слушнав се плашела од твојата реакција,доколку се случило тоа..

-што од мене.

-па знае,дека си брз на реакција,а кога ќе се изнервираш,во првиот миг воопшто не се контролираш и можеш да направиш нешто непромислено...

-на пример..

-па да речиме да ја решиш со еден потег,засекогаш.

-па да бидам искрен и тоа го помислував...но само една работа ме спречуваше..

-која.

-Кога бевме во Грција на лекување..во црква пред олтарот на Бога,го дадов Белиот Завет..

-што ти сега тоа..

-ајде во друга прилика ќе ти кажам.

-Добро не инсистирам...замолчивме сега и двајцата вовлекуваќи брзо од цигарите..стигна и чорбата,и морам да признаам дека беше добра..ретко можеше да се најде добра шкембе чорба во градот.а оваа беше од тие ретките.

Над Бездната со Ерегорот(ако знаете што е тоа Ерегор)

Од мракот се излекував полека,додека напред пред мене беше огнената линија на небото,го барав насекаде телото,и во тоа барање ја држев силно,силно ја држев сенката до мене..светлината ми ги забавуваше чекорите..тука,немав ни дробови да дишам,а толку посакував барем еден грам воздух да вовлечам во себе..одев со чудното претчувство,дека наскоро ќе се случи нешто лошо..одев,гледаќи под моите нозе како стои матниот живот..одев,и знаев дека лесно можам да погледнам во сечија куќа..и да ги видам сите тие трепеливи светилки како го бркаат мракот од кој толку силно се плашеа луѓето..се завртив спроти млакиот ветар,и се почувствував од неговата свежина млад и пргав,но сепак сеуште бев далеку од ѕвездите..интересно,овде стравот небеше ништо..ја гледав како малку се превиткува од болка Бабуњосаната месечина..малку десно од неа трите шурки на старата чешма течеа незапирливо..ете не го каниш а тој таму..

-ја слушаш,нели,и ти ја слушаш оваа незапирлива песна на шурките ...го прашав Ерегорот кој седеше на камент покрај коритото.

-со нешто мора да се исполни празнината..не е навистина празнина..но тие кои лутаат овде така мислат..

-и јас лутав се секаваш..

-знаеш...малку се насмевна...откако те запознав,започнав да се смеам..но повторно низ смеаата ми се цедат некои заборавени таги..

-а другите знаат ли за ова..го прашав

-не..сеуште неслушнале за ова..етеги „наараснуваат од тагата,и само се фалат меѓусебе,кој имал поголема тага,тој ќе бидел за неколку ноќи Челник..строг Челник со сурови правила.

-а ти ги разголуваш ли сеуште твоите кучешки катници..

-чекај,чекај уште малку да ги разголам па ќе видиш што се тоа катници... Морав да се насмевнав..овде смеата немаше глас...но сепак просторот на тоа треперееше интересно,можеби и на тој простор малку му беше чудно да почувствува смеа..

-ако сега ми ги покажеш твоите катници,јас ќе ти пеам со моите измислени зборови,ќе плескам со дланките,и ќе играм во целиов овој простор..

Се разбрануваа и далечините позади него,беше чувствителен,но неговиот топол здив сега небеше со здивени воздишки..го почувствува последниот зрак на заодот и одеднаш стана сериозен..

Малку воздивна..го видов,ја сокри воздишката од мене,но сепак топлината на неговиот здив беше околу мене.

-ова несмеам да го правам..и навистина и неznam зошто го правам..за ова можам да бидам казнет со најусровата казна..да бидам раграден од ништавилото и од бесконечноста...но сепак...ќе ти кажам,зграпчија свеќата која свети постојано пред тебе..ти ја фрлаш во мочуриштето а таа се враќа и се испречува пред тебе..претпазлив си,оправдано е тоа..имаш многу непријатели,а можеш да бидеш среќен...остави ги кутрите зоографи кои сликаат на темното платно со празни зборови..умен си,и лесно можев да живееш без копач..(ме погледна во очите а јас посакав да ме полазат морници..но немаше,само брза топлина помина)..на највалканата крстосница сега ќе бидеш ставен..ти надмудри ги сите,да не се каеш подоцна..земи ги бројаниците од килибар и седни ако треба во исчадената чајцилница на Исамедин..(навистина се запрашав зарем и за исамедин знае,но подоцна сватив дека е Ерегор и лесно му е се да дознае)..седни и ти нему подариму миг време,тој ќе ти подари три мудрости..оди сега...за збогум ќе ти кажам...од болест не се умира..од чемер,од црн чемер се умира..

Сега знам дека Ерегорот не ми давал да го најдам телото...нишките со кој бев врзан одеднаш станаа видливи..лежеше,во неподвижна отсутност на душата...лежеше мирно телото.

Осаменикот (но којзнае можеби беше Светец)

Се гаснеше денот, а јас почувствував дека сонцето ми се гаси во срцето..се ближи одсекаде нокта..незнам дали ќе е тажна, но се влечка како змија осојничарка...и чекорот се лизгаше полека, кога го видов непознатиот како седи на меѓата од патеката каде завршуваше стварноста а започнуваше неизвесноста, или матен сон..

-ти си светец, нели, ти си светец кога седиш така молчеливо и само го гледаш небото.

-не, јас сум само еден осаменик кој чека веќе трет ден да му пораснат кучешките заби, и да започнам да ги славам моите пагански богови.

Малку подолу од нас кај шамакот кој смрдеше одвратно, летаа многу, многу комарци, ситни но бучни, меѓу нив пајациите ловеа, ловеа безгрижно и тие што неможеа да ги сварат, ги лепеа на пајажината, каква пајажина, па зелена и леплива со одвратен мирис..ете од каде доаѓала таа одвратност.

Јас се мачев со прашање за кое немав одговор.

Нешто ќе се случи, не ме лажи претчувово, нешто ќе се случи а тој, тој го знае, само лажи дека е осаменик.

-кажими..морав да прозборам, зошто проклетово молчење ме убиваше..кажими, ти си далеку од ѕвездите, а јас сум далеку од животот..од сенките што се мотаат околу мене скомиња ми фаќаат забите, а така сакам со заби да ги раскинам, дневната светлина бргу ми бега..а мојата месечина, секогаш кога ќе ме види, се бабуњосува од мака..
Ме погледа со млак поглед

-и сега..

-сега барам темнина која ќе ме закопа...

Одеднаш, незнам што му стана...започна да се смее

-слушаш ли Пријателе..слушаш ли како пеат птиците во пролета, слушаш ли...евего мојот омилен славеј ја пее мојата омилена песна за мојот живот...

Озареноста на неговиот лик беше восхитувачка, помислив дека Божицата Весна го прегрнала, та го дарува со сокот на животот. но продолжи низ насмевка да зборува.

-тивките и чесните и праведољубовите се повлекуваат во себе..додека хаосот на пороци и очај расте наоколу..одеднаш стана и ми се вџаши во лице...пријателе, остави, остави и не копај гробови во градите..и во Библијата пишува за блудниците, каков крај имаат..ќе го напушти градот ноќе, скришум никој да не ја види...јас го гледам симболот на христијаните како ти расте под левата града..пак ќе има лажни сведоци кој ќе тврдат дека вретеното на времето што го вртиш во десната рака е измама..

Од каде ли знаеше за симболот се прашав..ете знев дека е светец..а тој мене ми кажува дека е осаменик..

-остарените призраци од минатото сеуште ми чопкаат по душавата...знаеш нели..

-не се грижи ти за тоа...венче од магарешки трн на глава и ставија..и таму дознаа, та сега и на макровата грамада и тежат нејзините измами..црн јарец ќе и ги дробат коските...а таа кутрата нова џамија во домот ќе изгради..

Ете конечно ги врзав нишките од сонот..додека големиот пајак што пролета над нашите глави сакав со рака да го плеснам..но ме спречи саменикот...или беше осаменик светец

-оди сега ,ама назад..не ти е местото тука..оди,ама сега јас те молам...навистина не копај гробови во градите...

Морав да го послушам, зошто студениот не само во местово туку и во градите ме смрзнуваше, кип ме правеше..се завртив и тргнав назад кон светлината, па макар била ноќна...кога го изминав матниот сон, се завртив да го видам осаменикот..или беше светец..

но него го немаше..а беше одалечен само три чекори..каде ли отиде...каде..

Завршена Мисија

Се запрашав себеси додека споро одев по ладниот мермерен плоштад послан со човековото ѓубре оставено после славењето на најлудата ноќ како што тие ја нарекуваа дали навистина небото има граница.....ова беше и за мене малку чудно бидејќи сега кога сите сакаа да блескаат со своите маски,јас се прашував каде е границата на човекот...го изминав животот во привидот и сега кога само пијаните единки се тетеравеа во својот занес на голем живот успех што со алкохолот успеале да достигнат една височина која ги носеше во едно несвесно дно,јас во тоа ѓубре ја барав картата до крајната дестинација...чекорев,споро и незаинтересирано се додека пред мене не се појави извалканото парче весник,малку беше згужвано,но ете во првиот миг ни самиот незнам зошто се наведнав да го земам....беше еден обичен оглас..оглас кој го напишала некоја непозната жена...ја продавам мојата потрошена и безвредна душа за еден нормален човечки ден....беше смешно да се размислува и понатаму за ова,нормален човечки ден...тогаш помислив,па зарем јас кој го поминав животот во лаги,беше подобар...со листот во рака не ни забележав дека одам во сокак кој имаше крај,дека одам во еден слеп сокак...камениот сид кој сеиспреди пред мене ми кажа ова е крајот...

-добро утро..беше гласот кој ме врати во ставрноста...младото момче со блескаво и озарено лице стоеше пред мене нудејќи ми ја својата широка насмевка во ова прво утро...

-добро утро..учтиво возвратив...со кого ја имам честа да разговарам сега во овој нов мој годишен почеток...

-кога би ти кажал,можеби малку ќе се исплашиш,но кога не би ти кажал тогаш малку би се разочарал...

-аха..прокоментирав..значи ова е утрото на мистериите..

-не ,рече..ова е утрото на реалните желби...

-но јас немам повеќе желби..со мене владее празнотијата..

Како да небеше изненаден од овој одговор,само мистериозно се насмевна и продолжи.

-зарем несакаш да ја дознаеш тајната на твојата лузна во вид на ѕвезда што ја носиш на градите уште од раѓање.

-момче..сега реков со сериозен глас..исчезна во мене тој порив кој ме водеше во неоткриени светови,сеедно ми е да знам што треба да значи тој печат што го носам од раѓање...

-малку сум разочаран од тоа што го гледам и слушам...одговори.

-зошто...

-кога прв пат те запознав..сега почна да раскажува со глас кој повеќе изгледаше на едно тивко ехо кое доаѓаше од бескрајот,седна небаре е изморен патник кој дошол пред вратата на сите разочарувања,но искрата која блескаше во неговите очи започна да пламти со небесен сјај...кога прв пат те запознав беше висок 3 метри,див во вистинска смисла,исполнет со најбелскавата светлина која ја носат и Боговите од Вечноста,кога чекореше по земјата од тебе се плашеа и најдлабоките бездни на злото,пред тебе се покоруваа сите ѕверови,кога газеше по тревата,газеше со најмекиот чекор што тревките беа радосни што си ги почестил со твоето чекорење,кога одеше по патеките на животот сите ружи се наведнуваа со достоин наклон да ти се поклонат на твојата чистота....кажими...застана гледаќи ме во врвот на мојата зеница...кажими каде исчезна твојата светлина...

-ниеден неможе да живее додека другиот диши...реков изморено сега и јас исполнет од Древните сеќавања....знаеш за што ти зборувам...

-знам...

-дајмиго последното пророштво сега и навистина сториме мртв..

-Аваре Каварариус...проговори со мачнина во гласот досека околу него започна да се формира сивата енергија која како магнет го привлекуваше кон себе...

-наталиус,да натаилус се викаш ти....сега се сетив на твоето име...

-беше будалесто од твоја страна што љубопитноста не ја скроти никогаш..нетребаше да го допираш тоа парче хартија,токму со тоа парче дојде во овој простор..

-Но јас...

-оставиго сега тоа...започнуваат деновите на проколнатите кога своите гревови ги горат во пламенот што на сто години еднаш се појавува во ноќта кога се раѓаат сите чуда...

-значи јас сум проколнат...

-да го имаш жигот на вечните на градите,го носиш Феникс во крвта,ова е неговата година...време е да се вратиш кај Древните...твојата мисија заврши тука...

-од каде го знаеш ова..

-од тоа што никогаш несакаше да научиш колку сте различни,ти секогаш бараше сличности....

-значи повторно изгубив..

-да...

-дали сум мртов сега,бидејќи светлината веќе ја обзема секоја моја клетка...

-уште Малку...

Ангелот од Гази Баба

Денес..да токму денес несакам да пишувам за тагата,очајот,болката..солзите..денес едноставно сакам да напишам за една личност која деновиве,па и вчера повторно ме убеди дека животот е најчудната работа која и колку д аја откриваме,сепак неуспеваме во целост д аја дефинираме..

И вчера,и завчера..посебно пред една недела,по којзнае кој пат ги добив најискрените зборови,наискрените насмевки,но и најтоплите преградки од една личност која слободно можам да ја наречам Ангел..Ангелот од Гази Баба...да така јас го чувствувам.

Цене,ете така сака да ја викаме..и јас така ја оловувам,како Цене...личност која слободно може да кажам дека скоро го прегази векот,но на нејзиниот лик се цртите на триесетгодишна жена...лик на кој неможат да се забележат цртите на староста..неблагодарно е да се зборува за годините,но ја изминува својата 70десета,ама нејзината душа која е исполнета со премногу Љубов,премногу искреност,со премногу топлина,нејзините очи од кои блика сета Боженствена стветлина,нејзината преградка од кој течи сета Боженствена топлина,и на крај низ нејзината насмевка,од кој одекнуваат сите Боженствени оди,ја прави да биде посебна...да не старее,и да биде личност која ја има моќта кога си тажен само со еден поминат миг со неа,тагата да исчезне..личност која ја има моќта барем на миг да ве натера да заборавите на сите човечки неправди и заедно со неа,кога таа се смее да се смеете и вие...

Така и Јас.пред неколку денови,чекорев преморен повеќе од животот,а помалку од работата,кон Железничката станица,со мисла што побргу да го фатам автобусот и да се одалечам од се што може да ме замори повеќе..но..одеднаш..како некој чуден флуид да простриу низ воздухот,и со некоја чудна привлечност ме привлече кон Маџар Мало..немав намера таа вечер да одам таму ,но ете овој флуид беше редок момент што сум го чувствувал повеќе пати во животот...се завртив и зачекорив кон Светиниколска..таму беше Биби..мојата Тетка...а до неа..до неа

стоеше Ангелот..да да...Ангелот од Газибаба..Цене...уште чекорев по тротоарот на Булеварот,а таа веќе ги рашири своите раце за својата преградка,ја стави својата насмевка,и започна да трча по улицата...беше толку искрена и во трчањето...ме прегрна,не не... ме стегаше со својата преградка на себе,а болка не чувствував од тој силен стисок...напротив...со првиот допир на мене,ја почувствував онаа Боженствена енергија што ја носи секој човек во себе,како течи низ мене,и токму таа Боженственст,започна брзо да го топи сиот чемер што се збрал во мојата душа... започна брзо да паѓа секој дел од бигорниот сид со кој беше заградено моето срце..започна да ме стиска силно и неконтролирано...и со секој нејзин стисок започна да се топи секоја болка која беше збрана во мене навистина...започна да се смее...онака детски...и да се смее..и да зборува брзо....незнаеш колку сакав да те видам..незнаеш..и кажувам на Вујнами Биса,дека токму тебе сакам да те видам...зборуваше и не ја пушташе својата преградка..брзо зборуваше...сакав,сакав толку многу да те видам.....и еве...со погледот покажа кон Небото..еве Бог ме слушна и ти донесе пред мене....

-знам,знам Цене.....сега и јас ја прегрнав искрено..и во истиот момент обајца на земјата и подаривме по една чиста искрена солза...падна на асфалтот таа предавничка,и брзо испари одеќи некаде во бескрајноста... Времето минуваше брзо,толку брзо,што мислев дека најцрната дупка на вселената љубоморно го голташе во себе...едноставно морав да ја напуштам,бидејќи последниот автобус ме чекаше на перонот под железничка станица..го напуштив овој Ангел со тешко срце...но наредните денови не ги оставив да бидат без ова Ангелско присуство...секој слободен момент го поминувавме заедно...

Гледајќите Цене,деновиве,мислам дека во твојот лик,насмевка па и преградка и присуство,пронајдов многу одговори...на многу прашања..дека Љубовта е секогаш во нас,во нашите срца,во нашата искреност,во нашата чистота...само ете ние..ја валкаме,ја продаваме,и ја отфрламе..за некави си почести,титули,дипломи..некакви си измислини лажни перја...неискрени преградки,неискрени зборови,неискрени тапшања по рамо...а кога токму тие неискренности,дволичности,лицемерија,подлост,..ќе започнат на нашите ликови да цртаат длабоки болни бразди,кога ќе започнат со својата тежина да ни ги виткаат рамењата,да ни го преполовуваат телотосо

својата тежина..тогаш,да токму тогаш кога полека ќе не доближат до земјата и ќе не натераат да го дишиме нејзиниот мемлосан мирис..ете тогаш сме немоќни да се исправиме,и да го впериме погледот го небесата и да се помолиме искрено...

Затоа ти Благодарам Цене...за секој поминат миг со тебе...токму Ти,да токму ти повторно ме увери дека вреди да се живеее....

За да леташ постои еден мал трик

.....За да леташ постои еден мал трик..тоа ми го кажаа Ангелите,се насмеав широко отваракиги очите во кој го сместив сиот мој восхит...и продолжија да ме учат..Мораш да заборавиш се што си научил додека си бил Човечко Битие...кога си Човек,дознаваш дека омразата према земјата може да има голема моќ,толку голема што секогаш го имаш чувството дека можеш да леташ...но сигурно нема да леташ,никогаш..

малку бев лут на овие нивни зборови,не разбирав во првиот момент за што зборуваат.

-па во што е трикот..ги прашав маку луто

-сакај го небото...рекоа сите до еден во хор.

-кажими...го прашав најблискиот до мене Ангел...некако да ми биде полесно..луѓето се навикнати секогаш да ме гледаат насмеан,а мене тоа веќе ми е тешко,тешка и претешка е таа глума..неумеам добро да играм театар,но кога ќе ме видат тажен,тогаш сите бегаат,далеку толку далеку што цели планини понекогаш помеѓу нас стојат..

-ќе ти кажам една мала тајна..блиску до мене седна еден од групата на Ангели,мислам дека беше поголем од сите околу него,неговите криља ме поклопија,не ме прегрнаа со таква топлина што ако седеше подолго телото ќе букнеше како факел...секогаш мислиш дека минатото ќе ти каже нешто,и те гледам,и сега,и другпат сум те гледал..наслушнуваш и исчекуваш некој таен шепот од тие ладни простори да дојди..но и самиот знаеш дека во тоа минато студенило те прегнуваше,со камен спиеше,и по бездни одеше...безнадежно е да стоиш на брег каде нема ни капка вода...послушајме...минатото е само еден голем товар...

Бев малку тажен,несакав пред нив да заплачам,но сепак солзите потекоа...

-тоа минато ќе ме убие.знам,премногу добро знам дека тоа минато ќе ме убие..

Незнаев дека и Ангелите знаат да се налутат.

-не...врисна силно тогаш првиот и најсветол од сите....досега ти,токму ти беше во длабока хибернација..спиеше помеѓу два света..и сега токму сега затоа дојдовме,да те разбудиме од тој сон..
 -но..сакав да кажам уште некој збор но фрубо бев прекинат.
 -дојдовме,еве гледаш и самиот сите...твојата најсјајна патека со светлина да ја постелиме...патеката која ќе те одведе до Љубовта,и тогаш токму таа Љубов за миг ќе го избриши сето твое минато...неверуваш,н самиот ќе се увериш дека воопшто нема д асе секаваш...многумина потоа кој ќе ги стретниш на улица за тебе ќе бидат само обични странци...

Договор со Смрта.

-Стрико Никодине,ејј стирко-викаше детулево нешто посабајлина,ама како од бунар да му доаѓаше гласот,го слушав,ама ликата не му ја гледав,кога ги сетив тоа шлапатарките негови како ми ја дрмаат снагата силно тогај поарно погледнав и го видов пред мене-стирко Никодине ме гледаш или пак забегаш ти со паметот.

-Ами право да ти кажам,сум забегал,сум забегал страмота е да те лажам-му одговорив искрено на Благојчо Неделков.

-стрико,тебе некоја голема мака мора да те натиснала,шо вака секоја собајлина те гледам,ќе седнеш под дудинкава,ќе си ги наполниш градите со црни чемери,а мискојнава сива што ја пушташ од чемерот твој туку евеја на прозор кај мене,ќе се залепи и ме буди ранорано,

-ако сакаш и ти некоја драм од чемеров да ти свиткам-го прашав а тој само шеретски се насмевна и ме одби учтиво,а беше културно детулево,и школувано,и од домаќинска кука му беше семката.

-сполајти на понудата, исто како да сум земал, туку ај да си сркниме од кафево што ти го донесов,па после да ги растресиме заспаните гради со по некоја капка од лудачава,е после што ќе прајме ќе прајме.

Го погалив родителски по косата,пробав да ја сокријам солзата која како некој скриен кодош да ми седеше во аголот на окото,па сега кога раката галеше,таа предавнички истрча да се покаже,не му избега меретната на оштрото око на Благоја.

-ти плачеш.

-не јас онака по старски си го замивам образот,ме мрзи да одам на чешма да се заплакнам,па ете одвреме навреме ќе прокапи по некоја солза која ќе ми ги турне гурелките залепени.

-Не не ти плачиш оти имаш некоја мака,ако не си арен,еве денес ќе одам вград па бујрум со мене,ќе те однесам на лекар,нека те прегледаат додека јас ги завршам сите работи,што велиш.

-остај ги настрана тие работи,арен сум арен сум,сум издржал и побетер од овие дни.ќе мине брзо исто како облачето што брза пред сонцето да не го изгори,ќе мине синко.

-како сакаш,само да не си ми во мисла,ај ќе те молам барем надве натри кажими што си ми така денес нареден со бигори.

-долга и широка е мојата приказна,синко,долга колку што се долги сите истечени води на Вардаров во Егејот,ете толку е долга ама и широка мојата приказна,оди ти денес бркај си работи,па кога ќе се вратиш,ќе ја опрајме тука под дудинкава,можеби за мене ова ќе биде уште една долга и непреспана ноќ,но барем нема да биде празна,ќе ја исполна вечерва проклетницата со многу зборој,ќе и ги истурам,па нека се јадосува таа,нека и таа малку налепи од чемерот мој,нека и таа малку офне во мугрите,нека и таа малку зацвика кога волкот ќе завија на полноќ.нека и нејзе и затрепери темнината кога ветерот ќе ги разбрка лисјето полускапани на триста страни,па затоа оди оди дете вршисиги твојте работи,па кога ќе се измориш,елај тука вечер под дудинкава,да ги исправиме сите криви друмој.

Го лизнавме,го шмркнавме кафенцето молчешкум,ја истуриравме лудачата по градите да ни рија како аждаја,да копа по жоличките,да ископа уште некој заборавен спомен,па откако и тоа сврши,стана Благоја,се извини понизно,небаре со царот пелагонски муабетеше,и замина,замина детулево,а јас останав со мојата секојдневна друшка,сверот со сто лица,останав со мојата глува но дрска и безобразна самотија,денот некако почна да ми бега,а бегаше меретниот оти јас не го мерев времето,па затоа тој мислеше дека е секогаш предвреме,кога ќе се фатев за саатот е тогај ќе се сепнеше,и јас барабан со него рамо до рамо ќе застанев,ќе му сенасмевнев онака невино детински и ќе му речев на денот.

-а кај одиш ти без мене,мислиш дека ќе најдеш некој подобар од мене,па тој ќе те направи поулав,тој ќе те направи повесел,абре будалетинко извејана,па зар несвати овде во оваа пустилија останавме само старци ,остарени недоквакани,доодени,знам знам дека сестрати ноќта е побогата од тебе,знам зошто се лутиш,навечер во оваа пустилија и младежот се прибира,па така таа повесела од тебе е со некоја скриена воздишка,со некој прв бакнеж,со по некоја сочна пцовка,те знам зошто си лут,и зошто така бегаш од мене,туку ај што сум се расприкажал толку ,ај да се фатам на некоја работа,ај да те исполнам и тебе,ама ќе те молам да не се мрштиш ако видиш дека ја работам истата работа од вчера,префати овде однеси таму,немој да се мрштиш,или недајбоже ти

тежни како што си улав со паметот, па да ги викниш оније твојне ортаци, улајне ветришта, па тука да напраат како нежни боиште невидено. ај сега одиси ти по патот што треба да си го издржиш, кога ќе се измориш, поседи ај јас кроце кроце ќе те фтасам-си зборував секој ден така самиот со себеси, не ми беше важно дали денот ќе ме слушне, не ми беше важно дали ќе ме свати сериозно, ама јас си зборувам, ете некој старци од селово пуштија некој гласој дека натемаго паметот ми го зел, кога сум одел сум зборувал сам со себеси, дека ме воде секој ден триста ѓаволи, дека сум одел по нивните улавштини, само некаги нека ломотат, ако не ломотат ќе онемат, устата ќе им испука од крастите молчеливи, кој секогаш доаѓаат кога ја држиш устата затворена повеќе од три дни, така велеше поп Цветко кога проповедаше, дека устата била за јадење и зборување, дека ако не била устата бадијала ќе ни биле сите наши мудрости, ќе немало кој наглас да ги прочита, да ги каже, кој знае, можеби и имаше право Цветко со неговата попска филозофија, ама понекогаш и немаше право, но селаните сепак го дослушуваа, оти беше свет човек, оти тој само тој ја имаше таа привилегија, кога ќе влезеше во олтарот да прави муабет со Господа директно, Поп Цветко ќе му запееше и низ песна ќе му ги кажеше нашите маки, а дедо Господ милостив, ако земјата ни испукала, ќе ни пратеше некоја чашка дожд, дождот ќе ја навлажнеше земјата, амаи од нас ќе ги симнеше гадотиите, оти ние имавме обичај кога ќе заврнеше многу дожд, излегувавме сите кој кај стигне и се тријавме со сапуни, така преку алишта, со триењето, гледавме да го симниме сиот собран страв што беше се завлекол и во алиштата, ќе се тријавме со свинските сапуни, селото за миг ќе се исполнеше со бројни мали меурчиња кој се мешаа со капките и потоа исчезнуваа.

Се тегнеше денот небаре ластик од коперација е донесен, ама не му давав мира, каде тој таму јас, тој чини еден чекор, јас напрај еден чекор, неговиот поголем, мојот помал, ама гледај чудо ако чекореше наголемо а јас со мали чекори, главечки еден до еден одевме. не ни забележав кога полека од планината се смкна мракот, кога ми натежна на плекиве, се опулив поарно и видов дека е време да ја запалам електриката, светна лажната белина, светна и го осветли дворот, сега кога си ја донесов месечината во дворот, седнав изморено под дудинката и пак негде зафатив со паметот да шетам по некој убави спомени, кога се

видов како пијам вода од кладенецот на стојановата чука,ми се врати силата,незнам дали од бистрината или од ладовината која ми протече низ градите,ама криљата ми пораснаа,не беа оние ангелски ако некој мисли,туку овие беа оние детски,бели убави и неиспраскани со ниедна животна гнасотија,на ниедно крило не беше налепила ни една туѓа пизма,па тие беа така лесни и брзи,да само што си посакал тие те однеле на место.

Чекорите и колку да беа тивки,сепак за старечкото уво кое секогаш беше напрегнато,беа преголема бука,малку беше невесел што го прекинаа неговиот лет во бескрајот,но сепак ги отвори очите да ги пречека ноќните посетители,пред него стоеше Благоја Неделков со уште две непознати за него лица,кажаа добравечер,и се разбира се уште не седнуваа чекајќи домаќинот да им ја укаже честа што се укажува на секој гостин.

-седнете седнето,кај дал господ,ајде не стоетеми наглава како Свети Арангел со сабјата,ајде седнете.

-стрико Никодине,ова се моите пријатели од град,дојдоа како што кажаа да се порадуваат и да уживаат на дивината,ова е-покажа на момчето од неговата страна Младен Петровски-мој пријател од факултет,додека ова е неговиот братучет Горјан Стрезов.

-е ако де ако,убаво е што се посакале малку да подивите,само незнам дали ќе ве сака дивинава,знаеш мудра е таа деца па многу лесно може да ги намириса слабите и немоќните,и не знаете кога ќе почувствува нешто свежо и младо тогаш ги покажува своите сурови заби каса ли каса,како збесната кучка.

Двете деца се вцашија на овие монструозни зборови,веднаш на нивните лица се прочита стравот.го забележав тоа,па брзобрзо пробав да ја поправам штетата,ми стана јасно дека ја претерав.

-ама не се плашете,тука е стрико Никодин, другарува со таа дивина,сум се стретнал многупати со таа крволочна орда,не се плашете,ќе ве демне будното око на Никодин,кога само ќе ја намирисам таа подмолна орда како се доближува до селово,секогаш и приредувам весел дочек,а тие среќни што извлекле жива глава,се натпреваруваат еден со друг во бегањето.

-аман бре стико Никодин,ти веднаш фати со крв ,со тепање,сега фали уште да ги извадиш твоите вампиришта,па другариве мои уште неседнати асолно усвет да фатат.

-добро добро Благоја,ајде да ги оставиме вампириштата и сеништата нека клечат по она меѓине шипјосани,проштевајте проштевајте деца,туку да ве прашам нешто,мене од сабајлина ми се исуши грлото,да не сакате по една наша ракиичка.

-а не тоа не,стрико,еве јас од град донесов еден пијалак,Виски,и тоа оригинал од Шкотска.

-што си се трошел толку бре синко за еден безвреден старец.

-не не не е тоа ништо,ајде сега ќе донесам по една чашка па наздравиме. Вискито течеше во малите стаклени чаши,а потоа брзо се лизна во грлата.Благоја го гледаше Никодин што ќе каже за пијалокот.

-и убава и неубава да ви кажам право.

-е како сега е убава и неубава.зачудено праша Горјан.

-е убава е оти е ракија,ама не убава оти нема душа.

-е ова прв пат го слушам,ракијата да имала душа-повторно се јави Горјан.

-има има и тоа како има,нашава лудача,има душа,земјата наша и ја дава,раката на лозарот и ја чува,а кога пак ќе ја стават во казанот,и тоа казан кој можеби е ист како оној во пеколот,и кога на казанот од легендите ќе рикне тој пусти змеј,со својот оган ќе ја зоврија,ќе ја полуди, а таа таму внатре врие и пишти,вриеќи само ја собира лутината своја ама и бесот ќе го стави во некоја капка и само го чека денот кога од тие капки ќе го ослободи демонот кој влегол во неа,незнае таа меретната да седи мирна,ама,ама кога ќе ја пуштиш низ грлото,ете таму го најдува мирот,ама оној разумен мир,ама ако малку повеќе ја поденеш,богами тука е најлуда.ете тогаш дури го свампирува тој змеј па кога тој змеј ќе го вјавне тој демон што натемаго го испратил ете тогаш доаѓа бељата, човекот рика дали рика и блуја пламени јазици,отровни зборови,мава на што ќе стигне,на свое на туѓо за него тогаш се е исто,со очи крвјосани ги гледа сите како душмани,ете сега дете јасно ли ти е како нашата има душа,а таа душа која ја носи оваа вашата таа не е наша,таа останала таму кај тие што си правеле.а и да има некоја душа не ја знаеме ние каква е па може некое друго сениште носи во себе кое уф уф несакам да помислам,да ги запоседне нашиве,затоа негисакам туѓите.

-стрико-другарчево мое горјан,е на студии по новинарство,па би сакал да ја слушнат твојата животна приказна.

За миг се замислив ,прво испитувачки го изгледав детето,од глава до петици,потоа шеретски му се насмевнав,но после насмевката следуваше еден краток но сериозен миг на молк,како да се направив пишман што ја испуштив насмевката.

-ќе пишува велиш за мене.

-ќе пишувам,Благоја ми раскажа за вас,ми раскажа за вашиот живот,и јас мислам дека вие сте имале многу интересна животна историја,па затоа сакам да пишувам за вас.

Само се насмеав слатко на ова.

-Благоја ти раскажал за мене,ти го кажал мојот животен пат,чудно.

Седеше на овие зборови зачуден Благоја,но сепак од почит кон мене не рече ништо.

-Благоја момче, и сите други знаат онолку колку што јас сум сакал да знаат,ни повеќе ни помалку,но доколку си решил да слушаш,земиго моливот во раката и пишувај,запишија историјата на еден сосема обичен човек,кој живеел еден обичен живот,а акога му се здосадило од обичностите,започнач да го живее својот необичен живот.

Горјан седна спроти мене,Благоја столчето на кое седеше му беше неудобно,па седна на само едно старо ветво алиште на земјата.

-Подобро ми е вака на земја.

-ако синко ако,и земјата се радува кога сте така блиски,не сте одалечени ни еден милиметар,тогаш таа својата сила ти ја дава директно,ако седи и немој никогаш да мислиш дека си и товар.

Замолчив,и неколу мигови гледав некаде напред,каде,па само јас си знаев,гледав и како да чекав од нешто дозвола,дозвола да ја започнам да ја кажувам својата животна приказна.

-Синко Горјане,нема да ти раскажам за животот,ќе ти раскажам,за смрта,да да добро слушна,ќе ти раскажам за самата смрт,некој сака да започне од своето раѓање,а јас ќе ти раскажам од мојата умирачка,ќе ти раскажам,за умирачката на Никодин,и за раѓањето на некој друг Никодин.

Повторно за миг застанав,ги погледнав сите тројца ,ги погледнав добро во очите,им ги видов таму одблесците на месечината,жареа со некоја мистична жолта боја,и во тоа жолтило како да се надзираше белата

смирувачка боја,боја која доаѓа од нивните чисти и неизвалкани длабочини,градите им се креваа ритмично во склад со гладот на секој неслушнат збор,на секоја неслушната случена случка,дишеа и треперејеа исто како што треперееше слабото ветре кое дувкаше, и со дувкањето и вечерва ја свиреше својата смирувачка симфонија излезена од зелените лисја на дудинката,лисјата шумолеа со својата танка става,звучите продолжуваа према нивните држатели,гранчињата кои понесени од оваа волшебна зелена симфонија играа таков занесен танц,што врапчињата кои беше влегле во својот лесен и прв вечерашен сон,се разбудија,се разбудија и прво ја слушаа оваа музика,да за потоа продолжат да го слушаат гласот мој,нивниот напишан господар кој секое утро на широката и пространа плоча која беше во близина на бунарот им оставав трошки,а потоа стоев отстрана и со прачка во рацете ги бркав,страчките и чавките кои лакомо чекаа да го земат тоа што не е нивно.како награда за својата заштиничка улога врапчињата секој ден ми приредуваа невидени весели игри,напати тоа заличуваше на некое оро,оро кое можеа да го играат само тие моите Никодинови врапчиња,џивкаа со своите пискави гласчиња и подрипнуваа во дворот,честопати понесен од таа игра и јас ќе станев и со своите тешки и троми чекори играв ,ја играв играта и таа игра ја нарекував лет во место,со рацете мафташ а со нозете потскокнуваш во ритмот на скокот на врапчињата,дебелите и високи сидови на авлијата ми ја даваа сигурноста дека никој со своите урокливи очи нема да ја прекине оваа игра.

-стрико Никодине ти повторно отиде некаде далеку-ме прекина во своето мислење Благој.

-е де,стар човек,а што да правам кога тие повеќе ме влечат,ме влечат ама никако да ме примат таму каде што требаше да бидам,но ајде да не давам тука со некој излите филозофии,ајде да ви кажам како изгледа тоа страшно лице на смрта.-замолчив за час отпив неколку голтки од ракијата и сега некако со некоја нова свежина започнаа да се истураат зборовите,ги истурав исто онака како што порано го истуравш штотуку измолзеното млеко во крблата,брзо но сигурно.

-неверувам никогаш,кога ги слушав кажувањата дека кога доаѓа смрта можеш да и го видиш нејзиното лице,но не само нејзинот лице туку можеш да ја видиш онаква каква што е,со својата брзина или спорост,таа

деца е иста како и животот,ако го живееше брзо и бурно,тогаш очекуваја да дојде така брзо и да те однесе со уште побрза бура да не ни почувствуваш дека и воопшто дошла,ако живееш мирен повлечен живот,тогаш тогаш така ќе дојде тивко,ќе му се прилепи на некој сладок сон,па нема да знаеш дали си сонувал или си умрел,ете така и јас живеам работев,работев што се вика денот го правев наместо 24 јас го правев 25 саати,помагав и кај треба и кај нетреба,и никогаш од никого не побарав против услуга,некои кој ми беа поблиски честопати ме прекоруюаа за мојата претерана човечност,ме прекоруюаа и ми кажува дека на многумина што им помагав за кратко време се вртат против мене,не ги слушав напотив само ќе им кажеш едно кратко ако,ако барем гревот не е мој,кога одев синко во црква кога палев свеќи за домашните палев и една за моите душмани,еден ден се сеќавам поп Цветко ме запраша зошто ние сме дома четворица а јас палам пет свеќи,се насмевнав и му кажав

-палам попе и за моите душмани,палам да ми бидат здрави и живи,да ми ги поживи господ уште некое лето,палам попе и знам се додека тие живеат ќе живеам и јас,се додека тие се на оваа црна земја душмани,јас ќе знам дека сум добар,затоа палам попе.

Не рече ништо,само ја заврти главата и замина,замина во својот божествен свет,незнам и ни тогаш ни пак сега ,ме заинтересирало да го прашам дали треба така или нетреба така,тогаш бев убеден дека правам добро,и правев добро.

За миг застанав,да собирам нова количина на воздух,ех небеше тоа пусто воздух ги собирав своите раштркани мисли кои изгледа ми беа тука некаде околу мене,

-Андон бакалот го знаеш,го знаеш го знаеш Благој,беше ти мало дете кога замина,но сепак се сеќаваш,кога Андон пушташе душа,ме викна само мене,од сите селани ме викна само мене и никој друг,имаше уште толку сила во себеси додека ја побара мојата прошка.

-Никодине,Никодине брате те молам да ми простиш,те молам,твојот товар ми е најтежок,ми тежи не само на градиве,туку и на нозете и на рацете,секаде секаде по снагава,ми тежи брате,секогаш кога ќе западне малку во долгови,ти Никодине ми беше при рака,ми даваше пари,рок немав,а и не ми земаше повеќе отколку што ми даваше,а јас Никодине,душа скапана имав,душа расипана,секогаш те поткраднував,и

на млекото,и на сирењето и на месото,и на се се се ,незнам дали го знаеше ти тоа,ама не си ти алнат да не знаеш,но никогаш не рече збор понастрана,не рече и не ме прекори,затоа само од тебе ја барам прошката,дајмија да си одам таму каде што си тргнав.

Повторно застанав но многу кратко.

-Само му ја стегнав раката,и му му простив,во истиот момент кога ги изговорив тие зборови,ги затвори очите и замина.замина и Андон бакалџијата.

-Врвеа годините се до оној ден,ден кој сега повеќе го мразам отколку што го сакам,седев сам сам со себеси вособата,седев неразмислуваќи за нешто,бев задоволен што на Митрејца и дадов нешто пари,Митрета да го однесе во град на лечење,седев и задоволно се сладев на тутунот,не ни забележав дека некој има во просторијата,само студенилото кое провејува ми кажа дека не сум сам,се завртив и во првиот момент се стаписав,спороти мене стоеше една прекрасна убавица,прво додека се соземав мислев дека е некоја горска самовила,дошла да ми прави друштво но од тоа што го кажа ме исплаши.

-Никодине,дојдов денес по тебе,дојдов зошто денес е твојот ден ти да тргнеш со мене.

Не ја разбрав добро.

-каде каде да тргнам,каде кажими која си и што сакаш од мене.

-Јас сум Смрта,дојдов да те однесам таму каде што припаѓаш,твојата задача овде е завршена.

Немав зборови ,немав,а животот го видов како пролета пред мене,се видов себеси низ многу ситуации,се видов и во тој момент станав некако себичен,станав некако и јас ладен.

-зошто,зошто сега кога сакам навистина да се сладам,ти ми ја земаш таа сласт,зошто ајде кажими,зарем јас кој направив толку себапи по луѓето не го заслужувам,зарем моите душмани се позаслужни од мене што тие и покрај сите лошотилаци ќе се сладат на виделината .

Во собата се всели некое неприродно студенило,некое мртвило,мирисот на земја ја исполни секоја педа на собата,неподнослива беше оваа молчелива ситуација,во мракот кој остана слушнав само

-како сакаш така ќе биде,ќе го почитувам твоето барање,но запамети,сега десетпати ќе ме посакуваш но јас нема да дојдам,ќе те оставам да видиш дека не си ништо подобар од твоите непријатели.

Замина замина проклетницата,замина но мене ми го остави студенилото,ми го остави не само студенилото,ми ја остави себичноста,а со нејзиното заминување како да ми ја зеде добрината,но и ведрината,ми го украде најакото оружје со кое се борев со секое зло,ми ја украде мојата насмевка,ми ја однесе,а со нејзиното заминување,како навистина и јас да умрев,сега сум како некој заскитан авет,доаѓаа и после тоа луѓе,но само ќе ги ислушав и ништо повеќе,бргу се прочу синко за оваа по селата,бргу па луѓето почнаа да ме одбегнуваат,еве гледаш и самиот,гледаш дека никој од порти не влегува,ни пак некој на сокак сака да ми рече добар ден,добра вечер.ако ти во сиве овие години не беше тука,којзнае како ќе завршеш,многупати посакував да одам на она скркине и од таму во провалијата да се фрлам,но од друга страна некој глас ми кажуваше дека сега смртта ми го подари животот,ах живот,ова е агонија,па бадијала ќе биде и тоа.

Сега застанав и чашата што беше пред мене ја истурив луто во грлото,очите ми се крвјоса,лицето му се изобличи добиваќи некој сверски израз,израз кога од најдлабокиот дел на својата душа човек го вадиш оној скриен бес.

-Проклетница проклетница да биде,ми го даде животот,а моите душмани ги собираше еден по еден,ги собираше и ја правеше мојата празнина се поголема и пострашна,ете кога Никола на Милеви пушташе душа отидов и се врткав како ненормален околу куќата,се врткав сакаќи малку да ја здогледам смртта,одев во темнините и ја молев.

-оставиго човекот има дробни дечиња,оставиго а мене земиме за размена-знаев знаев ама проклето добро знаев дека ме слуша,само грозното смеење кое одекна во мојата близина ми кажа дека ме слушнала.

Одеше времето како што си знае,а јас како алнат одев таму каде што ќе и го сетев мирисот,уште неколкупати ја стретнав,ликот и го немаше,ама тој мемлосан здив беше сум го сетил тука на вратот,се извешти во играта,а јас се изморив,па незаинтересирано само го мелев времето,заврши војната што заврши,кој преживеа преживеа,кој отиде отиде,останавме да се преброиме,и да тргнеме пак,првите години неоти нешто се промени,се променија само газдите,и јазикот.До вчера ломотевми на туѓ сега на наш,јазик.тие што беа попаметни бругбргу си го фатија џадето да си го бараат чарето вград,јас останав во пустелијава со мојата мизерија.

Една сабајлина,ететиго Митко на Муслевци вдвор,со еден куп војска,кога ги видов,така ми блесна една радост по лицето,што Митко наместо јас се исплаши тој ,си помисли детето дека во тој миг сум се шашардисал дибидус,тоа беа немирни времиња,па нетребаше многу за главата да летни,а јас пустиот се израдував кога ја видов војската веднаш помослив дека дошле да ме стрелаат,и уште Митко збор не прозборил јас се истопорив пред него.

-Сине Митко-а и ми беше своина нешто детето-само еден миг да се променам,да си ги облечам алиштата што си ги чувам за уминачка,па да одиме.кој дол ќе го избереш сеедно ми е,само после немој да ме оставате пциите да ме растргнат и орлите да ме тегнат,запретајтеме барем со трипрста земја,крст немора да ми ставаш.

-оф бре стрико Никодине,ако збориваат за дебе дека си далдисан,не зборувај пред мене така..ами јас не дојдов душата да ти ја вадам,амо дојдов да те израдувам.

-ајдееее ..нека е на арно тогаш ова..само му кажав

-стрикооооо ќе се куртулиш од оваа пустелија..ќе те носиме во град,во старски дом да си седиш и да си тераш кефови..

-ајде,ајде од каде сега ова се изроди.

-ами така решиле,и така ќе биде,затоа прибериси некои алиштенца и ќе одиме

-а Митко синко,ќе можам ли да с евтам назад некогаш.да ги видам овие пусти долови,д аја слушнам пак оваа здивена суводолица како рика збеснато,а

-ќе можеш ќе можеш кога сакаш.та ова си е твое од дедовина...ти само ќе бидеш ете таму во град,да ти биде се при рака..овде нема многу како тебе,па затоа..

-е арно тогај..

Ама пусто село,се враќам само на погребите,се враќам повторно да ја зачекам некаде на некое чоше смрта и да ја зграпчам,овде ми бега,в град неможеш од тоа зградите да ја видиш,и од бучавата..а таму збеснала,та собира да собира..

Ете тоа е мојата приказна деца,јас кој од толку добар станав себичен и безобзирен,кога се работеше за сопствениот живот,тогаш ништо не ти е важно,така јас станав ист ист како и моите душмани, ги бројам од тогаше гробовите на селските гробови,не се сладам со нивната смрт на тие кои заминаа,само посакувам еднаш да заврши оваа агонија.

Ете тоа е таа приказна,па ти напиши што сакаш детуле.

Јас и Ерегорот

Последно што видот тоа утро пред да се вратам таму од каде што се започна, беше Библиската победа на немоќните..од тој ден, да токму од тој ден престанав да растам, и престанав да бидам недоверлив према луѓето...седевме двајца...Јас и Ерегорот...со распливнати очи, со распливнати лица, распливнати насмевки и распливнати чувства..се топлевме на белата светлина која треперееше пред нас небаре е пеперутка штотуку излезна од кожурец...пријатно бев изненаден кога повторно Ерегорот ме покани во просторот каде нема облаци, каде нема тајни, каде нема сидови, каде сиот простор е исполнет со леснотија и мирнотија...и по некој дојденец кој зачудено гледаше каде се наоѓа..тука тој дојденец беше случајно влезен..

Започна да зборува

-остави ги сенките на ноќта која само ти ја пијат сршта на животот..тие се отпадокот на човечкиот род...курви, кои незнаат ни за ораници ни пак за воденици..со темни и испукани усти се, и немоќни да ја впијат во себе иднината..вовлечени се во неизвесноста со талог на лошо вино..

И јас зборував, повеќе кажував отколку што прашував

-пред да осамне, ќе се доближам до сите четири крака на крстот, и до неговите крајни граници..мислам дека сум премногу суров што сеуште го кријам денот на големата победа..опкружен сум сега со своето време, и се обновувам бескрајно...

Знаеше за што зборувам Ерегорот, и затоа продолжи да зборува...не не повеќе ме наддополнуваше, кажуваќи го моето некажано..

-пред четири години животот со арапска суровост те натера да клекниш пред туѓиот грев и ерес..но ти гледам движеќи се низ времето неслучено научи низ душата да резбариш молитви, и низ молитвите да простиш за се..оживеа мртвовец, оживеа жена која снегот требаше да ја препокрија..но не знаеше дека волчијот нагон во неа го разбуди..кога ја симнуваше од Крстот на Голготата мислеше ти тогаш дека и понатаму Исус ќе живее во нејзиното срце,,нејсе..нејзината беда чемреела по разни лажни чуда..и сега, низ градот ја гледаат како евтино го купува

денот..ти не би поверувал сега кога би ја видел колку се тешки нејзините криља...ако сакаш*ме погледна со некоја милост*ќе истурам еден грст течно виножито,и ќе го сториме тоа обајцата..ќе ги свиеш само клепките напола,и ќе го надлетае просторот над неа..интересно,таа во жив воден полукруг е замотана..

-не благодарам*му одговорив учтиво*доволно е што и таа и децата колваат бешумно од моите родени и неродени мигови..некаги,нека лежат тие во нивните темни искуства,и нивните недојдени јалови години..кажими само денес матното пладне кое не го знаат многумина да го минам најдобро..

Молчеше,незнам дали во непрегледноста го бараше одговорот или сакаше со неизвесноста да ја потврди точноста на неговите зборови..

-сите задоцнети дождови кај тебе ќе дојдат и ќе се измијата сета нафрлена кал врз мртвите денови..ти,и колку да ти изгледа слаб мостот над бездната ќе го минеш..нема да те исплашат сите пламени јазици кои ќе ти се вдадат влище тогај...поинаков си од нив,и со малку љубопитност ним ќе им го покажеш твојот одраз во огледалото..и горчливо ќе се насмевнат..најмногу..поет што не е поет,и осаменица која саде скрби во осамата..и пее за љубовта...

-те сватив...без призив на лутина и изненаденст му одговорив..сега е време да се поделиме нели....

-да одговори..секогаш кога и само ќе посакаш да се увериш дека матното око над градот не е слепо,туку го следи животот наоколу себе...повикајме,

Ова се случи некаде над крстот од Водно,не е за верување,а и нетреба да биде ..за тој што знае е така,за тој што незнае,сам ќе одмавне со рака и ќе каже дека е само уште една напишана приказна...која започнала со првиот лесен сон,додека душата посакала повторно да биде во просторот каде мирнотијата ја хранела со Вселенски лач.

Јас знам дека е така, бидејќи и сега гледам дека во воздухот треперат кристалите на светлината,исполнети со капките на времето,чекајќи да се впијат во сечијото секојдневие.

Јас и Стерната

(Кој не ја слушнал како клокоти и бесно завива кога е лута Стерната нема Прилепска Семка)

Чуден тунел пробив низ мислите еден ден кога се вратив во градот од мојата младост..уште во мугрите посакав да не седам дома бесцелно туку повторно да отидам таму,каде што подземниот рик дивееше страшно,напати беше морничаво да се слуша тој рик..рикот на стерната..некој чуден однос имавме уште од детството со таа стерна..не и се плашев,ни тогаш,ни пак сега,а ги слушав старите низ сокаците кога раскажуваа за неа,со некоја страхопочит ги изговаараа зборовите за нејзината подмолна сила,и само Јунакот Марко го фалеа,дека тој се нашол ербап да ја затни,и барем на некое време им го смири стравот на сите кои спиеле под неа,дека нема да подиви и поплави..

Седнав на камената плоча,а под мене,под таа плоча се слушаше тој див клокот ,некои зборуваа дека е змеј,некои,дека е змија деветоглава,некој велеа дека е само извор со вода уште неистечен па затоа дивее низ виугите на земјата..но токму тука,тука на стерната силата беше најголема,ехото што го создаваше напати каменот го помрдуваше...но седев,зошто знаев дека кога малку ќе се смиреше тој клокот,ќе почнеше стерната да зборува со некој стар мистичен јазик,во почетокот не го разбирав,но кога ете и таа виде дека стравот од неа не го носам со мене,започна да ме учи,прво беше чудно,но потоа,потоа,го научив тој прастар јазик на предците и со занес ги слушав сите приказни на стерната....кога камената плоча се смири,знаев дека не е веќе лута,туку и требаше малку време,па да почни да зборува...сега дали стерната зборуваше,или покојниците кои беа тука околу со хумките кои времето ги збришало,но коските им останале под земјата зборуваа,незнам...но сепак благото ветре беше предвесник на тие зборови,ги носеше на своите меки крилца,и ги растураше насекаде околу мене...напати ќе седнеа некои сенки околумене и,и тие слушаа како стерната на сите ни раскажуваше..

Почна со некоја чудна приказна,за прастарото време...за далечните настани кога времето се мотало на вретено,а потоа,потоа се одмотувало..за времето кога Боговите биле со свои тајни,но и свои забави..напати биле чудни тие Богови,кога смртникот ќе го натерале пред нив да клекни,му го давале привремено тоа посакувано чувство дека е Бог,кутриот велеше стерната..од толку што ќе се занел,не ги гледал ни облаците..ееее,ќе воздивнеше стерната..потоа доаѓаше тој страшен бес на Боговите,кога до пепел го носеле,но никогаш пепел не го правеле,туку на ветромината го оставале....лузна на душата му ставале,катниците му ги кршеле,и со истрошени заби морал да ги кине замотаните нишки на времето..сакал покојник тогаш смртникот да биди,а Боговите,смрта му ја ставале во далечините да се кикоти..јалови му биле сите денови,кога со шуплив јазик молел,а молитвите од уста не му излегувале...еxxxx,пак ќе речеше стерната,кутриот тој смртник..негледал дека е само играчка во рацете на Боговите..

Тогаш одеднаш од некои мали испарувања на стерната се создаде сенка,беше прво сенка,потоа девојка,убава,толку убава,што мислата која ми прелета беше дека е ќерка на сонцето,бев малку згрчен од сето ова,а таа само молчешкум пријде и седна,на каменот,молчеше та,молчев и јас,молчевме неznam колку време,или не го меревме времето,зошто градот под нас живееше со брзо темпо..

-сеуште срцето ти е во грч,и што ти е тоа во рацете што толку силно го стегаш...проговори..со нежен глас низ кој се провлекуваа сите небесни оди.

Ја погледнав во очите,устата ми се сушеше,пред мене започнаа да се редат сите ѕвезди и сосвездија,се преливаа сите познати и непознати светлини,овие очи беа слични на човечките,но и беа различни од човечките,во таа сина зеница,го видов и најмалото зрно песок...зарем е волшебничка,помислив...притаениот врисок на срцето отиде некаде во старата малку ронлива цитадела која се вишнееше позади нас..малку ја крена раката,и на раката беа застанале сите нишки од месечевата свила...се згусна одеднаш во човеково обличие,ја допрев брзо по образот,само со врвот од прстите..малку се тргна настрана..дали од тоа што го зеде човечкото обличие,или го почувствува некаде длабоко во мене скрбот..но небеше исплашена ,туку љубопитно ме гледаше..дали навистина беше оваа ќерката на сонцето помислив,дали,ако е

таа,повторно ли ќе горам во она што сите го нарекуваат љубов...а таа лесно со раката ја потргна наметка од десното рамо..ќе прословам пред оваа девојка си шепотев,ќе прословам,па макар сега и да се отуѓам засекогаш од луѓето..или најлошо од се..ќе отидам во Манастир да бидам искушеник...дишев длабоко..како ли и бабреат градите кога диши..коренот од кожата ќе и прсни од тоа бабрење..тоа е ова време,нема да го оставам идниот миг да ми испили некое проклето копице на неизвеснот,нема..

Но ме презре..и брзо се вовлече под глобочините на иднината..во тие предели каде јас и со ноќта ќе се разминувам..така ми кажа во едно идно сновидение..

-те прашав,што е тоа што така силно го стискаш во рацете..

-и да ти кажам,нема да веруваш...

-Пробај,јас верувам во се што вие не верувате..

-тоа...и повторно ја погледнав во зениците,и се изгубив,но ме врати кога на кратко ги затвори очите...тоа се скаменети капки дожд,ми ги даде монахот од манастиров што во карпите е слепен..рече некогаш мома невенчана ги проронила,а потоа дождот продолжил за неа да плачи..ми ги даде,од зло да ме чуваат,и од секакви сеништа...

-од мене не се плашиш...

-ти си многу убава...

-но јас сум сум родена кога бронзениот дожд ја миеше од сите гревови земјата,и сега сум тука од тебе да ги земам сите попусти,јалови и мртви надежи со себе...

Ме тргна крик,се завртив брзо и го видов сеуште неупокоениот Вецко,тој притаен злостник кој се кикотеше на секоја тажаленка што ќе ја слушнеше..сега евего тука се сновеше,по овие спили..но погледот на Бронзената девојка ме охрабри,и ми кажа..оставиго..нека си полни така својата празнотија во душата..

-погледнине...рече...сега јас во тебе ќе ја разбудам бесмртноста,а ти ќе го разбереш само како сказание..но ако,така и треба..и почна да раскажува.

-твојата љубена..се насмеа слатко,а Вецко офна,кутриот секогаш кога некој ќе беше среќен,тој болки имаше насекаде по телото.....така ја викаш,а ќе видиш дека никогаш не била твоја љубена..само занесеност било,..твојата љубена е веќе влезена во светот на сенките..и се

доближуваат небесите..ете погледни,и со прстот десно од мене покажа,јасно кон една куќарка веднаш под марковите кули...ете во таа куќа е нејзиното бесконечие на сите нејзини победи и слави..ете таму,во мешавината на циганските,турските и којзнае какви гробишта ќе го мине нејзиниот задгробен живот..тоа е наградата за нејзината телесна раплинетост..

Го гледаав денот како се раздолжува и издолжува по полето и накај Селечка планина.

-се стемнува...јас морам по една денешна врвица да изодам..ме носат на патеката на покорноста..но сега знаеш и самата дека неможам таму да одам..

Нејзината моминска рака ме допре..или ме допре воведението во љубовта..повторно грлото ми се сушеше,а толку сакав да не се случуваше тоа..сакав да и кажам нешто,но смеата позади грб ме натера да се свртам брзо..

Над мене стоеше и се клештеше,страшно гласно се клештеше стрико Марко...

-што е синко пак броиш колку муви прелетаја преку калево,или ловиш некаде во далечините остарени вештерки...и етего се клешти ли клешти небаре видол зелен зајак да трча пред него.

-стар си,стар стрико Марко,иначи ќе ти кажам...ама пусто почит према тебе..на татка си другар ..ете затоа ќе премолчам..

-ако не дојдев ќе ја бакнеше нели....

Ееее стар вештер.си помислив...знаел значи за ова знаел....

-ако синко седи,и јас едно време седев и со стерната разговарав....и сега разговарам ама слабо,немам потреба.....ако,ако седи...

Подоцна ќе ви кажам како почувствував леснина кога повторно се видовме со девојката...не ја прашав за името,мора да има има...ајде следниот пат...

Тоа беше само Божја воља

Виорите на еден нов живот се повеќе ме одвлекуваат од ова место, отсекогаш човековите врвици биле чудни и замрсени, во нив честопати се губиш, во нив честопати се пронаоѓаш..но понекогаш и само бесцелно луташ.

И не се обидувам веќе да влијаам на скитниците, та и онака тие бесцелно ја распстилаат младоста, еве гледам нашле лекомислен чудак завиткан во сопствената магла, и го повикуваат на венчавка со секакви блудни гревови, му кажуваат слаткоречиво...со круна од ѕвезди ќе те наредиме, твојата лакома чељуст ќе глаголи како великан...се множат...толку многу што недаваат време и да офнам..само ги гледам како стануваат призраци на минатото живеат и владеат со своето сладострастие..утре на некое друго место ќе бидат налудничави монаси, кои спасот на душата ќе го нудат.

Од север, чудна глутница дојде..бледа жена ги води, со тивок очај и пајажина на ликот, тромава во движењето..живееше одвоено, но ја прифатија како своја, се зближи бргу..знам, од порано ја знам..нема огница во крвта, безимена е ,ама носи име на лажен великан..не воздигнува..реви повеќе...и апи, тајно низ глаголењето...гледам во суводолица ќе ги однесе..да молват заедно сите...таму, сум ја видел, кога молви црни зборови, и на каменот морници му поминуваат...а судбината за нив не се ни обзира..и веруваат...толку многу што се здружна глутница

Неколкумина, ги викаат другите небидници и непрокопцани..а тие шкорасни во душата од болка..ги советуваат блиските како да измолват од небото дожд, за да небидат гладни и на бедата да не им се ситат..плашливи се да дрпнат туѓо, и премали се да ги види Бог.

А јас

Со свртени данки се прашувам...што ми е..глаголам ли за безумието секојдневно..скрбам..не ми верувте нели..напролет..кога зелените дабје ќе се подноват, и коренот повторно ќе оживее..виорите на еден нов

живот ќе ме одвеат далеку...толку далеку што и птицата нема да знае,што и малку налудничавото ветре нема да ме види..

Ете,сега знете зошто не се покорувам..јас никого немам тука..ги слушам,некои кришум се кикотат..велмат...тој не е од нашиот род и сој...и знам..никогаш несакав да бидам ни поет ни писател...тоа беше само Божја воља...јас постапив по неговата воља....

Проклетството на Прометеј

Мраморниот под денес беше некако топол.го немаше околу бигорниот пласт да се сука,сакаќи така повторно да царува по ова бело пространство,некаде надовр позади стаклото се вртеа круговите на болката чекаќи жедно да се напиат од својот нектар на крикови.

Седев гледаќи како полека исчезнувам од светот,исчезнував со сознание дека конечно во сите истечени емоции,можев да ја видам бојата со која беа обоени,со звукот со кој беа исполнети,правецот од каде доѓаа,и каде заминуваа,но можев и конечно да го видам изворот на тие емоции.

Овие неколку кругови кои останаа со мене веќе не беа темни,со чудна и блескава светлина беа опсипани,топлината со кој ме зафатија ме понесе,низ вените почувствував како тече некоја за мене неопислива радост,сега видов од што е топол и мраморот...погледнав насекаде околу мене..десно,беа три мостови срушени,и бездната која стоеше како предупредување до тие кои ќе посакаат некогаш да градат мост дека е невозможно веќе да се гради било што....лево..од левата страна седеше и молчеше надежта..ја погледнав без презир и,и реков премногу гласно.

-седи и молчи,и не прави ништо...благодарение на тебе..да на тебе ги направив оние кругови од болка кои сега се виткаат надвор...ајде,погледниги во каков хаос се,како се преплетуваат еден во друг,вриштеќи гласно и погласни,сакаќи така да кажат кој е кој поболан..седи..сега кога сум на само чекор од толку посакуваната белина,нема да ти дозволам ни да изустиш збор...

И навистина долго молчеше,оставаќи ме да уживам во оваа состојба,малку сум збунет од сите овие мисли кои поминуваат пред мене..толку се чисти и неизвалкани,што малку и се плашам да им дадам форма.

Но седењето овде беше бесцелност..затоа тргнав напред..одев гледаќи ја колоритноста на се што бев опкружен..

Да,ќе почнам...поразот го признав пред животот,и со признавањето трган кон патот од кој нема враќање,беше преголем предизвик да се

признае тоа,но кога веќе се случи,се создаде патеката која ме доведе до тука.

Патекава е премногу светла и со златоносна прашина е посипана,напред пред мене е свездата водилка..светка напати посилено,напати послабо..веќе не сум разочаран што тука сум сам..ниту пак се грижам што некои плашливи очи од далечините ме гледаат..ниту пак ме интересира за туѓата стварност.

Гледам тука нема многу светови,нема многу Богови,ниту пак јалово време кое треба само едноставно да се потроши..веќе длабоко во себе знам дека ова не е обичен свет.

Сега Боженствената присутност може да се почувствува насекаде,се чувствував небарес ум семе кое само што изртило во камењар,итаќи во теснецот на ртење кои го води до Сонцето.

И нема многу прашања,хармонијата која исполнува само носи напред. Кога и само малку ќе погледан,јасно веќе можам да ја видам длабочината на светлоста,и во таа длабочина се отсликува сечијото постоење..

Се сеќавам ,кога бев распнат во мислите на Смртноста и Боженственоста..помеѓу Земското и Небесното..пробував,колу ли само пати пробував да ја пронајдам целосната смисла на постоење.и во тоа трагање честопати прегорувал правеќи се пепел во нејасни парадокси,да потоа се појавам повторно во нов почеток со нова инспирација.

Тогаш,дамарите одеднаш заиграа со некој чуден и малку несфатлив ритам..кажуваќи дека повторно нешто има во близина...погледнав,подобро погледнав гледаќи ја надежта,стоеше исправена со форма на лик кој имаше смирувачко дејство додека го гледаш,како одев таа напред пред мене пред секој чекор беше..и зборуваше..

-измина толку многу...сега ти остана само уште едно чувство да вкусиш,пред да зачекориш во тоа што отсекогаш го сакаше..време е да го вкусиш Проклетството на Прометеј..мене тука повеќе ќе ме нема..ова е патеката каде се збогуваме засекогаш....Збогум..тоа зборум се губеше со слабо ехо во далечините...

Не почувствував страв од овие зборови,зошто и знаев навистина што значи да се вкуси Проклетството на Прометеј.

Спиеше Животот на моите гради

Нејасниот превез на ноќта полека се креваше,некаде во далечините се гаснеа буквите на скоро сите светлечи реклами кажуваќи така дека и оваа ноемврски ноќ измина,заспаниот град со оштриот дожд ги будеше првите ранобудци,наеднаш,засилен и малку лут ветер ме удри во очите тераќиме за миг да ги затворам.

Токму во тој миг знаев дека кога ќе ги отворам очите повторно ќе ја видам Милена.

Непроменлива до ден денес,со поглед кој милува небаре е најнежната дланка,доаѓаше повторно да раскаже за живиот корен што растеше,ете,чекањето небеше попусто,можев да и ги видам очите,можеш повторно да и ја допрам косата,дури и ги слушав чекорите,оковот на студот околу мене полека пукаше,без размислување побрзав кон неа.

Стоевме на само два чекори еден од друг,мирисот на дивите треви повторно го понела со себе,како замајан стоев гледаќи и го челото без ни една брчка на него,се замешаа чувствата,таа се наголемуваше јас се намалував и пак нараснував,само чекор до мене,и помеѓу нас повторно се испомешаа сите изминати векови,остана уште еден чекор,и премногу расплинати мигови помеѓу нас,помеѓу тој чекор некои стари магиски ветришта пробаа да не го направиме.

Нејасниот вчерашен занес,сега беше вистина,ја допрев,полека и нежно,прво по косата,кога го сторив тој допир,мислам дека ветерот малку од љубомора се заплетка во гранките на околниот парк,свиреше луто,последниот мирис на сонливите лисја го вовлекував во градите и ги оставив прстите да се мешаат во таа црна брановидност,додека ја допирав,нагонот на суров волк се будеше,над нас белите и сивите облаци се буричкаа,се насмевна оставаќи простор повторно сите виори во срцето да се разбудат,и двајцата бевме тука на тој мал простор каде што стоевме ослободени од времето кое врвеше .

-не се плашам сега кога повторно те гледам,што е тоа што тебе те плаши...малку исплашено прошепоти ставаќи ја главата на моето рамо.

-не сонувам,и за соништата сега само слушам од безделниците како раскажуваат.

-почувствував кога посака да заминеш во непостоењето,и знаев дека повторно те намамиле со магија,да го читаш евангелието на мртвите денови.

Се стаписав од нејзините зборови,малку низ помодрените усни прошепотив.

-пеколот,каде е пеколот кажими..ете само да знаеш дека ме однесоа пред тие црни и смрдливи порти.

-пеколот Мил Мој..рече гледаќиме во врвот на мојата зеница,кога ме погледна со својата моќ ми капна капка росица,или беше некоја тајна огненица,но сепак пламенот во мене забуфта...пеколот е меѓу луѓето,и во нив,ако не го искорниме,правиме само лакомо да не голта,навистина животот е некое чудно наказание,но ние мораме да го сториме своно кое ќе звони со кристален глас.

-што да сторам.

Наместо одговор,брзо ја повлече мојата глава кон нејзината и ги залепи усните на моите,не му даде време на ветрето да профучи меѓу усните,за миг погледнав на врвоите на Водно,и таму земјата и небото се бакнуваа,цврсто и силно,од усните нејзини потече топлината,топлеќи ги и коските кои напати се ладеа до вкочанетост,ја слушнав тогаш како и скрбта во душата пукаше,моето истоштено тело полека се враќаше со живот,додека течеа сите тие брзи топли брзаци,наталоженоста на студенило во крвта се топеше,жедно пиев од тој пехар кој во проклетијата го посакуваат и проколнатите.сеедно ни беше што неколкумина кои поминаа покрај нас не гледаа малку зачудено,се насладував со највкусното вино што течеше од тој пехар.

Границата на двата света повторно се избриша,додека нашите усни не се делеа,се сринаа двете солени солзи ,ги прифативме пркосно,миреќи ги така утробите кои виеа со виеж зелен за мирење.

Здивот на зимата не натера да се засолниме во топла преградка.

Светлината на пламенот во огништето се намалуваше,надвор,се притајуваа и гавраните,и пците,и дивечот некаде под врвот на планината,морав и јас да се притаам со движењата за да не го разбудам животот кој спиеше на моите гради,се насмевнував малку подзамижан,слушаќи ги тивките чекори на Милена како доаѓаат накај мене.

-ајде стани,кафето ти е веќе готово,утре ќе биде сончев ден да знаеш.

Смрта на Поетот

Килибарното небо,уште во раните мугри го распостилаше светлозлатоносно руно низ непрегледното пространство, со килибарноста сакаше да им посака добредојде на сите кои ја знаеа мојноста и вредноста на светлината.

Само старата планина,таа вечна плачка не додржа да не ги пушти предвреме солзите..ги натера уште во пурпурноста брзаците со својот шумол да го оплакуваат заминувањет на својт миленик кој ја љубеше од сесрце..

Безвременскиот простор полека започна да се формира наоколу,кристалиот отвор веќе го отвараше својот процеп низ кои течеа сите небесни вистини,и тогаш,пред очите на поетот се појави најубавата рапсодија обоена со чудесен спектар на бои,бои кои никогаш неговото око пред тоа не ги видел,сега,кога на смртниците им е дозволено да ја видат вистинската смисла на животот,и вечната патека на душата,сега повторно го виде својот прапочеток,оној вистинскиот за кој трагаше целиот земен живот....ги испружи дланките према таа вечност,и со гестот сторен кажа тивко,сега ги победив сите темнини кои ме затвораа,сега ги победив сите стравови кои ме окуваа,сега,сега вистински го знам моето постоење.

А до него седеше жената,таа жена која животот сурово ја направи да биде Курва,жена која беше приморана да го продаде свето тело,не за задоволства туку за гол опстанок,курва која никогаш не им дозволи да сирнат и само миг во нејзината душа,но него на Поетот,кој на почетокот кога се запознаа беше странец во нејзиниот сон,беше безимена сенка,,,,но...во почетокот,и самата незнаеше зошто му дозволи да помине низ нејзината секојдневна монотонија ,и таа нејзина монотонија да ја претвори во топло таласање на срцето...а тоа се случи во една ноќ кога светлината на месечината стори се да се доближат блиску,толку блиску што капките на пот не се препознаваа чии се...и токму таа ноќ,и курвата и поетот ги раскинаа сите мртви сеќавање,и ги закопаа во бездната на плачот.не зборуваа,но таа ноќ додека телата се преплетуваа едно врз друго сонуваа за сите неродени животи...и..некаде во самиот зародиш на денот...поетот во нејзините очи го виде тој чудесен блесок

на душата, како мољња пролета од изворот, патуваќи кон зеницата на окото.

Заплака, искрено со кристално бистри солзи над неговиот лик...

-нема да умреш нели...

-не...и одговори поетот...големите луѓе умираат само еднаш, додека малите умираат секој ден...

-но ти навистина умираш...

-повторно ќе ти кажам, не умирам...само го менувам начинот на живот....не плачи те молам...утре, уште во раните зори на твоите клепки ќе ти го донесам најубавото цвеќе кое расте само во соништата..и тоа цвеќе ќе ти ги исполнува сите твои неостварени желби...ќе те чува..и ќе ја разбива секоја подла лага...

-кажи ми...за миг замолчи гледаќи го во очите...дали сепак за нешто жалиш....

Одговорот го доби доста брзо...

-да..жалам што не оставив наследници кои ќе се гордеат со моето име...но сепак како млака утеха ми е што знам дека судбината нема да го избрише моето име од книгата на постоењето.

-јас ќе те чекам секоја вечер стуткана на подот....кога ти ќе дојдеш знам дека сонот ќе го обоиш со сите твои кристални светови.....

Не и даде со последниот здив да крикне од болка, туку и помогна во себе да ги зачува сите убави сеќавања..почувствува како утробата и се исполнува со блаженство...и...над сите свери од постоењето, престанаа да важат за него сите човечки закони...

На олтарот од тагата, свечено тишината го прегрна вкочанетото тело...

ЈАС знам каде ќе одам... И кога ќе ОДАМ.. И како ќе одам.. Но прво ќе замолчам, Ќе се свртам.. И вам... Низ мојот молк ќе ви кажам... Во самотијата бев Човек.. Меѓу вас бев Метеш..сега моите мисли се ТАМУ...горе..во самото подножје НА НЕБОТО...СМИРЕН И ПОНИЗЕН, тонам во вечернава роса..слушаќи ја некаде под врвовите на Планината, одрата на волци како вие здружено..ми наликува нивната песна на мојот заборавен детски плач..знам дека така низ песната ме тешат...Конечно научив и во водата да читам јазик неразбирлив, и во зениците на птиците да се огледам..НЕ МИ Е ЖАЛ..што поминав толку долго во претосбјето на надежта...СЕГА СУМ СРЕЌЕН

Рецензија

Кога како читател земате дело на Никодин Чернодримски, веднаш на самиот почеток се соочувате со една чудна дилема, дали и навистина ќе истраете да отидете до крајот на неговото дело, ќе се запрашате сега зошто..од неколку причини, прво од самиот хаос кој ви го дава во пишувањето, но ако и навистина стигните до самиот крај, тогаш ќе сватите дека сте биле во еден добар ред, кој сепак само личел на хаос.

Па така и овде во оваа негова Автобиографија, се е во хаос, како што самиот автор кажува неколкупати, но токму тој негов хаос е неговото секојдневие во кое функционира, понекогаш многу подобро од сите кои мислат дека го имаат редот.

На многу невидливи раскрсници кој ете тој самиот ги гради, ви го пали своето црвено светло, и ви кажува, застанете, не да се одморите, туку да погледнете подобро наназад, за да можете подобро да одите нанапред, инаку и самите вие како него ќе станете скитник.

Но сепак да се разбереме дека не е губитник како што многумина ќе разберат од сите прочитани редови, повеќе е Битие кое опстојува во еден свет, свет во кој прво посакува, потоа гради, и на крај живее, свет исполнет со многу Љубов, но и тој како секој нормален човек, ги доживува падовите, и рушењето на тој свет.

Кога и јас, дојдов на неговиот крај, тогаш разбрав, не простетете, тогаш го видов неговото сопствено распетие, како самиот се искачува на сопствениот крст, и само чека токму тие кои го сакаат да ги забијат на најсилен и најбрутален начин

клиновите,кои него му ги прикажуваат како милост,и ете додека неговата река од зборови тече,обилно од неговата душа,и тој на тоа распетие разбира дека секогаш бил наградуван со Бакнежите на Јуда.

Читајќи ги сите тие преобемни страни исполнети со сите човекови чувства,просто се восхитував на храброста на неговото буквално раголугање пред сите,да признаеме,ретко кој автор кој пишува било какви литературни дела,тешко се решава да напише автобиографија,од страв да не биде жигосан од тие кои можеби погрешно ќе ги разберат зборовите,но еве Чернодримски го надминал тој страв како Човек,и самиот кажува на едно место.

-Бог на Земјата ме донесе Гол,и јас со оваа книга сега пред вас се разголугам,судетеми но јас сепак ќе одам со гордо крената глава.

Со својата суптилноста на пишување и праќање на скриени пораки честопати можеме да го препознаеме Хесе,кој и тој слично на Чернодримски размислува и кажува.ние можеме да ги разбереме другите,но сепак мораме самите себе да се протолкуваме.

Но,секој понатамошен кажан збор би бил сувишен ако делото не се прочита.

Бранко Јованоски

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеав,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се локот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни

Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.
Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величествената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегувајќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-

13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви
 Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични
 Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е
 Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на
 Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како
 Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на
 Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени
 Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото
 Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на
 Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во
 Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-
 43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од
 Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете
 Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-
 6.Ново Утро-7.Паганска Ода.

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија
 Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-
 7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-
 9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

- 1.Кога Животот беше Приказна.

Збирки Раскази

- 1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по Соништата.

Автобиографија

- 1.Апостолите на Ѓаволот.

2016 година Скопје

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и универзитетска Библиотека “Св Климент
Охридски” Скопје

Апостолите на Ѓаволот 2016 год 242 страни

ISBN 978-608-4778-03-5

COBISS.MK-ID 100602890

Рецензија

Бранко Јованоски

Графички Дизајн

Веб Студио- Вавилон

Електронска Изработка на Романот

Веб Студио –Вавилон

Апостолите на Ѓаволот-Автобиографија

Никодин чернодримски

